

JAK SE PIJE ŽIVOT aneb lej to do mě, ať je po mně

Kapitola 1. Hledám práci.

Ještě mi není osmnáct, přátelé mi říkají Leny, jsem trochu rebelka, a hledám práci, která by mě bavila. Bydlím v podnájmu v krásném baráčku se zahradou. Moje bytná Jaruška je jen o pár let starší než já. Zůstala sama po nelegální emigraci manžela, a tak moje malá troška do mlýna v podobě nájmu jí pomáhala přežít. To ovšem znamenalo, najít si práci co nejdříve.

Po dlouhém hledání stojím před krásnou starobylou kavárnou, která ještě pamatuje první republiku. Veliké, prosklené výlohy vedoucí na pěší zónu umožňují návštěvníkům pozorovat kolemjdoucí a potichu špitat.

Výlohy od sebe oddělují čtyři široké schody, které vedou mezi malé, kulaté stolky s mramorovou deskou, kterým vévodí stříbrné cukřenky a zvednuté malíčky s malými moka šálky vonící kávy. Mezi nimi v tichosti pobíhají servírky v černobílé uniformě. Za nimi s rukama za zády chodí důležitě pan

vrchní a pečlivě pozoruje, jestli je vše tak, jak má být. A nad tím vším se vznáší vůně dortů, kremrolí a zákusků všeho druhu. Tato kavárna měla i svoji pekárnu těchto dobrot. Stála jsem v úžasu u schodů a doslova zírala, až mě vyrušil přísný, ale přesto přívětivý hlas:

„Jaké přání by měla mladá dáma?“ Zírám na onoho pana vrchního a koktám:

„Já, já prosím tady mám pracovat.“ Hlavou mi blesklo, kam mě to personální oddělení poslalo. Vždyť to je luxusní kavárna.

„A tak to šla dál, tady toho moc neuděláte,“ odpověděl s úsměvem a malým úklonem mi rukou ukázal cestu. Jako kdyby to nebylo vidět! No, uvedla jsem se přílišně. A to ještě nevěděl, že nic neumím, že jdu na zácvik, abych se tomuto řemeslu naučila. Asi jim taky neříkají všechno, když potřebují lidi.

Teď teprve nastane trapas.

Moje tvrdohlavost a ješitnost neznala meze, ale tady se mi poprvé začala podlamovat kolena. Tolik jsem to chtěla zvládnout, ale najednou jako kdybych si přestala věřit.

„Tak slečinko,“ ozvalo se mi za zády, „šatna je na konci chodby, kávová napravo a cukrárna nalevo. S kasou předpokládám zacházet umíte. Tak šup, ať jste na place.“ Tento malinko ironický tón nepatřil nikomu jinému, než panu vrchnímu Kaštánkovi. Nebylo zapotřebí ho představovat. Byl tam léta a znal ho každý. No, nazdar!

Okamžitě jsem se probrala a v duchu se sama nad sebou usmála. Tohle asi nedopadne dobře. Když jsem se na sebe podívala do zrcadla, docela to šlo, ale co udělám s uměním na place, to nevím. Pořád jsem doufala, že to, co jsem se naučila doma s pár hrnečky, mi postačí.

Převlečená, nažehlená a upravená jsem se přišourala na plac. Teprve teď jsem si všimla, že se tam nenosí žádné hrnečky, ale stříbrné tácky s moka šálky a decinkou vody. Servírka měla taky čtyři tácky v ruce a chodila s tím, jako kdyby je měla k ruce přirostlé. Tak tohle nezvládnou, blesklo mi hlavou.

„Tak nejdříve se projděte, poznejte stoly, který je jak očíslovaný, abyste se taky s děvčaty domluvila, posbírejte nějaké špinavé nádobí, až vás budu potřebovat, zavolám

vás," řekl už přísnějším hlasem pan vrchní Kaštánek, opět složil své ruce za záda a procházel plac.

Pomaloučku jsem se začala rozhlížet, stahovat prázdné tácky a zkoušet je nosit alespoň po dvou v ruce, když byly prázdné. Kupodivu to docela šlo, za hodinku jsem už přidala třetí a byla si trochu jistější. Hosté tam byli příjemní, nikam nepospíchali, klábosili a usmívali se. Ale to jsem vůbec netušila, co mě čeká. Jak tak koukám přes ty veliké výlohy, tak pozoruji mládence, kteří staví hned přes pěší zónu zahradní restauraci.

Opět bílé stolky, krásné polstrované židle s bílými kovovými opěradly a dřevěné bílé zábradlí.

Vypadalo to jako ze zámku. Najednou ke mně přistoupil pan vrchní Kaštánek a povídá:

„Tak co, líbí?“

„Líbí a moc,“ odpovídám.

„No, tak tam bude od zítřka vaše pracoviště,“ prohlásil a s rukama za zády odkrácel.

Zalapala jsem po dechu. No, toto pěkně začíná, přes tu čtyřmetrovou pěší zónu se

neustále trousí lidi. Jak mezi nimi budu chodit? Je tam nejméně čtyřicet míst. Už to vidím jako ve snu. Kremrole, kafíčko, vínečko a já naběhám maratón, spíše slalom. A to musím být šťastná, když zapomenou pouze na jednu věc. Taky mě mohou honit po jedné věci schválně. Jsou i tací.

No, ale co jsem si nadrobila, tak to si musím i sezobat. Začalo mi z toho být nevolno, když tu najednou mě zarazil příchozí pár hostů.

V elegantním, květovaném kostýmku s bílým lemem a širokým slaměným kloboukem vstupovala starší dáma, a za ní v šedivém, letním obleku s květovaným malým šátečkem kolem krku, rozpínací košili a černým, širokým kloboukem na prošedivělých skráních, elegantní pán asi šedesátiletý. A aby byl obraz úplný vedli s sebou krásnou černobílou německou dogu, která připomínala spíše poníka než psa. Zamířili rovnou ke stolku u výlohy. Pan vrchní Kaštánek okamžitě vystartoval a s úklonami zdravil:

„Dobré poledne hraběnko,“ políbil podávanou ruku hraběnce, a s úklonem hlavy dodal, „vám též, pane hrabě, vaše vínko už se připravuje“.

Civěla jsem na ten obraz jako telátko a štípnutím jsem se přesvědčovala, jestli jsem se nepropadla do třicátých let. Byla to nádhera. Usadili se a doga si přisedla pánovi k noze, takže když seděli všichni, měla i doga hlavu nad stolem. Úchvatný obraz, kdyby mě z něj nevytrhl pan vrchní:

„Tak slečinko, doneste jim ke stolu čtvrtáky červeného a nezapomeňte mísu s vodou pro psa.“ Pak se otočil a s úsměvem řekl:

„A nebuďte pořád tak vyjevená, jsou to naši letní, každodenní hosté, tak si jich važte.“

Poprvé jsem měla jít obsluhovat a hned takové zajímavé hosty. Byl to pokus zesměšnit mě, a nebo „ukáž, co umíš?“ Zmobilizovala jsem všechny své síly a šla.

„Dobrý den, paní hraběnko, pane hrabě, zde je vaše víno.“ Položila jsem sklenky na stůl.

„Okamžik, prosím,“ špitla jsem a rychle přinesla mísu s vodou, kterou jsem postavila před psa a podrbala ho za ušima. Dech se ve mně tajil. Co kdyby se to psovi nelíbilo.

„Děkujeme, slečno,“ odpověděl hrabě a připaloval hraběnce cigaretu v dlouhé zlaté špičce.

Za chvíli jsem obsluhovala i normální hosty a kupodivu nikdo moc nepoznal, že to dělám poprvé v životě.

Pokud ano, tak to příkládali trémě z prvního dne v nové práci. Stálí hosté poznali, že jsem tam nová a ti druzí si asi mysleli, že jsem kopyto. Pár kafíčků, sachrů, likérků a den ubíhal tak rychle, že jsem si ani neuvědomovala, že se blíží konec směny. Když hraběcí rodinka odcházela, zavolali si mě k sobě. Lekla jsem se, jestli jsem něco neprovedla, ale opak byl pravdou. Hrabě povstal, mírně se uklonil a říká:

„Děkujeme za příjemné odpoledne,“ a podával mi ruku, načež ho předběhl pes a olízl mi ji. Všichni jsme se od srdce zasmáli a mně bylo najednou hrozně příjemně. Pan vrchní Kaštánek si mě zavolal a ptal se:

„Copak jste udělala? Tohle u nich vidím poprvé, že by děkovali personálu.“

„Nevím,“ popravdě jsem odpověděla a pokrčila rameny. Jenom se na mě usmál a zakroutil hlavou. Ta práce se mi bude moc líbit. Blížil se konec směny, když si mě zavolal vrchní Kaštánek a povídá:

„Tak slečinko, tady máte za dnešní den odměnu a zítra v sedm ráno, ať jste tady. Zahrádka čeká.“ Potutelně se usmál, položil přede mě dvacet pět korun, papírových, kterým jsme říkali Žížka, neboť tam byl vyobrazený, a já povzbuzená onou bankovkou, jsem odešla do šatny. Nohy mě řádně bolely a vidina prázdné lednice mi vnukla nápad, té bankovce hned zakroutit krkem.

Bylo to akorát tak na večeři a cigarety. Ano, kouření byla jedna z mých začínajících neřestí. Vedle kavárny byla restaurace, kde výborně vařili, a taková roštěná na roštu s tatarskou omáčkou byla lahůdka.

Najednou jsem byla hrozně šťastná, že mě někdo obsluhuje a já mám svoje ušlapané nožky v klidu. Stálo mě to sice tu těžce vyběhanou pětadvacetikorunu i s těmi cigaretami, ale co, zítra asi bude další.

Kapitola 2. Miminko jako dort.

Ráno už jsem byla v práci před sedmou. Těšila jsem se a zároveň bála, protože jsem vůbec nevěděla, jak to budu sama zvládat.

Připravila jsem stolečky, otřela židličky, rozdala popelníčky a nápojové lístky.

Pak mě čekala práce v kuchyni, abych si připravila plátíčka a cukřenky, když tu se objevil pan vrchní Kaštánek a se smíchem řekl:

„Ale děvče, vy tyhle malé tácky potřebovat nebudete, to byste se naběhala. Tady máte připravená plata. Ta vpravo jsou na šest šálků a ta vlevo na dvanáct. A zrovna tak budete nosit i zákusky. Je to jasné?“ Zděšeně na něj zírám:

„Ano jasné.“

Před očima se mi trochu zatmělo a už jsem se viděla s těmi platy, jak dělám slalom na pěší zóně. Připadalo mi, že ta plata jsou větší než já. Ze začátku to šlo, lidé chodili po dvou, po třech, ale za dvě hodinky byla zahrádka do půlky plná a já nevěděla, co dřív. Jestli nosit objednávky, nebo stahovat špinavé nádobí.

Hlava mi začala šrotovat - koukej si tu práci zorganizovat, nebo se zblázníš.

Vrchní Kaštánek se samolibě usmíval a bylo vidět, jak po očku sleduje, co s tím bincem, který jsem si tam vytvořila, udělám. A najednou mi blesklo - neuděláš jediný krok zbytečně, jinak se na ty nohy večer

nepostavíš a lidé budou jíst kremrole na chodníku.

Obojí spolu úzce souviselo. Teď to jenom dostat do praxe. Hosté mi trochu pomohli tím, že se před obědem vytrousili a zůstalo tam jen pár lidiček, kteří si koukali do očí. To svoje vínko pili velice pomalu a mně tím dali čas.

Když jsem dala plac do pořádku, nově příchozí hosté už na tom byli lépe. Rychle jsem objednávku donesla a po cestě od nich jsem vysypala popelník, stáhla prázdný talířek, u dalšího stolku šálek a najednou jsem měla plac pořádkem uklizený. Nebylo to tak složité nechodit s prázdnýma rukama jak na zahrádku, to dalo rozum, ale hlavně zpátky. Ostatní se to učili ve škole, ale já? Já prostě všechno musím dělat jinak. Ještě že jsem na to přišla alespoň včas. Dokonce i vrchní Kaštánek mě pochválil, a to prý u něj nebývá zvykem. Kdyby tak věděl, že tohle zaměstnání jsem znala asi jako on soustruh. Ale možná na to ještě přijde, protože něco mi říkalo, že tímhle to nekončí.

A taky že jo. Plné plato sachr dortů, kremrolí, rakviček, a já dělám slalom na pěší zóně mezi chodci. Než jsem stačila jenom mrknout, tak jsem ztratila balanc, tělo se zakolábalo a prásk. Celé to plato sladkostí se

pomalou, ale pro mě úžasnou rychlostí, sypalo do kočárku plné bílých krajek, kde zaplatí bůh „sedělo“ asi půlroční miminko.

Maminka začala ječet, ale mimino mělo úsměv na tváři. Obě ty malinké ručičky v neuvěřitelné hromadě krému, čokolády a šlehačky.

Talířek se nerozbil ani jeden, takže alespoň z toho jsem měla radost. Jak jsem tam tak vybírala ty talířky z kočárku a koktala omluvy, za mnou už stál opět s rukama za zády pan vrchní Kaštánek a přímo řval:

„Tohle vám strhnu z platu! Vy huso!“ Moc jsem ho nevnímala, byla jsem ráda, že maminka batolete přestala ječet a začala se smát a volat:

„Táto, vem rychle foťák, takhle krásná ještě nebyla.“ Miminko bylo samotné jako dort. Jak za takovou chvíli stihlo mít všechno na hlavě, tvářičkách, o ručičkách a nadýchaných krajkách nemluvě, jsem sama nechápala. Najednou maminka zkoprněla, podívala se na mě a arogantně s povýšeným, pisklavým hlasem zdůraznila:

„Máte štěstí, že se nic horšího nestalo, účet za prádelnu vám pochopitelně pošlu.“ Zmizela takovým tempem, že ani nevím, jestli v kočárku nezůstal nějaký talířek. Zřejmě chtěla přivést domů nějaký ten

dezert, a mně byl talířek v tenhle moment ukradený.

Kolem postávající lidi se se smíchem začali rozcházet. Bylo mi trapně. Ucítila jsem studený pot a nervozitu. I když jsem se snažila o pravý opak, moc se mi to nedařilo. Pan vrchní Kašťánek si konečně přišel na své.

„Mohla byste zastupovat krocení farmu se svojí barvou v tváři, běžte se dát dohromady, já to zatím pohlídám,“ řekl ironicky, přísně, ale v očích mu plály škodolibé plamínky.

Vběhla jsem do šatny a spustily se mi slzy. Tak takhle jsem si to nepředstavovala ani v tom nejhrůznějším snu. Co s tím? Budou se mi smát i za deset let. Ale to jsem opravdu chod této profese neznala. Když jsem se po patnácti minutách vrátila, všechno běželo, jak má. Nikdo se neptal, nesmál, ani za rohem nepoškleboval. Naopak. Děvčata z kavárny procházela okolo mně a jen tak prohodila:

„Nic si z toho nedělej, tohle máme za sebou každá.“ Paní cukrářka se jen jakoby náhodou zeptala:

„Tak co, už se ti to povedlo?“ Usmála se a já jsem měla své sebevědomí zase napůl zpátky. Okolo páté hodiny odpolední jsem uklízela nádobí, popelníky, prostě vše, co je zrovna v ten moment zapotřebí. Pořád jsem

měla takový divný pocit, jako když se na mě někdo dívá.

Pořád jsem se rozhlížela, až za stromem u stolku vidím kamaráda Míru. Byl to číšník, ale daleko zkušenější a hlavně vyučený. Bylo fajn, že se na mě přišel podívat, ale on se zatvářil přísně a povídá:

„Děvče, děvče, ne jenom že sis ani nevšimla, že jsem přišel, ale co ty špinavé nehty? Takhle z tebe dobrá servírka nebude.“

Zarazila jsem se a odsekla:

„Vploužíš se sem jako zlodějček a ještě budeš buzerovat. Od toho tady mám vrchního. A jen tak mimochodem, zkus dělat tady pod těma kaštanama, nebo co to je, vysypávat pořád špinavé popelníky a naběhat u toho maratón. Na manikúru opravdu čas nemám.“ Prohlížím si ty svoje nehty a zjišťuji, že má pravdu. Ale to už se Mirek smál od ucha k uchu.

„No tak, já vím, dělal jsem si trochu legraci, abych tě pozlobil, zvu tě za to na večeři.“

„Tak jo, za chvíli končím,“ zasmála jsem se taky a šla dokončit úklid.

Od vrchního Kaštánka jsem dostala jeho oblíbenou pětadvacetikorunu a vyrazili jsme do nočního města. Potřebovala jsem přijít

trochu na jiné myšlenky. Zatím jsem měla v hlavě pořád jenom práci.

Ve vinárně se nás sešlo víc a byla legrace. Tančili jsme, smáli jsme se, ale já měla v hlavě už zase jenom to, že musím brzo vstávat a hlavně být fit. Neměla jsem v úmyslu dělat panu vrchnímu poskoka déle, než to bude nutné. Což znamenalo, být ve všem nejlepší.

Uplynulo pár týdnů a mně se dařilo. Co se dalo v té kavárně naučit, jsem se naučila a začalo mi tam být trochu těsno. Pan vrchní Kaštánek tam měl svoji funkci na doživotí, a já jsem měla pocit, že už se tam víc nenaučím. Ale jak dál? Jen si tak uvažuji a přemýšlím, až jednou při konci směny, když jsem si šla pro svoji pětadvacetikorunu, jsem zůstala stát jako zmrazená.

Pan vrchní mě ještě neviděl, zato já viděla, jak si do kapsy strká veliký balík stokorun, padesátek i oněch pětadvacetikorun.

Trochu jsem couvla, aby mě nezahlédl a se zakašláním jsem se k němu blížila. Celý balík rychle zmizel v jeho kapse a na stole ležela připravená jenom ta moje bankovka. Slušně jsem poděkovala a s přáním dobré noci odcházela.

Nedokázala mi to hlava pobrat. Každý den od rána do večera bez jediného dne volna jsem

vydělávala na něj. Každý den měl takový balík?! Co s tím? Tohle neskousnu.

Bylo to pro mě, která si myslela, že svět bude spravedlivý, že se postavím na vlastní nohy, že něco dokážu, jako když mě strčí z teplé lázně pod ledový horský vodopád.

Musela jsem se zastavit u Mirka v restauraci a popovídat si s ním. Potřebovala jsem to někomu říct a nikdo jiný mě nenapadl. Snad poradí. Vysvětlí. Co já vím. Mirek neměl zrovna v restauraci moc hostů, a tak si mohl ke mně přisednout a dát chvíli řeč.

„Copak je? Jseš nějaká přešlá mrazem?“

„To jsem.“ odpověděla jsem a v krátkosti mu vylíčila tuhle story.

„Já se jenom divím, že jsi na to při své bystrosti nepřišla už dříve,“ odpověděl a pokrčoval, „víš, to je nejluxusnější kavárna s dobrou klientelou a Kaštánek je tam opravdu na doživotí.“

„Jak se to tak stane? Jak k tomu přišel?“ ptám se trochu vykulená, „jak to tak dobře všechno víš?“

„No, především má hodně konexí, vlivné známé, vilu v Praze, konto ve Švýcarech a hlavně mladou milenku. A to něco stojí, věř mi. Je to o něm známé po celém městě.“

„A proč jsi mi to ksakru neřekl dříve?“ řekla jsem trochu vztekle a roztrpčeně.

„Protože tě, moje milá, znám. Dokud by ses sama nepřesvědčila, nevěřila bys mi.“

„To máš asi pravdu, ale co teď s tím? Nechce se mi tam už dělat poskoka, aby se jeho milenka válela v blahobytu z mých bolavých nohou. Ale hlavně, už se tam víc nenaučím.“

„Je to jednoduché, dojdi za ředitelem personálního oddělení a nech se přeložit. Důvod si určitě vymyslíš, chceš přeci umět víc, ne?“

„Ano, máš pravdu, udělám to co nejdřív, jenom se tam ještě pár dní porozhlédnu jinýma očima.“

To už Mirek restauraci zavíral, a tak jsme usoudili, že půjdeme ještě na chvíli do vinárny pokecat s partou známých. Mirek byl opravdu kamarád, i když se mi sem tam zdálo, že se na mě dívá i trochu jinak. Měl krásnou atletickou postavu, černé vlnité vlasy, jemné rysy v tváři a krásné tmavomodré oči. Hodil by se spíše na manekýna než na číšníka. Jedno ale bylo důležité. Byl přímý, nikdy se z ničeho nevytácel, prostě vždycky na rovinu řekl, co se mu líbí a co ne. V tom jsme byli asi trochu stejní, i když to nebyla zrovna moc oblíbená vlastnost u těch druhých.

Jedno z toho ovšem vyplývalo - přátel bylo méně, ale zato kvalitních. Ráno mi bylo o moc lépe.

Věděla jsem, co se děje a taky co udělám. Přišla jsem do práce jako obvykle. Práci, už naučenou, jsem měla za chvíli hotovou a den ubíhal jako každý jiný. Čekala jsem na večer, abych nepropásla tu chvíli. Vyčkávala jsem, abych chytila ten správný moment. Povedlo se.

„Pane vrchní, měla bych k vám velikou prosbu,“ řekla jsem a stála mu přímo za zády, když rozděloval ten úžasný balík peněz. Cuknul sebou. Nikdy ho přitom nikdo nenačpal. A já tam stála vykulená, jakoby nic nechápající.

„Co potřebujete!“ vylítlo z něj vztekle.

„No, víte, chtěla bych se nechat přeložit na větší restauraci, víc se naučit a vaše doporučení by mi určitě moc pomohlo,“ řekla jsem prosebným, ale důrazným tónem a mé oči neustále spočívaly na oněch bankovkách, které se snažil velice nešikovně schovat pod tácek. Otočil se ke mně a upřeně se na mě podíval:

„Vy to asi myslíte vážně, co?“

„Ano,“ odpověděla jsem a jeho pohled udržela.

„Dobře, dobře, vím, o co vám jde, tak já vám teda nějakou tu korunu na spropitném přidám. Umíte v tom chodit víc, než jsem si myslel. Jste šikovná, potřebuji vás tu.“ Otočil se opět ke svým penězům a pokládal věc za vyřízenou.

„Ne, pane vrchní, já nechci přidat peníze, já chci to doporučení!“ To už jsem opravdu řekla způsobem, že by to i blbec pochopil.

„Tak abychom se nedohadovali. Dneska vám dám padesátku a zítra si o všem ještě jednou promluvíme. Budu o tom přemýšlet.“

„Děkuji, pane vrchní,“ řekla jsem pevným hlasem a odešla jsem. Tentokrát bez přání dobré noci. Hrdá, vzpřímená, ale spokojená sama se sebou.

Divila jsem se, kde se to ve mně všechno bralo. Ale tak, jak jsem nechtěla být do smrti jenom servírkou, tak jsem nesnášela, když ze mě někdo dělal hlupáka. A tohle byl bohužel ten případ. Žádný vrchní neměl rád, aby někdo z jeho podřízených věděl, jak se pohybuje částka spropitného, a už vůbec ne, jak s ní zachází. Pan vrchní Kaštánek si na tom obzvlášť zakládal a možná jsem byla opravdu jedna z mála, která to viděla. Kolik tam toho bylo na počet, jsem si netroufala ani odhadnout, ale dost na to, aby mi vyhověl. Snad. Druhý den ráno jsem přišla

jako obvykle. Nechala jsem na něm, jestli a kdy si mě zavolá.

Nervozita, jestli jsem to nepřehnal, mě provázela celý den. Byla jsem přeci jenom proti němu cucák, který ještě o hospodském životě vůbec nic nevěděl. Pracovalo se mi špatně, pořád jsem měla mysl někde jinde než tam, kde by měla být. Nechal mě trápit až do večera.

K mému údivu mi dával opět padesát korun. Podíval se mi zase zpříma do očí:

„Tak co? Nerozmyslela jste si to? Jste sice trochu drzejší, než se mi hodí, ale zato i šikovnější. Nějak už bychom se domluvili.“

„Ne, pane vrchní, nezlobte se, ale je mi tady opravdu dost těsno. Chtěla bych umět víc. Není to o penězích, věřte mi.“ Vytáhl ze šuplíku papír s hlavičkou kavárny.

„Tady máte to doporučení. Jste upřímná. Doufám, že vám to pomůže. Zůstanete alespoň do konce týdne? Potřebuji sehnat náhradu.“ Jeho výraz byl skoro prosebný, až se mi to k němu nehodilo.

„Jistě, pane vrchní, ráda,“ odpověděla jsem s úsměvem, vzala svoji padesátikorunu a šla za Mirkem, abych se mu pochlubila svým úspěchem. Byl to opravdu úspěch? Co dál? Kam mě přeloží? Co když to bude horší? To

jsem celá já. Vždycky uvažuji obráceně místo abych viděla jen to dobré, co mě čeká, zabývala jsem se tím, co se může zhoršit. Ale rozhodla jsem se, že to budu řešit, až to přijde. Přišlo to dříve, než jsem si představovala. Mělo se jednat o mém přeložení.

Ředitel Blažej byl vysoký, urostlý prošedivělý elegán. Prohlédl si se zájmem mé doporučení, zakroutil hlavou a pronesl:

„Hm, hm, tak tohle vidím od vrchního Kaštánka poprvé. Čímpak jste mu učarovala?“ Jenom jsem pokrčila rameny a nechala otázku bez odpovědi.

„Tak dobrá,“ pokyvoval hlavou a pokračoval, „chcete se naučit víc? Dám vám příležitost.

Zrovna potřebují na hotelu za městem nutně servírku, tak jim běžte ukázat, co ve vás je.“ Podal mi převodku a s přáním hodně úspěchů mě vyprovodil. Trochu mě jeho upřímný souhlas zaskočil. Byla v tom trochu ironie i trochu vlídnosti.

Větší překvapení mě ale čekalo až na místě.

kapitola 3. Hotel

Hotel byl zvenčí překrásný.

Široké schodiště, veliké, prosklené dveře a vývěsní štít, který všem oznamoval, že jsou vítáni. Celá budova měla v přízemí hospůdku asi čtvrté kategorie, bufet, vedle toho cukrárnu, a na samém konci noční vinárnu. První patro bylo prosklené velikými okny, vedoucími přímo na malé náměstíčko. Druhé a třetí patro lemovaly malé balkonky, které naznačovaly hotelové pokoje. Všechny byly ozdobeny truhlíky květin, kde snad každý pokoj měl jinou barvu, alespoň podle kyttek.

Prostě úchvatné. Moc se mi to líbilo, ale vejít dál jsem nějak nedostávala odvahu. Bylo to tak důstojné, veliké, přímo majestátní. Tak tohle může zvládnout jenom ta moje ješitnost, ale praxe? Tady si asi pěkně sáhnu na dno. Neměla bych to radši vzdát? Vždyť není tak veliká ostuda přiznat si, že jsem udělala chybu? Ale hlásek ve mně pištěl, „jdi dál, jdi dál, přeci nejsi tak neschopná.“

Tak jo. Šla jsem. Co se může stát? Stejně vždycky řeším věci, až když se stanou.

Hluboce jsem se nadechla a vydala se po tom ohromném schodišti. Po pravé straně kanceláře a po levé zase veliké, prosklené dveře a za nimi recepce. Velice distingovaná dáma za dlouhým pultem, upravená a hovořící do telefonu, mi jemně pokynula, ať jdu dál. Recepce zdobily dvě veliké palmy a

uprostřed nich malý, kulatý stůl se dvěma křesly. Dáma, tak kolem čtyřiceti, zavěsila telefon a velice příjemným hlasem řekla:

„Posadte se, prosím, vy jste určitě ta nová servírka.“

„A... ano,“ zakoktala jsem.

„Chvilku vydržte, zavolám pana vedoucího,“ vzala sluchátko, zmáčkla tlačítko nebo co to je a slyším:

„Pane vedoucí, máme tu konečně posilu.“
Odpověď jsem neslyšela, jenom jsem začala mít okolo žaludku takové divné chvění.

Během necelých dvou minut se vrátil na recepci obrovský chlap v bílém, rozevlátém plášti a s šíleně zrzavou kšticí na hlavě. Ostře řezané rysy napovídaly, že s ním asi moc legrace nebude.

„Dobrý den, jsem vedoucí tohoto hotelu, jmenuji se Vrána a vy jste zřejmě Leny od pana vrchního Kaštánka. Doporučení máte skvělé, tak nebudeme ztrácet čas. Můžete nastoupit ještě dnes?“

„Jistě, pane vedoucí,“ zasípala jsem, neboť jsem nebyla schopna z té rychlosti popadnout dech.

„Tak pojdte za mnou,“ řekl. Lítací dveře od recepcce zachytily jeho vlající plášť a já měla co dělat udržet s ním tempo.

Šli jsme přes velikou restauraci, která měla po pravé straně pódium na hudbu, a po levé místo snad pro dvě stě lidí, a ještě uprostřed taneční parket. Další lítačky, a byli jsme ve výčepu, který byl kasou a stolkem oddělen od kuchyně.

Za výčepem byli dva lidé asi okolo třiceti let. Představili se mi jako Jára a Lída. Třetí jim chyběl do party, a to jsem měla být já. Teprve teď mi začalo docházet, jak se mi vlastně pan vrchní Kaštánek s tím doporučením pomstil. Věděl přesně, co dělá. Doporučení bylo příliš dobré na to, aby někdo očekával, že něco neumím. Jedním slovem řítla se na mě katastrofa. Lída s Járou byli manželé. Milí a příjemní na pohled, ale za kuchyňským režonem se culil malý, kulatý kuchař, který vůbec příjemně nevypadal. Kuchyň byla obrovská. Veliká dvojité kamna uprostřed a okolo samé dlouhé pracovní stoly a plynové stoličky na hrnce.

Celý jeden roh byl vyčleněn na bílé nádobí. Druhý roh na velké kastroly, pánve a hrnce. V levém výklenku na druhé straně kuchyně byla umývárna nádobí a přípravna. Výdejní režón byl vyhřívaný a stál rovnou naproti

kase, kde trůnila brýlatá, stará, snad i panna, pokladní. Byla ošklivá, a ještě hůř se tvářila. Tak jestli jsem chtěla zrovna tohle, jsem si nebyla jistá. Začala jsem z toho mít strach, hrůzu a byla jsem přímo zděšená. Lída ke mně přišla:

„Nebud' vyděšená, to jenom tak vypadá, uvidíš, že to půjde. Zatím se běž převléknout, a pak tě provedu. Obědy uděláme s Járrou sami a pak si v klidu pokecáme.“

Usmála se, /měla moc hezký úsměv/ vzala mě okolo ramen a nasměrovala do šatny. To mě trochu zklidnilo, ale opravdu jenom trochu. Převlečená a upravená jsem se vplížila zpátky. Nejradši bych byla neviditelná a chvíli vše pozorovala. Nakoukla jsem na plac, kde byla Lída s Járrou a kasírovali hosty odcházející z oběda. Všude po stolech se válelo špinavé nádobí.

Tak do toho děvče, řekla jsem si v duchu a vypravila se na plac. Začala jsem sbírat prázdné talíře, vysypávat popelníky, prostě všechno to, co oni nestíhali, neboť nedočkaví hosté spěchali do práce. Lída se po mně podívala, usmála se a mrkla. Bylo to jako „díky.“ Alespoň jsem to tak pochopila. Za chvíli jsem měla uklizeno. Jára dokasíroval poslední stůl, a to už byly i zbytky ze stolů

uklizené. Když jsme se sešli všichni ve výčepu, Jára povídá:

„No, vidíš Liduš, a ty ses bála, že je moc mladá. Ani jsme ji nemuseli nic říkat.“

„Máš pravdu, vypadalo to, jako když s námi pracuje pořád, vid?“ odpověděla se smíchem Lída. Bavili se, jako když tam nejsem. Lichotilo mi to, ale nevěděla jsem, jak se zachovat.

„Leny, tak pojd' k nám,“ volal mě Jára za výčep. Pomalu a nejistě jsem šla k nim, ale to už se oba smáli na plné kolo.

„Ták a teď si dáme panáčka na uvítanou,“ a naléval čtyři malé panáčky koňaku.

„Ládíku, pojd' taky k nám, ať tě představíme,“ hulákal Jára směrem do kuchyně. Malý, kulatý kuchař tu byl na to šup.

„Tak, Leny, tohle je náš šéfkuchař, jmenuje se Ládík a je nutné, abychom na něj byli hodní, jinak nám nedá najíst,“ se smíchem nás Jára představil.

„Zbytek personálu poznáš za chůze, je jich tu dost, ale zdravé jádro je tady.“ Pokračoval Jára s věčným úsměvem, který byl pro něj charakteristický. Všichni čtyři jsme si přitukli, na ex vyprázdnili skleničky, a šli se posadit k

našemu personálnímu stolku. Tam jsem dostala instrukce co a jak se tady dělá.

Denně zájezd na snídani a na večere, mezi tím i nějaký zájezd na oběd, a do toho normální pasant /hosté mimo skupiny/ z okolí. Snídani od půl sedmé a každý večer se tančilo. Takže se zavíralo daleko po půlnoci.

„Spát můžeš na hotelu, máme tu personální ubytování, nevyplatí se jezdit domů. Ono totiž v tu dobu, kdy my končíme, stejně nic nejezdí. Budeš mít pokoj vedle nás. Pokojská tě vzbudí v šest hodin, aby sis stihla vše připravit na snídani. Neboj, jak se zakládají ti ukážeme večer. Nezapoměla jsem na nic? Co myslíš, Járo?“ ukončila Lída svou řeč a Jára jen s pokývnutím hlavy dodal:

„Jestli ano, tak na to přijdeme za provozu.“

Odpoledne proběhlo v klidu. Moc lidí nechodilo, a tak jsme začali zakládat na večere. Takticky jsem odešla na toaletu, aby začali beze mě. Nikdy jsem večere nezakládala, ani jsem nevěděla, co to znamená. Bože, jak si s tím poradím, aby mě hned ten první den nevyhodili. Když jsem se vrátila na plac, byly už první stoly založené. No, čekala jsem to dramatičtější, ale čtyři příbory a sklenka na víno, to zvládnou.

Sice jsem občas přehodila vidličky a nože na nesprávnou stranu, ale aniž by to někdo

zpozoroval, jsem to napravila. Levá, pravá. Seno, sláma. Tahle orientace mi vždycky dělala problém, ale čas a praxe je prý nejlepší učitel. To jsem zvědavá. Když bylo založeno, byla opět chvilka klidu.

„No, tak si dáme panáčka na rozjezd, aby nám to lépe šlo,“ prohlásil Jára. Stalo se to takovým zvykem. Tříkrát denně malého panáčka, prý aby šla práce lépe od ruky. Z kuchyně už volal Ládík:

„Pomůže mi někdo s těma předkrmama?“

„Leny, skoč mu tam pomoci, ať máme předkrmy na stole, jinak mu to bude trvat věčnost,“ řekl Jára a připravoval aperitivy.

Onemocněla kuchařka na studenou kuchyň, a tak jsme i ve svém zájmu byli nuceni pomáhat v kuchyni. Lída si všimla mého překvapeného výrazu a šťouchla do mě:

„Pojď, půjdu s tebou, aby ti ten prcek hned první den nezamotal hlavu.“

Docela to šlo. Sýr a šunka poskládaná na dezertní talířek, pokud možno ozdobně, a navrch okurka.

„Hele, mladá má talent, docela ti to jde, ty už jsi někdy v kuchyni dělala?“

„Ne, ne,“ odpověděla jsem Ládíkovi, „ale baví mě to.“ Až jsem se sama divila. Opravdu mě

to bavilo. Roznesla jsem předkrmy na plac, Jára to doplnil aperitivem a zájezd mohl přijet.

kapitola 4. Lítačky.

Najednou se otevřely zadní dveře u kuchyně a dovnitř vkráčela štíhlá brunetka se silně vyvinutým poprsím, namalovaná jako do filmu. Slušivá zástěrka napovídala, že patří do hotelu.

„Zdravím, lidičky, tak jak se máte?“
zahlaholila a řítila se k nám.

„Jé, máme tady posilu, ahoj, já jsem Zdenička a pracuji dole ve vinárně,“ řekla a natahovala ke mně ruku.

„Ahoj, jsem Leny, a jsem tu nová.“

Nic lepšího mě nenapadlo.

„To je fajn, tak až to tady zabalíte, přijďte do vinárny, oslavíme to,“ řekla a tak, jak rychle přišla, zase zmizela. Důvod byl jednoduchý. Za ní se totiž řítil rozevlátý plášť a zrzavá kštica. Pan vedoucí si prohlédl plac, prošel se mezi stoly a povídá:

„Tak co, jak se vám to tady líbí, mladá,“ a otočil se ke mně.

„Líbí, pane vedoucí,“ popravdě jsem odpověděla.

„A co vy?“ Obrátil se na Lídu s Járrou, „půjde to s ní?“

„Jistě, šéfe,“ řekli sborově Jára s Lídou a zasmáli se, neboť oslovení „šéfe,“ náš vedoucí přímo nesnášel, jak jsem se později dozvěděla. Zakabonil se a odsekl:

„To jste celí vy, jsem na vás zvědavý o půlnoci.“

Pohrozil prstem, a už jsme zase viděli jen jeho vlající bílý plášť.

„Vedoucí je fajn,“ říká Lída, „ale musíš si na něj zvyknout. Je férový a spravedlivý, ale když ho naštveš, nebo není vše tak, jak má být, je sprostý a vulgární jako dělník na stavbě.“

„Mám z něj trochu strach,“ řekla jsem.

„To my taky, nemysli, ale zvykneš si a poznáš, z čeho si máš dělat hlavu, a z čeho ne. Jen až tu budeš déle.“

A to už se začali trousit lidi ze zájezdu. Jelikož byly předkrmy a aperitivy na svých místech, měli jsme pořád dost času. Jak hosté usedali, chodili jsme mezi nimi, zdravili a přáli dobré chuti. Hosté byli usměvaví a příjemní, neboť po dlouhé cestě jim prostřený

stůl dělal dobře. Proto se vše připravovalo tak, aby i toho největšího škarohlída přešel vztek. Dobrá psychologie.

Opět něco, co jsem vůbec neznala. Pochopit a poznat hosta v té krátké chvílce, byl základ a úspěch dobré restaurace. Mám co dělat, abych se naučila vše, co je třeba.

Myslela jsem si, že to bude lehčí. Navíc jsou věci, které se nenaučíš. S nějakým talentem, ať je to na cokoliv, se musíš narodit. Večeře jsme zvládli hravě. Vůbec mi nepřišlo, že bych to dělala prvně. Zásahu na tom měla ta veliká kavárenská plata, na která jsem byla zvyklá už z kavárny. Tady se na nich roznášely večeře, obědy, prostě skoro vše, co se týkalo zájezdů.

Úderem dvacáté hodiny začala hrát kapela. Pár hostů odešlo, ale většina zůstala. Čas tak rychle utíkal, že než jsem se nadála, tak kapela vyhlášovala poslední závěrečný kousek. S Járrou a Lídou jsme se vzájemně doplňovali, až jsme z toho byli sami překvapení. Jako kdybychom spolu dělali odjakživa. Ještě založit snídani a jsme hotovi. Jelikož jsem byla nová, úloha snídání padla na mě.

Šálky, podšálky, příbor a ubrousky. Konvičky na čaj a kávu byly připravené na rezhóně a lžičky tam dám ráno. Nestihli je umýt. Ale to

už bude maličkost. Musím to zvládnout. Vůbec jsem netušila, co mě ráno čeká. Nezapomněli jsme ani na pozvání Zdeničky do vinárny, kam jsme šli zadním schodištěm.

Vinárna byla opravdu malá. V drátěných uměleckých konstrukcích byly umístěny polstrované boxy v šedočerné barvě. Obdélníkové stolky měly tmavé sklo, do kterého byly vybroušeny mrazivé květy. Úplně vzadu byl výklenek, ve kterém byl umístěný box pro karbaníky a návštěvy, které nechtěly být moc na očích. Stěny byly tmavé a počmárané nějakými kostlivci. Nevím, jestli to mělo být umělecké dílo, ale připadalo mi to tam jako v nějaké hrobce faraónů. Trefila jsem se úplně přesně. Ta vinárna se jmenovala „Hrobka.“ Kdo to celé vymyslel nevím, ale povedlo se to.

Z reproduktorů zněl rock a uprostřed poskakoval nějaký pár, nebo tancoval? Nějak to nebylo poznat, ale co, byly přeci jenom dvě hodiny ráno. Sedli jsme si k baru, který těmto zhruba čtyřiceti čtverečným metrům vévodil. Zdenička už nalévala koňak a s výkřikem, „překvapení“ vytáhla talíř s plátky nakrájené čabajky.

„Jé, to je to, co potřebujeme,“ zajásal Jára, sáhl po skleničce a čabajce zároveň.

Bylo to moc hezké zakončení prvního dne, ale já jsem vstávala nejdříve, a tak jsem po první skleničce popřála dobrou noc a šla si lehnout. Pokoj jsem měla o dvě patra výš rovnou u schodiště. Šla jsem jako myška, neboť naproti mně bylo apartmá vedoucího. Nerada bych ho vzbudila. Potichu odemykám, když se naproti rozlítly dveře:

„No, to je dost, už jsem myslel, že tam s nimi zůstanete. Dobrou noc,“ řekl káravým hlasem vedoucí a zmizel za svými dveřmi. Krve by se ve mně nedořezal. Ten má ale nápady. Asi si ještě užiji. Jeho pokoj naproti mému mi byl čert dlužný. Hlavou mi probíhal celý den jako film. Host po hostu, slovo po slově a pomalu jsem usínala. Copak se mi bude asi zdát?

Cítím, jak se mnou někdo třese. Zdá se mi to? Ne, nezdá. Otevřu s námahou oči a nad sebou vidím kulatou tvář šéfkuchaře:

„Leny, prosím vstávej. Pomocná síla nepřišla do práce a já musím zájezdu připravit balíčky na cestu. Jsou to jenom řízky, ale sám to nestihnu.“

Do háje, spala jsem nebo ne? Co je tohle za fór. Vždyť jsou čtyři hodiny ráno. Necítím nohy a celé tělo mám jako z olova.

„Dobře, dobře už jdu, sice nevím, co ti tam budu platná, ale jdu,“ blábolila jsem.

„Za chvíli tam budu, teď vypadni,“ vystrčila jsem ho ze dveří, protože jsem potřebovala ještě rychlou sprchu.

„Vem si plášť,“ křičel na mě Ládík od hromady syrového masa a řvouchého mixéru, který šlehal vejce.

„Je jich jenom padesát, musíme to stihnout. Jinak mě vedoucí sežere,“ už jenom konstatoval. Postavil přede mě veliký pekáč se strouhankou, další s moukou, vypnul mixér a jenom zažadonil:

„Prosím tě, obaluj jako o život.“

„Tak jo,“ řekla jsem, „a neplaš, to zvládneme. Byl mi trochu k smíchu. Skákal po kuchyni jako natahovací panák mezi pytlíky, okurkami, vařením čaje a kávy. Opět dezertní talířky s máslem, šunkou, sýrem a právě dovezeným čerstvým pečivem. Jenom na mé lžičky k šálkům na place se jaksi zapomnělo.“

Když jsme měli úspěšně hotovo, tak spokojeni se svojí prací, jsme si vyčerpaní sedli. Teď jsem si teprve na ty lžičky vzpomněla. Ládík, co by šéfkuchař, mi je na oplátku bez řeči umyl a já je rychle roznesla po place.

„Dobré ráno přeji,“ se ozvalo ode dveří a vedoucí s neustále rozježenou zrzavou kšticí

začal kontrolovat, jestli je vše v pořádku. Byli jsme úplně v klidu. Proč by taky ne? A najednou slyšíme s placu:

„Která kráva zakládala snídaneň!?“ řval jako píchlý tele. Polilo mě horko. Už je to tady! Co je špatně? Pomalu se plížím na plac.

„To já, pane vedoucí.“

„Pojď sem! Koukej na ty šálky. Kam patří lžička? Nebo jsi snad v domnění, že si host bude přendávat lžičku z jedné ruky do druhé, aby si zamíchal čaj? Cukr bude hledat za hrnkem? Jak si to představuješ?“ Řval na celý barák. Ani jsem nečekala, až „domluví,“ a začala jsem hned vše dávat na správnou stranu. Ruce se mi klepaly a v krku jsem měla knedlík. Stejně nebylo co říct. Ládík vystrčil hlavu z lítaček a volá na vedoucího:

„Šéfe od čtyř od rána tady se mnou dělá svačiny, jenom pospíchala. Pomocná zase nepřišla.“

Vedoucího vlající plášť se otočil. Zarazil se a povídá:

„Cože dělala? Svačiny? Jako ty řízky?“

„Jo, musel jsem ji vzbudit, sám bych to nestihl,“ dodal Ládík.

Vedoucí se trochu zamyslel a s hrozícím prstem řekl:

„Stejně se to musí stíhat, ať se děje cokoliv. Hosta to nezajímá.“

„No, vidíš,“ říká Ládík, „a takhle je to tady pořád. Nic si z toho nedělej. Je to puntičkář, ale když řve, tak za pár minut o tom neví.“

Vedoucí zmizel v recepci a mně se srdíčko zklidnilo. Začali chodit první hosté na snídani. Když spokojení a s balíčky v ruce nastoupili do připraveného autobusu, byl konečně klid. Ale pouze zdánlivý. Jen jsem poklidila poslední zbytky od snídaní, přišel pan vedoucí s oznámením, ať si založím obědy pro padesát lidí. Celý autobus. Bylo to zřídkka, ale bylo. Díky známostem vedoucího na cestovce, nám sem posílali i obědy.

No, když jsem zvládla večeře, tak obědy by neměly být problém.

„Leny,“ říká mi Ládík, „dej prosím pozor, a nezapomeň, pravými lítačkami se chodí na plac, levými zpátky. Na obědy bývá fofr, mají málo času.“

„Proč mi to říkáš, vím, jak se chodí lítačkami,“ s úsměvem jsem mu odpověděla. Ten má ale starosti, pomyslela jsem si, a šla zakládat na obědy.

Ani ve snu by mě nenapadlo, jak velikou měl Ládík pravdu. Dostala jsem od kolegů pochvalu za přípravu placu a bylo mi fajn.

Když přijel autobus k hotelu, začali jsme připravovat teriny na polévku. Vše bylo v pořádku až do chvíle, kdy se nandávaly talíře s kvěťákovým mozečkem na plata. Vedoucího bílý plášť proletěl okolo nás se slovy:

„Trochu hejbněte kostrou, mají na to dvacet minut.“

No, to teda fofr byl.

„Děvčata,“ říká Jára, „já jdu stahovat talíře od polévky a vy za mnou noste jídla.“

Pokyn byl jasný, ale ty lítačky! Najednou se mi zdálo, že jsou rychlejší než já. Na ruce plato s devíti talíři mozečku a řítím se lítačkami ven. Bože, jak ta fyzika funguje. Nějak jsem se zakolébala a najednou cítím, jako by mi někdo bral plato z ruky. Omyl! To ty lítačky.

Nestihla jsem to. Lítačky, když se vracely, plnou silou vrazily do plata a mně do chodidla. Následovně letělo plato, z něj vyklouzly před plato talíře a před talíře mozeček. A za tou spouští jsem ležela já v celé své kráse na koberci. Bylo to krásně poskládané. Nejdříve já, pak plato, následovaly talíře a před nimi mozeček. Vše na krásném, dlouhém koberci. Hosté vstali a tleskali. Přiblíží Němci. Asi si mysleli, že je to

kulturní vložka. Když jsem se zvedla, nedalo se nic jiného, než se smát s nimi.

Celý personál se taky mohl smíchy potřhat, když mi pomáhali uklízet ten binec. Ládík se jen tak usmál a ironicky pronesl:

„Vidíš, já ti říkal, ať dávaš pozor.“

„No jo,“ odpověděla jsem, „tak už jsi se snad pobavil dost, ne?“

Vzhledem k tomu, že to snad potkalo každého, jim smích vydržel jenom do večera. Pak už se o tom nikdo nezmínil, jenom já jsem se hrozně styděla a brala jsem to jako hrozný osobní neúspěch, ale i ponaučení.

Byl konec třídenní směny, byla noc a my jsme se pustili do vyúčtování. Ráno muselo být vše připraveno k předání druhé partě. Jára s Lídou počítali a já jsem myla sklo, vitríny, lednice, prostě vše, aby po nás bylo čisto.

„Leny, pojd' k nám,“ volal mě Jára, „tady máš osm set padesát korun.“

„Za co to je?“ ptám se vyjevená, „na to, abych brala výplatu je ještě brzy? Vždyť jsem tady tři dny.“

„To je spropitné za ty tři dny,“ upřesnila Lída.

„Nebud' tak vykulená, je tu hodně práce, ale hosté jsou tu štědrí.“

Najednou jsem měla před očima vrchního Kaštánka a balík peněz, který si každý den strkal do kapsy. Jak já jsem si najednou připadala bohatá. Byl to hezký pocit, když s vámi někdo jedná férově. Trochu se mi sice Kaštánek pomstil, ale kdyby věděl, že takhle, trefilo by ho. Tady jsem taky přišla na to, jak vzniklo přísloví: „Lehce nabyl, lehce pozbyl.“

Spropitné během volna zmizelo za šatičky, botičky i mejdany. Těch nebylo nikdy dost. Když brali výplatu bachaři, kteří sloužili ve vězení za městem, byly to pro nás žně. Těžil se tam uran a jejich výplaty tomu odpovídaly. Nejenom že po pár skleničkách lepili stokoruny na reliéfy polonahých žen po stěnách restaurace, ale připalovali si s nimi i cigarety.

Byla to šílená, a zároveň krásná doba. Ani o ctitele nebyla nouze, ale vybrat si bylo nad mé síly. Nějak mi ta volnost a nezávislost vyhovovala. Když se za mnou přijel občas podívat Mirek, nestačil se divit.

„Leny, měníš se mi přímo před očima. Kde je ta plachá dívka?“ ptal se a jeho oči se smály.

„To víš,“ odpovídala jsem, „všeho do času, ale tebe mám ráda pořád stejně.“

„Začínám mít o tebe trochu strach,“ podotknul Mirek a pokračoval v kázání, „ještě nástrahy hospodského života tolik neznáš.“

Nerad bych, abys pak byla nemile překvapená.“

„Už jsi skončil?“ optala jsem se trochu rozmrzele a dodala, „já už nejsem malá holka, tak nech prosím na mně, co udělám, ano?“

Zase ta moje ješitnost. Co všechno se asi musí stát, než člověk pochopí, že svět není jen v růžových barvách. A pro mě byl teď ten nejružovější.

Mirek dopil kávu, políbil mě na tvář a odešel. Dívala jsem se na něj, jak mizí k autobusu a bylo mi líto, že jsme se nepohodli. Dám to příště do pořádku. Má pravdu. Proč ho alespoň částečně neposlechnout. První, a taky jediné předsevzetí bylo, že začnu trochu šetřit. Peněz jsem měla tolik, že mě museli upomínat abych si šla pro výplatu. Ale kdybych si zlomila nohu, neměla bych v rezervě ani korunu. Bylo mi smutno. Mirkův odchod tímto způsobem mě opravdu rozladil.

Kapitola 5. Logiku v tom nehledej.

Zašla jsem do vinárny za Zdeničkou, abych se trochu vypovídala, a u toho jsem se opila víc, než bylo zdrávo. Sotva jsem vylezla po schodech ke svému pokoji, nebyla jsem schopna si ani odemknout. Sedla jsem si na schod ke dveřím a rozplakala se. Nebyla to zrovna dobrá opička. Najednou se naproti otevřely dveře a v nich vedoucí.

„No nazdar,“ pomyslela jsem si. Kupodivu si ke mně přisedl na schod a pak jsem uslyšela jeho tlumený hlas:

„Leny, Leny, co to proboha vyvádíš. Jsi ohromně šikovná, uvažuji o tvém lepším zařazení a ty začínáš vyvádět jako nevybouřená puberťačka. Co se děje?“

„Já nevím,“ zavzlykala jsem.

„Ale já asi ano,“ odpověděl vedoucí, „máš hodně peněz a jsi příliš mladá na to, aby ti došlo, že se s nimi musí umět zacházet, aby tě nepohltily. Každý se to nenaučí, ale já udělám vše, aby ty jsi mezi ně nepatřila. Připomínáš mi moji dceru, ale tam jsem to bohužel nestihl, tak to zkusím u tebe.“

Najednou jsem začala rychle strážlivět. To tak! Určitě potřebuji dohled! To jsem mohla zůstat u rodičů, kteří vůbec nebyli nadšeni

mým odchodem z domu, ale dokázali se s tím vyrovnat, našťěstí. Než jsem dovedla svůj vnitřní monolog do konce, vedoucí vstal a odemkl mi pokoj, otevřel dveře a už opět přísnějším hlasem řekl:

„A teď mazej do postele a zítra u mě v kanceláři. Hned ráno!“

Ráno! To je mi tedy ráno! Najednou mě napadlo, jestli se mi to všechno jenom nezdálo. Ale bohužel. Když jsem procházela okolo kanceláře, tak dveře jindy zavřené, byly dokořán.

„Tak jen pojď, čekám na tebe, je mi jasné, že by jsi nejradši proklouzla,“ říká vedoucí s širokým úsměvem ve tváři. Sedím v kanceláři a čekám, co z něj polezou za moudra. Ach jo. To jsem to vymňoukla.

„Tak, abych to zkrátil, dneškem počínaje veškerá tvoje měsíční výplata půjde ke mně do trezoru. Vydám ti je jenom na mimořádně nutné výdaje. Můžeš jít. To je vše.“ Bez mrknutí oka domluvil. Zalapala jsem po dechu.

„Jasně, pane vedoucí,“ odpověděla jsem, a kroutíc nevěřícně hlavou jsem odcházela z kanceláře. Zaslechla jsem za dveřmi hlasitý smích. No, ten se teda baví. Ale co, peněz budu mít i tak dost, ale ta kontrola nade

mnou... Nevím, nevím, moc se mi to nelíbilo.
Sedla jsem si v recepci do křesla.

Janička, tak se jmenovala recepční, se na mě podívala a snažila se mě nějak povzbudit a zároveň napomenout:

„Víš, já být tebou, tak si takového zájmu vážím. Tohle ještě s nikým neudělal. Možná, že kdybys nebyla tak šikovná, tak by tě za ty mejdany dávno vyhodil. Měla by jsi se trochu krotit, jsi jak urvaná z řetězu.“

Janička ukončila svůj monolog a mně začalo docházet, že jsem to asi opravdu přehnalá. Ne, že bych byla tak svědomitá, ale práci jsem měla natolik ráda, že jsem úplně zapomněla, že mít jenom peníze by mi stačit nemělo. Začala jsem pomalu ubírat na mejdanech, pití i vození se taxíkem do druhého města, byt jen na kafe. Také s placením za kamarády a poroučením panáků pro celou vinárnu bych mohla přestat. Dokonce i Zdenička z vinárny už na mě zdvihala hrozebně ukazováček. Jenomže svět jako kdyby se spojil proti mně!

Na druhé partě přijali také nového číšníka. Byl to trochu starší pán. Nevím proč, ale neměla jsem z něj dobrý pocit. Po pár dnech, když jsem přijela na svoji směnu dříve, mi došlo, proč. Bylo to jako ze zlého snu. Onen

číšník, ani nevím, jak se jmenoval, přišel ke stolu, kde byli rodiče s dětmi a místo pozdravu řekl:

„Máte hlad? Tak se nažerte!“ A doslova jim hodil doprostřed stolu košík s chlebem. V první moment jsem si myslela, že jsou to jeho známí, a je to žert. Omyl. Úplně cizí lidé byli vyděšení, ale už se neměli na koho obrátit, neboť pan číšník byl pryč. Nechtěla jsem být za chytrou, jak se u nás říkalo, ale začala jsem si na něj dávat pozor. Nikdy jsme se do druhé směny nemíchali, to si vedoucí uměl vyřešit sám. Už pár dní si hosté stěžovali na pivo a my jsme pořád nevěděli proč. Chlazení bylo v pořádku, trubky čisté, sklo jakbysmet, tak kde byl problém? Sami jsme cítili, že pivo nemá tu chuť, jakou by mělo mít, ale řešení nás nenapadlo.

Jednou jsem opět přijela dříve na směnu, protože jsem slíbila pomoc večer Zdeničce ve vinárně. Kolem půlnoci mi Zdenička říká:

„Leny skoč prosím do sklepa, vlevo ve výklenku jsou kartony vína. Přines jeden nahoru.“ Trochu mě udivilo, že se ve sklepe svítí. Asi zapomněli zhasnout, když byli narazit pivo, pomyslela jsem si a zamířila rovnou za výklenek, který byl dole u schodů. Najednou jsem zůstala stát jako vytesaná socha. Nevěřila jsem vlastním očím.

Onen číšník stál u sudu s pivem, v rukou kýbl a hezky z výšky, aby nebryndal, ho vyléval do sudu s pivem. Jen blbce by nenapadlo, co dělá. Protože mě nezpozoroval, pomalu jsem ze sklepa vycouvala. Nepřipadala jsem si jako práškač, jestli to někoho napadá, ale jsou věci, které se nedělají. Mám počkat do rána na Járu s Lídou, nebo jít rovnou za vedoucím?

Najednou jsem si nevěděla rady. Když počkám do rána, můžou ten sud dotočit a nikdo se nic nedozví. Když půjdu hned za vedoucím, nevím, jestli prásknu celou partu, nebo jenom jeho. Když to neřeknu nikomu, může se stát, že to hnusné pivo budeme točit zítra my.

Do háje! To je situace! Jak z toho ven?! Teď babo rad!

Ale na spropitném by to musela poznat celá parta, a to už pěkně dlouho!?! Zdenička!!! To je ono. Je starší. V hotelu je léta a hlavně bude vědět, co dělat. Když jsem to Zdeničce řekla, byla jako sopka před vybuchnutím.

„Počkej tady,“ já to vyřídím. Hrozně se mi ulevilo. Ne, že bych byla až takový poctivec, ale když jsem s touhle prací začala, tak mi Mirek řekl:

„Pokud chceš tuhle práci dělat, můžeš si dovolit, co uznáš za vhodné, jenom křestu s vodou se vyhýbej. To dělají jenom prasata.“

Tehdy jsem vůbec nevěděla, co tím myslí. Teprve teď mi došlo, o čem mluvil. Asi jsem měla nějaký talent, když už tehdy odhadl, že tu chvíli poznám. Zpětně si vzpomínám, že jsem opravdu dělala chytrou. Jako když vím, o co jde, ale jemu bylo jasné, že nevím vůbec nic. Zdenička se vrátila s pusou od ucha k uchu a ještě ve smíchu pronášela:

„Tak, a panáček se balí. Vedoucí ani nemusel pivo měřit. Načapal ho, jak dolévá už druhý sud.“

„A to ho jen tak vyhodí?“ zeptala jsem se trochu hloupě.

„A co jsi čekala? Holky na partě můžou být rády, že neletěly s ním.“

Už jsou tu déle, byly rády, že jim zbývá víc peněz, ale příkládaly to jeho šarmu, a ten, jak víš, byl taky na zabití, až ho lidé i obdivovali.“

„Spadl mi kámen ze srdce,“ povídám, „že jsem to nemusela hlásit já.“

„Klídek, děvče, vedoucímu jsem řekla, že jsi ho tam načapala ty.“

„Pane bože, a co říkal?“ Měla jsem celkem strach, protože průšvihů už jsem si nadělala dost. Teď může vyhodit i mě.

„Neboj, ty strašpytle, naopak, zabodovala jsi. Neměla bych ti to říkat, ale prý by to od tebe nečekal.“

Bylo horké léto. Zájezd za zájezdem a kolegové s dětmi si vybírali dovolenou. Byla jsem v práci každý den. Už jsem ani nevěděla, co je to volno. Každý večer jsem se ploužila do schodů s nohama jako z olova. Jenom sprcha, kterou jsem na sebe hodinu pouštěla, mi to olovo s nohou ubírala.

Kolikrát jsem si říkala, že už tu práci nechci ani vidět, ale ráno jsem opět vstala a za rozbřesku zakládala snídani, a bylo zase dobře. Zvláštní fenomén.

Když jsem měla mít po měsíci jeden den volna, přihnal se vedoucí do výčepu a chodil okolo mě beze slova a zamyšlený. Proboha, co z něj zase vyleze. Dumala jsem. Ale co, stejně už mě nic nepřekvapí. Hluboce jsem se mýlila. Když si vedoucí konečně sedl, zavolal mě k sobě a bylo vidět, že se mu do hovoru moc nechce.

„Podívej, děvče,“ nakonec začal, „vím, že máš zítra volno, ale potřeboval bych tě do kuchyně. Ládík si natáhl šlachy, nepostaví se na nohu.“

„Cože? Já mám vařit? To teda asi ne, vždyť to neumím,“ začala jsem vážně odporovat.

„Lený, to zvládneš, budu v kuchyni s tebou. A vůbec, na režóně leží normy, tak se do nich občas podívej.“ Jenom jeho vlající plášť dával vědět, že tam byl.

Stála jsem jako opařená. Úplně se zbláznil. Copak jsem kuchař? Pravdou je, že jsem se občas po kuchyni motala, ale vařit sama? To nemůže dobře dopadnout! A ještě mít vedoucího po boku, to jsem viděla na veliký malér. Každoročně k nám jezdila na pár dní majitelka hotelu ze Švýcarska, a ta mi jednou řekla:

„Pamatujte si, děvče, že správný hostinský nesmí mít ve slovníku slůvko „NEJDE nebo NEUMÍM.“ Trochu jsem jí tenkrát nerozuměla, ale teď mi začalo docházet, co tím myslela. Ach jo.

Pro jistotu jsem v kuchyni byla už ve čtyři hodiny. Venku ještě tma, a já se tam prala s velikými hrnci na kávu a čaj. Sýr, šunka, máslo, med jako obvykle. Někdy to vystřídaly párky, jindy zase smažená vajíčka, a tak to šlo dokola.

Jenom ten nářezový stroj na šunku a sýry byl na mě trochu veliký. Šlo to pomalu, ale šlo. V pět hodin přišla pomocná síla a s údivem prohlásila:

„No, nazdar.“

„Nazdar,“ odpověděla jsem, „koukej sebou hejbnout a kontroluj, abych na něco nezapomněla.“

Byla o něco starší než já a pořád se smála. Její smích mě z toho napětí trochu uvolňoval. Jmenovala se Anička a to jméno se k ní a jejímu smíchu dokonale hodilo.

„Já už ty snídaně dodělám, jsem na to zvyklá. Radši si připravuj obědy,“ řekla svým zvonivým hláskem a já si uvědomila, co mě ještě čeká. Sáhla jsem po jídelníčku pro zájezdy a polilo mě horko. Polévku zvládne Anička, ale „Znojemská pečeně“ byla na mně. Rychle listuji v normách, protože jak se tohle vyrábí, nemám tušení. A navíc pro padesát lidí. Tak jo. Pobrala jsem v lednici hovězí maso na tácu, který tam asi večer připravil vedoucí. Všechno pečlivě opláchnu, ale probůh, má to být prošpikované. Kde je špek? A jak se to vůbec dělá? Z těchto úvah mě vyrušil hlas vedoucího:

„Už jsem tady, zvládáš to dobře, ale to maso prošpikuji já, alespoň uvidíš, jak se to dělá.“

Bezva, jako kdyby mi četl myšlenky. Nakrájel proužky špeku, úzkým nožem udělal v mase díru a po noži tam vsouval špek. Tak to by mě nenapadlo, a přitom to bylo tak jednoduché. Jo, je toho ještě hodně k učení,

ale že se budu učit zrovna tohle? Před rokem by mě to ani nenapadlo. Anička už měla postavený vývar na kamnech a oloupanou cibuli pod maso. Začala jsem ji krájet, když vidím jak se Anička pochichtává.

„Aničko, nech si ten smích,“ nadhodila jsem žertovně, „jednou se to taky naučím jako kuchaři.“

„Pod maso to můžeš mít nakrájené nahrubo, je to i lepší, protože ti to krásně zahustí šťávu,“ řekla Anička a její zvonivý smích se rozezněl celou kuchyní. Tak to je fajn, alespoň se mohu tvářit, že to tak krájím úmyslně. Maso jsem ještě řádně osolila a opepřila. Posypala jsem cibulí pekáč, poskládala na něj maso a další cibulí zasypala. Ještě trochu podlít vodou, přikrýt druhým pekáčem a šup s tím do trouby. A teď už jenom zbývalo čekat, jak to ve finále dopadne. Když přišla do práce Lída s Járrou, jenom zírali a ptali se:

„Proboha, co v té kuchyni děláš?“

„Co by? Zeptejte se ty zrzavý kštice,“ a s výkřikem „ježíši, mám v troubě rýži,“ jsem se hnala ke sporáku. Bylo to na poslední chvíli. Měla jsem pocit, že jsem v práci už celý den, a přitom bylo teprve devět hodin. Rýže byla hotová, maso jsem opatrně vyjmula z pekáče a dala vychladnout. Omáčku jsem zvládla s

pomocí Aničky, která udělala sama celou polévku. Pane bože, okurky! Vždyť do té omáčky patří okurky! Vyděsilo mě to. Měli tam být při vaření, nebo až na konec? Otázka celkem zbytečná, protože při vaření je tam nikdo nedal. Rychle jsem začala na kostičky krájet okurky a sypat je po částech do ještě bublající omáčky. Vedoucí, který se tam konečně ukázal, se jenom culil a sledoval mé zděšení. S výdejem už mi pomáhal. Kdypak tam asi patřily ty okurky? Zřejmě se to nedovím. Každý kuchař to dělal, jak chtěl.

„Vidíš, že ti to jde, a měla jsi obavy,“ řekl jen tak mimochodem. Sama jsem byla překvapená, jak to ve finále dopadlo. Jára s Lídou museli dělat ve dvou, protože jim nic jiného nezbývalo.

Když bylo půl desáté, hosté už tančili a objednávky se omezily na pivo a víno. Konečně jsem si sedla, a s hlavou v dlaních volám do prázdné kuchyně:

„To jsem si na sebe upletla bič. Nebylo by jednoduší potlačit tu svoji ješitnost a dělat, že nic neumím?“ A za mnou se ozval hlas vedoucího:

„To by ti bylo houby platné, na tobě je to totiž vidět, jak? Neptej se, nevím. Prostě na to mám čuch.“

„To je od vás hezké. A to budu jako děvečka pro všechno?“ podotkla jsem uraženě.

„Kdepak, všechno ještě zdaleka neumíš,“ prohlásil vážně,

vzápětí se zasmál a jenom vlající, věčně rozepnutý plášť dával najevo, že odchází. Zašla jsem ke Zdeničce na skleničku, ale byla jsem tak unavená, že jsem ji ani nedopila. Ráno mě čekaly obvyklé snídaně, a tak jsem uléhala malinko rozladěná. Nebude si se mnou ten vedoucí mávat, jak chce. Ale to byla poslední, pomalu jdoucí myšlenka, než jsem usnula.

kapitola 6. Psal se rok 1969

Ráno šlo vše jako obvykle. Kolem šesté hodiny bylo hotovo. Ládík už po kuchyni pajdal a děkoval za včerejší pomoc, což jsem přešla mávnutím ruky. Hlavně, že je tady. Když jsem si sedla sama ke kafičku, vidím, jak se řítí do lítaček zrzavá kštice vedoucího. Instinkt říkal, „schovej se,“ ale bylo pozdě.

„Leny, co tady máš na sebe z civilního oblečení?“ vyhrkl celý rudý vzteky.

„Coby,“ odpovídám, „červenou sukni a halenku.“ Jsem jako Karkulka, jenom

čepěček mi schází," dodala jsem a usmála se, protože jsem netušila, kam tím míří.

„Však on tě smích přejde, běž se převléknout a marš do recepce. Volala paní Janička z nemocnice, že má zlomenou nohu. Tak nekoukej a za chvíli ať jsi tam!“ Jelikož nečekal na mou reakci a zmizel, Ládík se mohl smíchy potrhat.

„Leny, ať to беру zezadu nebo zepředu, myslím, že jsi mu nějak padla do oka. Pochopitelně pracovně," smál se dál. Mně teda do smíchu opravdu nebylo. Zbláznil se? Vždyť o recepci nic nevím. Sloužilo se tam dvacet čtyři hodin, to nezvládnou. Musím chvíli spát, jinak to bude moje smrt. Šourala jsem se do svého pokoje hodit na sebe civil. Vůbec nemám chuť ho poslechnout.

Proč jsem tak mladá, kdybych byla starší, určitě by si to nedovolil. Ale to už jsem přemýšlela nahlas, protože se ozvala pokojská, která řekla:

„Naopak, právě že jsi mladá. Má šanci tě naučit všechno správně. To se mu se staršíma nepovede.“

„No, to je teda logika," odpověděla jsem vztekle.

„Logiku v tom nehledej," řekla a rozesmátá odcházela.

„Nechcete si taky zamarodit? Pokojskou jsem ještě nedělala,“ zasmála jsem se nakonec taky.

„Neboj se, na to možná taky dojde,“ podotkla, ale to už byla dost daleko, než abych ji dohonila a vzala ji koštětem.

S vlasy stažené dozadu splývající ve vlnách a slušivý civil, to vše ze mě udělalo docela pěknou recepční. Veliký pult přede mnou a spousta malých okének na klíče za mnou. To mě začalo fascinovat. Najednou se ve mně probouzela zrovna taková distingovaná dáma jako je paní Janička. Jenom ty znalosti mi chyběly! To bylo zlé. Veliká kniha hostů, každý detail pečlivě zapsaný a zvláštní kniha pro zájezdy. Vůbec jsem se v tom nevyznala. Bylo to, jako by na mě začali mluvit cizí řečí. Přirůtil se vedoucí, vzal zájezdovou knihu a řekl:

„Ta se tě dnes netýká, žádný zájezd nepřijede, a tu první knihu ti vysvětlovat snad nemusím.“ A zase zmizel. V lítačkách se ještě otočil a s hrozícím prstem pronesl:

„Každý pohyb na hotelu zapsat. Nic ti nesmí utéct!“

„Jistě, jistě, nejsem přeci hloupá,“ brblala jsem si už pro sebe.

Srovnala jsem si stůl. Prohlédla důležité telefony a šla si udělat kafe. Ono to nějak dopadne, snad se nebude nic dít. Sedla jsem si do křesla a začala si to užívat. Zbytek dne i noc proběhla v klidu. Kolem osmé hodiny se začali scházet první hosté na snídani. S úsměvem odevzdávali klíče a zdravili. Vše bylo moc příjemné. Až to bylo podezřelé. Že by se rýsoval opravdu den klidu? No, uvidíme. Ale asi jsem něco zakřikla. Do recepce vstoupil vysoký, tmavovlasý elegán. Měl ostré rysy a dalo by se říci, až černé oči. Byly trochu pichlavé, pátravé, divné. Nějak mě nenechávaly v klidu. Začala jsem být ostražitá. Proč? Nevím. Snad nějaké tušení.

„Jmenuji se Horák, Stanislav Horák, prosil bych jednolůžkový pokoj,“ zazněl překvapivě příjemný hlas.

„Dobrý den, pane Horáku, dáte mi svůj občanský průkaz?“ zeptala jsme se s úsměvem, přestože ani nepozdravil.

„Jistě madam, též přeji krásný den,“ překvapivě odpověděl s pozdravem a širokým úsměvem. Domýšlivec, čekal, až pozdravím první.

„Jak dlouho se u nás zdržíte?“

„Pár dní určitě, přesně to nevím. Dostanu u vás ještě snídani?“

„Jistě, pojdte, uvedu vás.“ Otevřela jsem lítačky vedoucí z recepce a vedla ho do restaurace.

„Až se nasnídáte, zastavte se pro průkaz. Musíte mi také podepsat přihlašovací lístek, teď vás nebudu zdržovat. Dobrou chuť přeji.“ Usmála jsem se a odcházela do recepce s dobrým pocitem, jak jsem to zvládla.

Jelikož Jára s Lídou pracovali ve dvou, chodila se vždy v poledne podívat Zdenička, jestli nepotřebují pomoci. Tentokrát opravdu nebylo co dělat, tak seděli u jednoho stolu v restauraci a popíjeli kafičko. I pan Horák šel způsobně na oběd. Nedalo mi to a šla jsem se tam asi za hodinku také podívat. Jaké bylo mé překvapení?!

Stůl, kde seděl personál, obýval pan Horák ve své plné velikosti. Jára s Lídou i Zdeničkou seděli s ním, a stůl byl přímo pokryt kořalkami všeho druhu. Najednou si přišel sednout i Ládík s Aničkou z kuchyně, a všichni byli v dobrém rozmaru.

„Copak se tady děje? Slavíme něco, o čem nevím?“ položila jsem otázku trochu nesměle, protože jsem takovouhle sestavu ještě neviděla.

„Jasně že slavíme, třeba to, že tady pan Horák je úspěšný ředitel cestovky, který nás

zásobuje zájezdy," pověděl už rozjařeně Jára a dával mi panáka do ruky.

„Musíš si s námi taky připít," dodala Lída.

„Ale jo, proč ne, když nás tak dobře zásobuje. Ale vedoucí se vrátí až zítra," řekla jsem se zvednutou skleničkou.

„To mi nevadí," odvětil pan Horák a pokračoval, „jen jsem jel okolo, a tak jsem se chtěl sám přesvědčit, že je to tak dobrý hotel, jak se o něm povídá." Ještě že opravdu žádný zájezd hlášený nebyl. Byly čtyři odpoledne a všichni už měli pěknou špičku. Mě chránila jenom ta recepce, i když jsem to přepnula na zvonění, které bylo slyšet až do kuchyně. Navíc jsem sloužila už druhý den, a tak jsem si nemohla dovolit pít jako kolegové. Byli tam tři, kdežto já v té recepci sama. Vyvíjel se z toho docela slušný mejdan. Pokud tam nebyl zájezd, stálých hostů bylo málo. Prostě opět průšvih na obzoru.

Najednou za mnou na recepci přišel pan Horák.

„Slečno, zaplatím pokoj. Musím bohužel odjet a nevím, jestli se vrátím. Nerad bych tu nechal dluhy."

„Jistě, pane Horáku, ale budeme jenom rádi, když se vrátíte."

S úsměvem jsem mu vystavila stvrzenku, ale zůstalo ve mně takové divné mrazení. Něco není v pořádku. Ale co? Lída s Járrou byli také překvapeni z tak rychlého odchodu, ale co, alespoň nedošlo k nejhoršímu. Když se kolem dvacáté hodiny začalo hrát, přišli do recepce četníci z místní stanice. Chodili každý večer kontrolovat knihu návštěv hostů.

Byla to vůbec hrozně divná doba. Psal se rok 1969, vyprávěly se potichu politické vtipy, a kdo neměl známosti na těch správných místech, neměl šanci se dostat tam, kam chtěl, ať to bylo cokoliv. Nejlépe se v této době měli řezníci, zelináři a hospodští. Vždycky měli nedostatkové zboží, anebo rozepisovali mejdan dvaceti politiků na dvě stě obědů s minerálkou. Ano, byly chvíle, kdy nás potřebovali více než my je. Vůbec hlavní bylo to, aby byl národ permanentně opilý. Jenom tak se dala tahle doba bez újmy přežívat, a „ONI“ to věděli. Všichni měli na nájem, na řízky v neděli, a ještě zbylo na hospodu. Vládli lidé, kteří měli vše dobře spočítané na dost dlouho. V loňském roce se jim to malinko, no dost, vymklo z rukou, a tak jim přišli naši velcí sousedé vypomoci. Okupace republiky vojáky Varšavské smlouvy nás všechny vyvedla z míry. Teď už se jenom hemžili po lesích a vesnicích v pohraničí i vnitrozemí jako mravenci, kteří neznají cestu

domů. Je pochopitelné, že nám, jako hospodským, se v této době žilo velice dobře. Bohužel, pouze materiálně.

Z restaurace se ozývaly příjemné ploužáky, já jsem v recepci dávala dohromady stvrzenky a broukala si známé písničky.

Najednou se rozlítly lítačky a v nich usměvavý pan Horák.

„Kdepak se tu berete? Myslela jsem, že jste odjel?“ byla jsem skutečně překvapená.

„Jistě, slečno, ale vyřídil jsem všechno dřív, než jsem očekával, a tak jenom doufám, že můj pokoj ještě máte?“ řekl s úsměvem a vydával občanský průkaz.

„Ale samozřejmě,“ odpověděla jsem a podala mu klíče od pokoje, který ještě ani nestihly uklidit.

Čím dál více mi na něm něco vadilo, ale neuměla jsem to pojmenovat.

„Jo, a přivezl jsem vám všem malé dárečky,“ volal, když odcházel po schodech na pokoj.

Nestačila jsem se divit. Opravdu se vrátil do restaurace s velikou taškou, kde byly různé maličkosti. Pro nás děvčata měl kazetu s korálky a náušnicemi, pro každou v jiné barvě. Pro kluky krásné jehlice do kravaty s rubínovými kamínky. Hned poručil i koňak,

ale rovnou celou láhev. Za chvíli byl opilý a hlučný, ale nikomu to nevadilo. Vždycky na půl hodinky usnul a když se vzbudil, platil. Nedal si vymluvit, že má již placeno, a tak platil asi pětkrát, a s pořádným spropitným. Takového hosta potkáte jednou za život. Když se vrátil vedoucí, tak jenom kroutil hlavou a řekl:

„Dejte si na něj pozor, něco nebude v pořádku.“

Ale jelikož vše vždy a včas zaplatil, nikdo jsme se už nějakými předtuchami nezabývali. Už jsme si zvykli na to, že se pan Horák každý podvečer z hotelu odhlašoval a večer po četnické kontrole hotelové knihy přihlašoval. Platil dobře, rozdával dárky a byla s ním legrace. Až nám přišlo líto, že nám končí směna.

Konečně očekávané tři dny volna. Jezdívají jsme domů společně autem, které si před časem Jára s Lídou koupili. Když jsme zaparkovali u nich před barákem, pozvali mě na kafe. Usedli jsme znavení do křesel a s kafem v ruce pustili televizi. Najednou nám všem vypadla lžička z ruky, a s otevřenou pusou jsme zírali na tu bednu. Hlasatelka tam dávala na vědomí:

„Federální kriminální ústředna pátrá po Stanislavu Horákovi.“

A sakra! Bylo to jako studená sprcha. Přičítali mu tam vykrádání malých obchůdků a jiné.

Tak odtud tedy byly ty dárky. Proto jsem měla to mrazení. Proto se před každou večerní policejní kontrolou hotelu odhlašoval. Měl to promyšlené dobře. Byl to jen obyčejný zlodějíček, ale měl úroveň. Teď zbývá jen čekat, jestli bude řeč taky o nás. Pár minut jsme seděli ztichlí a zděšení. Nakonec Jára prolomil ticho větou:

„No a co, my jsme přeci o ničem nevěděli, z čeho máte strach?“

„Máš pravdu,“ jednohlasně jsme to s Lídou odkývaly.

Nakonec jsme propukli v smích a nebyli jsme k utišení. Při rekapitulaci těch jeho blbinek nám byl nakonec sympatický ještě víc. Kdypak zase narazíme na tak dobrého hosta, jako byl Stáňa? Byli jsme zvědaví co se bude dít, až přijdeme do práce.

Po třech dnech volna jsme jeli na šichtu trochu se strachem, ale v klidu. Vedoucí nás uvítal hned na schodech slovy:

„No, vy jste tomu zase dali. Co to mělo znamenat? To nikoho z vás nenapadlo, že s tím Horákem není něco v pořádku?“ Jára se hned ujal slova:

„Hele, šéfe, platil, nechával tržbu, to bylo pro nás důležité,“ po očku mrknul na nás. My jenom tupě pokyvovaly hlavou.

„Ale, co bych se tím zabýval. Nakonec máte pravdu.“ Jemně mu cukly koutky úst a byl pryč.

Vše bylo opět ve starých kolejích. Jenom zájezdy začaly být jednodenní takovým divným způsobem. Přijížděli večer, bavili se až do noci, dalo by se říci i rána a druhý den večer se vraceli. Nejdříve jsme jaksi nechápali. Odjížděl od nás plný autobus, ale vracel se řidič s průvodcem a pěti, někdy šesti lidmi. Tak jsme vyrazili do recepce za Janičkou, aby nám udělala jasno. Co jsou to za lidi? A kde je vždy ten zbytek? Proč zakládáme večere pro čtyřicet lidí a vrátí se jich šest? Vysvětlení bylo velice jednoduché.

Někdo vlivný, kdo potřeboval dostat nenápadně pár lidí na západ, zorganizoval u cestovní kanceláře jednodenní zájezdy do Norimberku. Celkem chytré. U nás byli vlastně naposledy v republice, ve vlasti, kam se pak už nemohli nikdy vrátit. Bylo to smutné i zábavné zároveň. Když jsme si pak začali všímat, jak se na jeden den tahali s obrovskými kufry, tak už jsme předem hráli tipovací hru, kdo se vrátí, a kdo ne.

Pro nás to byly zase žně. Nechávali tam své poslední peníze. Proto ty pijatiky do rána, a ještě láhve na cestu. Fakturace večerí probíhala taky v pořádku, i když se stalo, že se vrátil jenom řidič a průvodce. Prostě i hotel si přišel na své. Zajímavé. Žádná kontrola, žádné vyptávání. Tyto zájezdy probíhaly dobrých osm, snad devět měsíců, než se nad tím někdo pozastavil.

kapitola 7. Zbývá pár hodin.

A začalo být rušno. Při jednom ranním zakládání snídaní slyšíme z recepce vedoucího přímo rvát:

„Co si vlastně myslíte? A ven! Běžte si to vyřídit s cestovkou, my tady děláme pouze to, co je u nás objednáno!“

Jen jsem opatrně nahlédla do recepce, ale to už páni v dlouhých, šedivých pláštích mizeli po schodišti. Rychle jsem uhnula, protože lítačky se rozlétly a vedoucí řval dále:

„Šmejdi komunistický, objednej si výjezdy na západ a teď hledají viníka! Jako bych já mohl za to, že už se nevracejí ani průvodci!“

Pan vedoucí Vrána byl totiž jeden z mála, kterému nechali funkci vedoucího, aniž by byl v KSČ. Byl příliš schopný, než aby se ho

zbavili, a příliš chytrý, než aby ho donutili do KSČ vstoupit. Takže bylo celkem pochopitelné, že byl první, na kterého se páni s kriminálky obraceli.

Ani po čtyřhodinovém výslechu, který musel ustát, se nic nezměnilo. Zájezdy jezdily dál. Měli jsme z toho už všichni legraci, protože v tomhle království opravdu levá nevěděla, co dělá pravá. Ten den večer přijel další zájezd. Čekali jsme, že se tam večer objeví páni v šedivých pláštích a začnou alespoň něco kontrolovat. Třeba zavazadla, proč jich mají tolik, když jedou na jediný den? Ale nic. Nakonec to začalo vypadat tak, jako by i ten státní zájem byl jenom fingovaný.

Se zájezdem se tam objevil mladý muž, na němž bylo poznat, že se nevrátí. Rozklepalo se mi srdce. Při prvním setkání pohledem s ním jsem věděla, že je zle. Jeho oči mě provázely celý večer. Byly celé jako z čokolády. To je bezvadný, tak láska na první pohled, poslední den. To se může stát jenom mně. Co s tím? Když jsem mu nesla druhou skleničku červeného vína, chytil mě za ruku:

„Pojď si ke mně sednout, alespoň na chvíličku,“ zažadonil a mě polilo horko.

„Nevím, je to rozumné?“ ptám se a předem vím, že s tímhle rozum nic neudělá.

Hosté prořídli, protože se přestěhovali do vinárny ke Zdeničce, a tak moc práce nebylo. Když jsem se vrátila do výčepu, Jára se smál:

„My to viděli, jste oba jako hořící fangle. Víš co, dej si volno, ale běž se převléknout, ať nemá vedoucí řeči.“

Nemusel to opakovat. Vylítla jsem nahoru a vybrala to nejhezčí, co jsem tam měla. Seděl zamyšlený. Ani mě nezaregistroval. Poklepala jsem mu na rameno:

„Pane, je vedle vás volno?“

„Ne, není,“ zabručel, aniž by zvedl hlavu.

„Opravdu ne?“ špitla jsem mu do ucha a přisedla si.

„Promiň, nepoznal jsem tě, jsi tak krásná. Jak jsi to dokázala za takovou chvíli?“

„To tvoje oči mě dělají krásnější,“ zašeptala jsem a cítila, jak se červenám. Tak na to už jsem opravdu stará. Co se to probůh se mnou děje?

„Pojď si zatančit,“ řekl a políbil mě na tvář.

„Mimochodem, jsem Radek,“ dodal a vedl mě na parket jako princeznu.

To nebyl tanec, to bylo podobné tomu, jako když se vznášíte vzhůru a nechce se vám na zem. Ale bohužel, zem byla příliš blízko.

„Jak mám teď odjet? Proč jsem tě potkal?
Proč jsem tě nepotkal dřív?“

Chrlil ze sebe otázky, na které neměl
odpověď a tisknul mě k sobě, až se mi tajil
dech.

„Je to jednoduché, tak nikam nejezdí,“ řekla
jsem s úsměvem.

„Nejde to, musím. Tady by mě za chvíli
zavřeli, podepsal jsem takový dokument,
jmenuje se 2 000 slov. Musím ven a tohle je
nejlehčí způsob.“

Neměla jsem co říct. Mlčky jsme se k sobě
tiskli, líbal mi krk a vlasy, a do toho hráli
nějaký příšerný ploužák. Nemohla jsem ani
myslet. Prostě jsem si užívala ten okamžik
s tím, že budu zase dlouho čekat, jestli se
někdy objeví ten pravý. Najednou přestal
tancovat a táhl mě ke stolu.

„Co je? Co se děje?“ ptala jsem se
proplétající se mezi stoly.

„Teď mě dobře poslouchej. Dva lidi do
autobusu nenastoupili, takže jsou dvě místa
volná. Pas určitě máš. Na hranicích nás ani
nekontrolují. Spočítají jenom pasy a lidi.
Pojed' prosím se mnou.“

„Cože? Teď? Napořád? Už se nesmět nikdy
vrátit?“ nemohla jsem uvěřit, že to myslí
vážně.

„Ano, teď a napořád. Cítím, že patříme k sobě. Nikdy jsem nic podobného necítil.“

Mé pocity byly stejné. Opravdu jsem nikdy nic podobného necítila. Hrozně jsem si přála být s ním. Nevím, kde byl zrovna můj mozek, ale srdce bylo přesně tam, kde mělo být, a tlouklo tak, jako kdyby chtělo vyskočit z těla. Hlava se mi točila. Nevěděla jsem rychle co dřív, jestli jít balit, nebo to říct kolegům, jestli jim to vůbec říct. Jestli jet, nebo ne? Bylo to, jako když do mě uhodí hrom a vzápětí blesk! Najednou jsem měla jasno!

„Tak víš co, dej si ještě skleničku a já si jdu sbalit. Ale rovnou říkám, moc tady toho nemám.“

„To nevádí, lásko moje, všechno, co budeš potřebovat ti tam koupím.“ Políbil mě, přitiskl k sobě a já věděla, že bez něj už žít nechci. Když jsem přišla do výčepu, Lída se na mě podívala a pronesla:

„Leny, ten kluk ráno odjíždí, doufám, že si to uvědomuješ.“

„Jistě, jistě,“ odpověděla jsem a šla přes kuchyň ke schodišti. Je to snad na mně vidět? Na schodech jsem ještě potkala vedoucího, do kterého jsem jen tak tak nevrátila.

„Copak? Copak?“ řekl a já jsem v zádech cítila jeho pohled, dokud jsem za sebou nezavřela dveře svého pokoje. Vzala jsem svoji velikou tašku a začala tam dávat vše, co se mi za tu dobu na hotelu nasbíralo. Když jsem měla sbaleno a dívala jsem se z okna do hvězdnaté oblohy, napadlo mě, že ji vidím odtud naposledy. Zatrnulo ve mně, ale jen na chvíli. Láska, které jsem byla úplně plná s pocitem, že musí každou chvíli vybuchnout, ty hvězdičky zastínila.

Nenápadně jsem se opět vrátila dolů a chovala se rádoby tak, že se nic neděje. Ani ke stolu už jsem se nevrátila, abychom nevzbudili nějaké podezření. Do odjezdu autobusu zbývalo pár hodin.

Kapitola 8 Čokoládové oči.

Domluva, že se setkáme u něho na pokoji, až hotel ztichne, bylo vše, co nám oběma pro tuhle chvíli zbylo. Nevím, jestli jsem se chovala divně já nebo Jára s Lídou. Pořád si něco špitali. Nakonec jsem to nevydržela:

„Hele, vy dva, co tam pořád kujete?“ byla to spíše řečnická otázka a čekala jsem, že to bude něco naprosto nedůležitého.

„Ale nic,“ řekl Jára, „jenom se nám zdá, že ten chlapec na tebe nemá zrovna moc dobrý vliv. Jsi jako vyměněná. Copak ti navrhuje? Nemá nějaké hříšné myšlenky?“ Járův nakažlivý smích, který se mi zdál trochu strojený, naznačoval, že něco tuší. Nebo jsem měla jenom strach? Nevím. Začala jsem být zmatená. Nevěděla jsem, na koho se podívat, jak se chovat. Začínala jsem dostávat pocit, že to mám napsané na čele.

„Omlouvám se, ale bolí mě přílišně hlava, půjdu si lehnout, doděláte to dnes sami?“ Položila jsem otázku a nečekajíc na odpověď, jsem kuchyňskými dveřmi zmizela na pokoj. Cítila jsem za sebou jenom jejich udivené pohledy.

Tašky složené u dveří, ustlaná postel a malá kytička na stolku. Natáhla jsem se přes ustlanou postel a hlava se mi začala plnit představami. Krásný život, milující muž, výlety k moři, mít věci, o kterých ani nevím, že jsou, že existují. Byla to krásná představa, ale pořád se v ní motal mráček, který nešlo odehnat. Mirek! Rodiče! Nikdy nevidět nic z toho, co mám ráda! Ani tu zrzavou kšticí! Kdyby tak Mirek věděl, v jaké jsem situaci,

určitě by poradil. Ale jak? Asi je dobře, že tu není. Určitě by mě měl za blázna. Jak se mi točí v hlavě kolotoč, tak ho zastavilo tiché zaklepaní na pokoj. Bylo tak tiché, až jsem myslela, že se mi to jenom zdá. Přesto jsem vstala a šla ke dveřím.

„Bože, Radku, co tu děláš? Je ještě brzo.“

„Já vím, ale nemohl jsem to bez tebe vydržet. Že si to nerozmyslíš?“ položil mi otázku a podíval se na dvě tašky u dveří a moji vyděšenou tvář.

„Ne, nerozmyslím, ale může za mnou přijít někdo z personálu.“

I když, no, vždyť jsem řekla, že si jdu lehnout s bolestí hlavy. Počkej, aspoň zamknu.“

Jen jsem to dořekla, hrozně jsem se lekla. Co teď bude? Sama s ním v pokoji? To neustojím. Už teď se mi točí celý svět a to u mě jenom stojí. Sedla jsem si rychle do křesla, abych alespoň zdánlivě zachovala rovnováhu. Klekl si ke mně na zem, dal mi hlavu do klína a vyprávěl, co všechno budeme dělat, až budeme za tou velikou zdí. Jeho sametový hlas mě zklidňoval a najednou

jsem se cítila bezpečně. Vstal, zvedl mě do náruče a položil na postel. Nebránila jsem se ani slovem, natož pohybem. V těch čokoládových očích jsem se přímo topila. Jeho polibky byly jako horké slunce, kterého není nikdy dost. Celé mé tělo prostupovalo chvění, jaké jsem neznala. Ruce, které mě hladily, už jsem nechtěla nikdy opustit.

Jsou čtyři hodiny ráno. My jen mlčky ležíme, těla propletená do sebe a já cítím, že se ani jednomu z nás nechce vstát a vydat se na tu dlouhou, neznámou cestu. Ale bylo to nevyhnutelné, alespoň pro Radka a já nechtěla být bez něj.

„V šest u autobusu.“ Poslední polibek a objetí.

Musím tam být dříve, aby si mého odchodu nikdo nevšiml. Když to vezmu zadním vchodem přes vinárnu, tak by to mělo vyjít. Mrzelo mě, že se s nikým nerozloučím, nebylo to správné, měla jsem je všechny ráda, ale vím, že by následovaly rozmluvy a kázání.

Tomu jsem se chtěla vyhnout. Potom jim to vysvětlím v dopise. Bude to tak pro všechny

nejlepší. Kradla jsem se zadním schodištěm. Musela jsem se vyhnout recepci a kuchyni. Vedoucí vstával brzy a potkat ho bylo možné kdekoliv. Pomyslela jsem si s úsměvem. Víím, že mi bude scházet.

Sedli jsme si až na zadní sedadla. Lidé pomalu nastupovali a nikdo si nikoho nevšímal. Byli ospalí, ještě opilí a rádi, že si zase sednou a budou pokračovat ve spaní. Pár jich nastoupilo ještě s lahví v ruce, zpívajících a rozjásaných. Nikdo nám nevěnoval pozornost. Konečně přišel řidič. Rozhlédl se po autobusu, usedl za volant, nastartoval, aby se zahřál motor a šel ven zkontrolovat zavazadlové prostory. Seděli jsme přimknuti k sobě. Měla jsem najednou takový divný pocit. Chvěl se mi žaludek a začala jsem se celá uvnitř třást. Co to je? Co se zase se mnou děje? Strach? Je to určitě jenom strach z neznáma. Bude to dobré, dobré, neustále jsem si opakovala. Najednou vidím z okénka, jak řidič vytahuje ze zavazadlového prostoru mé tašky. Asi to přerovnává, napadlo mě. Ale než jsem to stačila domyslet, vřít se do autobusu vlající

bílý plášť se zrzavou kšticí a příšerným řevem:

„Co si proboha myslíš, zvedej zadek a vypadni okamžitě z toho autobusu, a ty mladíku, máš štěstí, že už tě neuvidím!“ Vytrhl mě přímo Radkovy z náručí a vyvlekl z autobusu. Někdo se smál, někdo jen zíral, ale já nebyla schopna jediného slova, natož odporu.

„Ale šéfe,“ řekla jsem mu, protože vím, že tohle oslovení nemá rád, „nestrkejte do mě, vždyť jdu, nechte mě alespoň zamávat.“ Postavila jsem se na chodníku s výrazem, který u mě asi ještě neviděl. Zadíval se na mě a řekl:

„Dobře, ale budu mávat s tebou.“ Ale jo, zrzoune, pomyslela jsem si a uvědomila, jak se mi hrozně ulevilo, ale zároveň mě přepadl takový smutek, až mi začaly stékat slzy. Naposledy se na mě usmály čokoládové oči, a jak mizel autobus z náměstí, roztrásla se mi ramena a propukla jsem v pláč, který nebyl k zastavení. Vedoucí vzal tašky, objal mě a vedl mě pomalu s konejšivými slovy, které jsem vůbec nevnímala, na pokoj. Posadil mě

do křesla, skočil naproti do svého pokoje pro koňak a nalil mi pořádného panáka.

„Na, vyklop to do sebe, přestanou ti tolik téct slzy a třeba se ti vrátí rozum,“ řekl a nalil si se mnou.

„Těch pár hodin, co jste se znali, ti nestojí za to, abys opouštěla navždy své nejbližší,“ utěšoval mě a hladil měkce po vlasech.

„Nechte mě teď, prosím, samotnou,“ zavzlykala jsem a vyklopila do sebe panáka na ex. Nebyla jsem ani trochu zvědavá na ty jeho kecy. Cítila jsem ještě Radkovo ruce, polibky a pořád na mě koukaly ty čokoládové oči s přitisklou dlaní na zadním skle autobusu.

„Koukněte na ni občas do pokoje, mohla by udělat ještě nějakou kravinu,“ zaslechla jsem vedoucího pokyn pokojské. Začalo mi docházet, že mě Radek nezdržoval, nebránil, neřekl jediné slovo. Jenom koukal jako raněná laň, jak mě odvádějí z autobusu. Asi mu taky začalo docházet, že sám jde do neznáma a bude mít dost starostí se sebou. Třeba si pro mě někdy přijede. Třeba napíše. Určitě napíše!

I mně teď začala docházet spousta věcí. Cítila jsem, že to tak má být, že moje místo je tady.

Z řečí umím jenom trochu rusky a německy a to jenom objednávky z jídelníčku. Každý má svého anděla strážného a já ho měla v podobě té zrzavé kštic. Jak si to srdce vysvětlovalo s rozumem, usnula jsem. Byla to opravdu náročná, jedna jediná noc s Radkem. Jak se to tak stane, že se jediná noc vryje nesmazatelně do paměti a provází ho po celý další život, který se v tom krátkém okamžiku může od základů změnit. Zároveň zestárneš, zmoudříš, a tak se ti pomalu začne ten život měnit.

Kapitola 9. Krabička cigaret.

Ráno ze mě nemělo radost ani zrcadlo. Oteklé, zarudlé oči, přiopilý výraz někoho, koho jsem vůbec neznala. Kde byla ta holka plná energie a lumpáren? Pomalu jsem se ploužila do kuchyně na snídani. Měla jsem trochu obavy, jak se na mě budou všichni dívat. Takhle se zbláznit za jedinou noc.. Kupodivu byli všichni stejní jako jindy, jako kdyby žádné „včera“ nebylo. Že by ten anděl

strážný? Nebo to opravdu vědělo tak málo lidí, že se to dalo ututlat? Vždyť by mě mohli i zavřít, kdyby to někdo řekl. Vždyť jsem chtěla opustit republiku. Ne, nesmím na to už myslet, jinak se zblázním.

„Tak co? Zamilovaná. Miláček už ti fouknul a nevrátí se, vid?“ se smíchem řekla Anička a podala mi snídani.

„Ale byl pěkněj, vid? Závidíš,“ přistoupila jsem na její hru a pokusila se o úsměv.

„Takových ještě bude, počkej si na nějakého bohatého. Ten si tě vezme, a pak za námi můžeš jezdit na návštěvy a vozit nám pěkný věcičky,“ ukončila Anička svůj proslov a tahala maso z trouby. Pomalu se mi začal vracet humor. Přišel vedoucí a vzal si mě stranou:

„V podstatě to nikdo neví, tak buď ve svém zájmu taky ticho. Bude to bezpečnější pro všechny. Už je ti lépe?“

„Jo, už je to dobrý, nevím, co se to se mnou dělo,“ odpověděla jsem a cítila, jak se stydím.

„No, já už ti dám práci, kde nebudeš mít čas myslet na blbosti,“ řekl s úsměvem, který od

něj nevěstil nic dobrého. Připravila jsem plac a čekala, až dorazí Jára s Lídou. Ti určitě věděli, co se dělo. Lída přiběhla první, dala mi velikou pusku na celé čelo, podívala se mi do očí a zašeptala:

„Promiň, Leny, museli jsme to říct vedoucímu, udělala bys hroznou blbinu.“

„A bylo by nám bez tebe smutno,“ dodal nám za zády Jára.

„Ne, ne proboha, to já jsem ta, která by se měla omluvit. Přidělala jsem vám jenom starosti. A vůbec, nechme toho, nebo mě rozbrečíte. Nevím, jak mě mohlo napadnout, že bych chtěla být bez vás.“ Vyhrkla jsem ze sebe tenhle krátký monolog a slzy mi tekly po tváři. Všichni tři jsme se objali, zasmáli a mně bylo zase fajn. Je dobré mít přátele na pravých místech. Asi mám i štěstí v neštěstí. Ještě jsme se stihli vsadit, kolik se jich dneska vrátí.

O jednom, kdo se nevrátí, jsem věděla bezpečně. A já už jsem v tom jela jako dřív. Přes obědy jsem pomáhala Ládíkovi v kuchyni s výdejem, protože Anička byla u

lékaře. Po obědech záskok v recepci, protože naše dáma musela nutně na pedikúru.

„K nám můžeš zaskočit umýt nádobí,“ zavolala se smíchem Lída. Před večeremi jsme si dali malého panáčka na dobrou náladu a vše bylo zas tak, jak má být. Jenom to srdce bylo pořád bolavé. Ješitnost a hrdost mi dávala sílu to navenek neprojevat.

Vzhledem k tomu, že jsme předpokládali, že se jich více než sedm nevrátí, připravovali se takové předkrmy, aby se daly prodat i na place. Topinky na všechny způsoby, kořeněné zeleninové misky, roládky všeho druhu a jiné...

Padly poslední sázky a autobus byl tady. Připravovala jsem pití. Zájezd dojídal předkrmy a já se chystala na plac s pivem. Vrátilo se jich osm.

„Hele, Leny, já tam to pivo vezmu, dotoč celé plato, jsou tam i pasanti,“ řekl Jára po cestě do kuchyně.

„To je dobrý, vezmu to tam, neměla bych co dělat,“ odpověděla jsem a už jsem byla mezi lítačkami.

U prvního stolu jsem zkoprněla, plato s šestnácti pivy padalo s rachotem k zemi. Socha vytesaná z mramoru se mi nemohla rovnat. Moje čokoládové oči se vrátily. Je to sen? Bože, štípněte mě někdo. Stojím a zírám na něj.

„Lásko, proč dáváš to pivo na zem? Tam se bude špatně pít,“ řekl s úsměvem, vzal mě do náruče a roztočil se se mnou dokola. Dlouho jsem se nemohla vzchopit, říct jediné slovo. Snažila jsem se jen zhluboka dýchat.

„Radku, proč ses vrátil?“ To bylo jediné, co jsem ze sebe mohla vypravit.

„Nemohl jsem tě takhle opustit. Když tě ten zrzavec vytáhl z autobusu, bylo mi, jako když rvou kus mě, ale byl jsem v ten moment tak vyděšený, že jsem se nezmohl ani na slovo,“ mluvil a mluvil a přitom mě pořád tisknul v náručí a líbal.

„Dobře, dobře, už mě pusť, jinak za to divadlo začnou vybírat,“ řekla jsem a vymanila jsem se mu z náruče. Z náruče, o které jsem si myslela, že ji již nikdy neucítím.

„Běžte si sednout do salonku, jinak ti vedoucí utrhne hlavu,“ zašeptal mi Jára přes rameno.

Do háje, úplně jsem zapomněla na vedoucího. Vzala jsem Radka za ruku a táhla ho do salonku, kde se obvykle hrávaly karty. Tam vedoucí nechodil. Musí nejdříve vstřebat, že se Radek vrátil. Snad ho na to Lída opatrně připraví, jinak by mohl Radkovi opravdu ublížit. Seděli jsme v salonku, kam světlo pronikalo jen z prosklených dveří z restaurace.

„Leny, lásko, musel jsem se vrátit, nemohl bych tam být s myšlenkou, že tě už neuvídím.“

„A co chceš dělat? Sám jsi říkal, že tě můžou zavřít. Je riskantní, že ses vrátil. Pořád hotel obíhají tajní. Když tě objeví tady, bude jim to jasné,“ pronesla jsem už v klidu a s rozvahou.

„Nemysli na to, tahle noc bude ta nejkrásnější v našem životě, věř mi.“
Odpověděl tak jasně a srozumitelně, že bylo zbytečné se tím dál trápit. Ani jsem nechtěla. Radek objednal láhvinku sektu, kuchař nám udělal slavnostní večeři a já jsem jen čekala, až tam vpadne vedoucí a bude zle.

Místo vedoucího přišla Lída:

„Leny, běžte na pokoj, vedoucí už to ví a zuří, chtěl by tady mladého pána roztrhnout, ale zklidnili jsme ho. Bude lepší, když mu dnes nezkřížíte cestu.“

Zasmáli jsme se a vytratili zadním vchodem na pokoj. Pořád jsem ještě nic nechápala. Vždyť tady nemůže zůstat. Ne, nebudu na to myslet. Jsem ráda, že je zpátky a myšlenky navíc jsem si zakázala. Bylo nám fajn. Polibky, objetí a milování nebraly konce. Slib, že ať se stane cokoliv, nic nás nerozdělí, mi najednou připadal podezřelý. Co to bylo, to „cokoliv“? Nebo už jsem moc podezřívavá? Kolem půlnoci se Radek oblékl, že si dojde do recepce pro cigarety. Usmála jsem se:

„Jen běž, a pozor na vedoucího, má naproti kancelář.“

„Neboj, budu jako stín,“ zasmál se a zmizel za dveřmi. Vstala jsem, že se dojdu osprchovat a vidím, že mu kouká z tašky celá krabička cigaret. Co se to zase děje?

Kapitola 10. Jantarová krása.

Bez rozmyšlení jsem na sebe hodila šaty a zamířila si to k recepci. Když jsem scházela pomalu k recepci okolo kanceláře, zastavily mě hlasy.

„Pane vedoucí, vím, že vám na Leny záleží a jdu za vámi rovnou, aby nedošlo k nedorozumění. Nejsem žádný křivák, nemohl jsem překousnout, že tady zůstala bez rozloučení, bez jakýchkoliv vyhlídek. Vy víte, že musím odjet, ale chci se pro ni vrátit, připravit tam pro oba budoucnost, prostě ji tam nějak dostanu, až budu zajištěný. O to vám asi šlo taky? Proto jste se tak zlobil.“

Panebože, to byl Radkův hlas. Nechce se mi věřit, co slyším. Vrátil se jenom proto, aby zase odjel? Sotva se mi začal vracet rozum, tak o něj mám zase přijít?

„Dobře, dobře, to chápu,“ zaslechla jsem vedoucího, „ale pochopí to ona? Předpokládám, že jí to alespoň takhle vysvětlíš, než odjedeš.“

„Víte,“ odpověděl Radek, „nemohl byste vy? Nemám tolik odvahy zkazit jí naše poslední

hodiny, napíši jí to. Chtěl bych zmizet, až usne. Bude to nejtěžší zmizení v mém životě, věřte mi.

Neunesl bych, kdyby se topila v slzách. Sám budu mít co dělat se sebou.“

Víc jsem slyšet nemusela. To bylo to divné tušení. Intuice opět nezklamala. Vrátila jsem se potichu na pokoj a vlezla pod sprchu. Tam mi to vždycky nejlépe myslelo. Když jsem se vrátila ze sprchy, Radek už ležel.

„Ty jsi ale kachna,“ řekl a stáhnul mě k sobě.

„Myslíš, že budeme mít jednou místo této sprchy obrovskou koupelnu?“ zeptala jsem se, ačkoliv se mi dušička rozbíjela na střípky.

„Tak velikou, jak jen budeš chtít, a bazén k tomu.“

„A co zahradu, romantický altán a plot bych chtěla ze samých růží.“ Přistoupila jsem na jeho hru a srdce mi přitom bušilo až v krku. Zvládnu to dohrát do konce? Jsem vůbec tak silná? Nevím. Opravdu nevím.

„O čem přemýšlíš?“ Nečekaje na odpověď se plácnul do čela.

„To jsem ale hlupák, vždyť já ti přivezl dárek a zapomněl bych ti ho dát,“ a už z kufru vytahoval velikou, trochu pomačkanou krabici.

„Doufám, že jsem se trefil, otevři to,“ vložil mi krabici do rukou a tvářil se u toho pyšně, až směšně. Položila jsem krabici na postel a plná rozechvělé zvědavosti jsem ji pomalu otvírala.

V krabici byly krásně složené kanárkově žluté šaty. Šaty, až se mi zatajil dech. Látka byla jemná pololesklá, uzoučká ramínka, výstřih do „V“, princesový střih a hlavně, absolutně nezmačkané. Něco takového sehnat tady bylo možné pouze v Tuzexu a přes známé. Malá kabelka přes rameno a lodičky na krásném jehličkovém podpatku s pásky přes nárt. Všechno, jak jinak než opět v krásné zářivě žluté barvě. Ramínka na šatech byla olemovány hráškově zelenou i spona na kabelce byla zelená a na botách uprostřed zelený pásek. Nemohla jsem ani promluvit. Sehnat u nás jiné boty než černé nebo bílé bylo takřka nemožné.

„Pokračuj, podívej se do kabelky,“ culil se Radek a bylo na něm vidět, že má skoro větší

radost než já. Otevřela jsem kabelku a v ní našla dlouhé, černé pouzdro. Opatrně jsem ho vyjmula z kabelky a nahlédla do něj. Pouzdro v sobě ukrývalo malý poklad - náhrdelník s drobnými jantary, uprostřed se zlatým křížkem, náušničky ve tvaru slziček a zrovna takový náramek. Ta jemná, jantarová nádhera mi vyrazila dech a vehnala slzy dojetí do očí.

„Je to nádhera, děkuji, miluji tě,“ špitla jsem a schoulila se v jeho náručí.

„Taky tě miluji,“ řekl a cítila jsem, jak se mu chvěje hlas.

Nepotřebovali jsme další slova. Touha, štěstí a pocit, že to nikdy neskončí, že už budeme pořád jeden pro druhého, nám pro tuhle chvíli muselo stačit. Nechtěla jsem mu ztížit odchod, ale taky jsem nechtěla usnout, i když se spánek dral pod víčka. Vlastně jsem neměla moc na vybranou. Buď tady za ním chodit léta do vězení, pokud by mě tam pustili, a nebo čekat, že to nějak dopadne a dostanu se za ním.

Blížila se půl sedmá ranní a já věděla, že v sedm odjíždí autobus. Zavřela jsem oči,

schoulila se naposledy do jeho náruče a čekala.

Když byl přesvědčený, že oddychuji dost pravidelně, pomalu se vysoukal z postele, neslyšně se oblékl, políbil mě na čelo, a jenom tiché klapnutí dveří dalo vědět, že je pryč. Srdce mi tlouklo na poplach, slzy mi tekly jako vodopád. Ne, je to hloupost, nemohu ho nechat takhle odjet.

Vylítla jsem z postele a teď, co rychle na sebe, nic jsem nemohla najít. No, vždyť jsem taky v jeho pokoji. Musím to stihnout. Oči se mi zastavily na krabici s šaty. To je ono. Padly mi jako ulité, boty taktéž, ještě náhrdelník a náušničky. Tmavé vlasy mi splývaly na ramena. Musím být nejkrásnější, musím mu ještě zamávat, možná obejmout. Rychle jsem seběhla se schodů. Pochopitelně jsem vrazila do vedoucího. Jak jinak. Začal se nadechovat.

„Teď ne! Šéfe! Prosím!“ Drsně jsem ho odstrčila a běžela k autobusu. Motor už běžel. Zvolnila jsem chůzi a postavila se asi metr od okénka, kde seděl.

Hlavu měl sevřenou v dlaních. Zaklepala jsem a postavila se tak, aby mě viděl celou. Zvedl hlavu, oči se mu rozzářily a vyběhl z autobusu.

„Promiň, lásko, promiň,“ šeptal a oči se mu leskly.

„Neboj, Radku, zvládnu to, počkám,“ vypravila jsem ze sebe. Nebylo zapotřebí více slov. Jen těsné objetí, kde jsme vzájemně cítili tlouct svá srdce, bylo odpovědí. Oba jsme potlačovali pláč, nic není horší, ale ani lepší.

„Odjíždíme,“ zahulákal řidič na celé náměstí. Tak tohle bylo to poslední objetí.

Zase autobus v zatáčce, zase čokoládové oči a dlaň na zadním skle autobusu. Jen jsem stála, nechala volně stékat slzy, dokud autobus nezmizel z náměstí. Zmizel autobus a zmizely i slzy. Mimoděk jsem zvedla hlavu a viděla celý personál v oknech hotelu. Bože, zase divadlo, mohli bychom jít z fleku do Národního.

Asi mi ještě zcela nedošlo, co se stalo. Byla jsem celkem klidná a vyrovnaná. Vydrželo mi to jen do schodů. Znova se spustil vodopád

slz, ale bylo to jiné, jakoby uvolňující. Vedoucí, který snad čekal u mého pokoje, mě vzal za ruku, otočil mě do piruety se slovy: „Ty jsi ale princezna, moc ti to sluší.“

Objal mě jako táta a řekl: „Klid děvče, to se spraví. Taky jsem si myslel, že je to hajzlík, ale jak vidíš, tak ne. Zklidni se, bude líp.“

Asi předpokládal, že jsem mladá a hloupá. Ne! Věděla jsem, že se nemůže vrátit, ale jediná možnost byla, že když budeme ve spojení, tak se tam dostanu i já. Jak? To jsem zatím ani netušila.

Přišly normální dny a normální rána, jenom večery byly zlé. Bylo jaro, všude jsem viděla, jak se vodí lidé za ruce, voní šerík a mně se lámalo srdce na nejmenší zlomky, jako kdyby bylo perníkové.

Ne že by nebylo dost nápadníků. Ne že by nebylo dost práce, ale zjistila jsem, že prostě neumím přeskakovat z vlaku na vlak. Nevím, jestli je to dobře, nebo špatně, ale rozhodně na tom byli lépe ti, co to uměli.

Začala jsem se plně věnovat práci. Nechtěla jsem volno, odpočinek, výhody, chtěla jsem jen naplno zaměstnat mozek.

Pochopitelně vedoucí, ta zrzavá kštica, to jenom uvítal. Ale abych vzdala mejdany a projížďky taxíkem po hospodách, to v žádném případě nehrozilo. Naopak! Rozjela jsem se naplno. Bylo to správně? Nebylo? Nevím. Víم jenom, že jsem myslela na práci a na to, abych na zbytek pomalu zapomínala. Pravdou je, že mejdany po práci, vlastně noční život mě uspokojoval.

kapitola 11. Smrt je součástí.

Na mejdany a toulky taxíkem po kraji s námi jezdívala i servírka Alenka ze sousedního města. To bylo známé karbanem vysokého kalibru a Alenka byla jedna z mála, která to ve své vinárně trpěla. Taky chodila ověšená zlatem a drahými modely.

Sama o sobě to byla nádherná dívka. Blond vlasy, až pod lopatky, v přirozených vlnách, veliké modré oči s černými řasy, dlouhé nohy, vyvinuté poprsí a rty jako čerstvé maliny. Přes to všechno se chovala velice skromně a přirozeně.

Karty se u ní hrály na trochu vyšší úrovni než u nás. V její vinárně se scházeli známí, ale i nebezpeční lidé. Tam už byly opravdu ve hře domy, auta a někdy i manželky.

V této době taky platilo nepsané pravidlo. Policajti, podsvětí a hospodští táhli za jeden provaz.

Ne každý hospodský, a ne každý policajt se v tomto výběru pohyboval. Rvačky v hospodách se rovnaly tak, aby bylo co nejméně papírování a škody. Vozili nás na chalupy z vináren a přivírali oči nad karbanem. Malé přestupky, kterých jsme se dopouštěli, ochotně sprovodili ze světa. Na oplátku se u nás mohli schovat, když nebylo zrovna vhodné, aby jejich pijatiky byly vidět na veřejnosti.

Takové lumpy, kteří nedělali čest svému starému řemeslu a chovali se jako troubové, jsme nekryli. Tací, jako byl Pepíček a podobní, nad těmi jsme naopak drželi ochranou ruku.

Jednou přijela celá mord parta i s kapitánem na oběd. To se často nestávalo. Usedli jako

vždy v kuchyni. Něco nebylo v pořádku.
Tvářili se všichni jako po pohřbu.

„Copak se děje? Jste jako kdyby vám ukradli frčky,“ zažertoval na jejich adresu Jára.

„Leny, můžeš jít na chvíli k nám? přivolal mě sám pan kapitán Mašek. Byl to pěkný, černovlasý, vysoký sympaťák s rysy Belmonda.

„Copak potřebujete, kapitáne?“

„Vy jste byly s Alenkou kamarádky, vid?“

„Proč byly, pořád jsme. Dobře si rozumíme, jsme naladěný na stejnou notu,“ zasmála jsem se.

„Vím, vím, jenomže Alenka je mrtvá,“ řekl pevným hlasem a sledoval moji reakci.

„Nechte si ty srandičky kapitáne, včera jsem s ní mluvila a byla naprosto v pořádku. Šla odsud tak, aby chytla poslední vlak.“ Vstala jsem od stolu. Někdy měli opravdu hloupý humor.

„Na ten vlak ale nedošla,“ vyštěkl ostře kapitán. Sedla jsem si zpátky.

„Nalijte mi někdo panáka,“ zavolala jsem do výčepu.

„Co se stalo?“ rozechvělým hlasem jsem položila tuto krátkou otázku a třesoucí rukou do sebe nalila panáka na ex.

„No, řeknu ti to bez obalu. Našli jsme ji hozenou přes koleje. Někdo ji uškrtil. Loupež to nebyla, všechny šperky měla na sobě, kromě prstenu s tím velikým zeleným kamenem. Pamatuješ? A znásilněná taky nebyla.“

„Tak proč? Proč jí tak ublížili?“ nechápala jsem a skutečnost, že Alenka už tu není, mi pořád nějak nedocházela.

„Leny, ty přeci víš, s kým se stýkala, mezi kým se pohybovala?“ „Jistě, že vím. Chcete říct, že to mohl udělat někdo z těch, které známe všichni? Ne! To je hloupost.“

Okamžitě jsem jeho tvrzení zavrhla.

„Nebud' tak rychlá v souzení a chvíli si to nech projít hlavou,“ řekl kapitán a objednal si guláš s pivem.

„Proč já? Snad vy! Doufám, že toho syčáka brzy chytíte. Kdyby se něco šušovalo, je jasný, že dáme vědět.“ Jára před kapitána položil

objednávku, a ten se do ní mlčky pustil, zatímco já přemýšlela o tom, co právě řekl.

Alenka byla krásná, mladá, šťastná. Co se proboha stalo? Slzy se mi tlačily do očí. Tolik jsme toho spolu zažily. Jezdili tam sice na karty vedoucí z horských hotelů, ale ani jeden z nich mi nepřipadal jako vrah. Pravda je, že jsem je až tak dobře neznala. Sem tam se mi dvořili, když jsem byla u ní, ale to bylo tak všechno. Dva z nich se sice dvořili Alence více, než bylo zdrávo, ale na to jsme byly zvyklé. Peníze jim daly sílu a mysleli si, že všechno je jejich. Ten kapitán mi nasadil červíčka do hlavy.

Zvedla jsem se od stolu a šla Lídě s Járou říci tu tragickou událost. Mord parta odešla, jenom kapitán zůstal sedět nad nyní již prázdným talířem a půllitrem.

„Dáte si se mnou panáka? zeptala jsem se.

„Dám, ale pojď si sednout na chvíli jinam. Chci s tebou mluvit o samotě.“

Šli jsme si sednout do rohu restaurace a kapitán vyndal fotky.

„Podívej se,“ řekl a strčil je přede mě. Ležela na koleji, kudy žádný vlak nikdy nejel.

Taková slepá kolej, krátká, ani by se na ni vlak nevešel. Asi ji zapomněli dostavět, napadlo mě. Zarážející byla jiná věc. Ležela tam upravená, učesaná, s šaty pečlivě upravenými ke kolenům a sepnutýma rukama. Jenom ten prsten jí scházel.

„To je opravdu divné,“ pronesla jsem potichu, a slzy mi tekly po tváři. „Musíte toho hajzla chytit,“ řekla jsem s očima upřenýma na to, jak i ve smrti byla krásná.

„Pomůžeš nám?“ zeptal se kapitán Mašek a díval se mi zpříma do očí.

„Já? A jak? Copak jsem kriminalista? Jsem servírka. Neuniká vám to?“

„Ne. Neuniká. Právě proto. Nevíš, kdo jí dal ten prsten?“

„Jo, tohle. Ne, tak to opravdu nevím. Nikdy o tom nemluvila, a já se neptala. Měla šperků hodně. Ale máte pravdu, kdybychom věděli, kdo jí dal ten prsten, a teď si ho vlastně vzal, měli bychom jasno.“

Byla to jediná stopa.

„No právě, a ty bys to mohla zjistit. Znáš je přece všechny. Řeknou ti víc, než by řekli nám, to je ti jasné.“

„Kapitáne, vám snad zezelenal mozek. To si myslíte, že budu objíždět všechny karbaníky, známé i neznámé, a mámit z nich komu dali prsten? Chcete snad na těch kolejích najít mě? A já bych tak pěkně nevypadala, to mi věřte,“ vychrlila jsem ze sebe vztekle.

„A jdu pro panáka. To je sen, zbláznil jste se,“ brblám vzteky, a jdu do výčepu. Vedoucí stál u lítaček. Podíval se na mě tím jeho zkoumavým pohledem.

„Tak co? Jak si se rozhodla?“

„Cože? Vy o tom víte? O mně, beze mě! To je nádhera. Co si všichni myslíte?“ začínám říčet vzteky.

„Leny, prosím potichu, není moudré, aby o tom vědělo víc lidí, než je nezbytně nutné,“ umlčuje mě vedoucí. Ach jo, kdyby nešlo o Alenku. Co mám dělat? Vždyť mám taky strach. Vrátila jsem se ke stolu.

„Tak dobře, kapitáne, řekněte mi, co po mně chcete, a já se rozhodnu, jestli ano nebo ne.“

„Je to jednoduché. Objedeme všechny provozovny lidí, kterých by se to mohlo týkat, a uvidíš, co ti řeknou. Určitě se o tom budou bavit, stačí jenom dávat pozor. Nevystavím tě nebezpečí, neboj se.“

„Jenomže já se bojím.“ řekla jsem popravdě.

“

„Tak poslouchej. Budeš mít v kapse malinkou vysílačku, jako knoflíček. Auto s našima klukama bude skoro před hospodou, kdyby bylo zapotřebí, a hlavně tě uslyší.“

„No, tam mi budou platný,“ podotkla jsem nesouhlasně.

„Nech mě domluvit. Abys byla úplně v klidu, tak na place bude už hodinu před tvým příjezdem sedět taky náš člověk. Bude tě mít celou dobu na očích.“

„Asi vám kapitáne uniklo, že většinou sedávám ve výčepu nebo v kuchyni.“

„No, to je jediný zádrhel, musíš je vylákat na plac. Kdyby mezi nimi byl ten, koho hledáme, bylo by nebezpečné být s ním mimo dohled. Bude určitě ostražitý.“

„Na jak dlouho to vidíte?“

„Týden. Když na to do týdne nepřijdeme, je možnost, že to nebyl Čech. Jezdí sem přece i karbaníci z Německa?“

„To ano, ale Alenka se nikdy nezmínila, že by měla nějaký vztah za hranicemi, i když je to za kopcem.“

„Třeba nechtěla mít problémy.“

„Je to možnost,“ podotkla jsem, „a problémy by asi měla. Co si budeme povídat.“

„No, tak já půjdu, večer se pro tebe zastavíme, tak se trochu duševně připrav,“ řekl kapitán a zvedal se od stolu.

„Cože? Už dneska večer?“

„Leny, prosím, přemýšlej, o každou minutu, která nám uteče, má vrah náskok. Spoléhám na tebe.“

Kapitola 12. Strach.

Už před šestou večer mě jímala hrůza.

Udělala jsem se krásnou, oblékla se, jak to nejlépe šlo, a čekala. Bylo to tady. Šofér pro mě vyběhl nahoru.

„Tak jdeme,“ řekl a byl z mého strachu pobavený.

„Neboj se, nespustíme tě z očí,“ řekl a usmál se. Když jsme přijeli před první z naplánovaných restaurací, nechtělo se mi dovnitř. Pocit, že to mám všechno napsané na čele, že je to na mě vidět, mě přivádělo k zoufalství.

„Tak běž,“ štlouchl do mě kapitán, „a dej si raději hned panáka, ať se nerozklepeš. Jdeš jenom na pokec za známýma. Vždyť jste sem jezdili pořád a teď máš i důvod. Neboj se. Náš člověk už je dávno na lokále.“

Pan Marek, vedoucí horského hotelu, opravdu přišel za mnou na plac, ale nic kloudného z něj nevyšlo, než jak je mu to líto. Ztracený večer a čas. Tak to šlo celý týden.

Předposlední den k tomu určený jsme byli až skoro na hranicích, na horské boudě. Tam jsme jezdili málo.

Vedoucího tam dělal takový divný pavouk. Kluci na place byli fajn, ale vedoucí prý odjel před pár dny, a u něj nikdo nevěděl, kdy se vrátí. Kluci číšníci mě pozvali do výčepu. Přesně tam, kam jsem neměla chodit, ale

odmítnout se to nedalo. Pokusím se alespoň dostat k vedoucímu do kanceláře. Třeba tam něco objevím. Moc jsem si od toho už neslibovala.

„Hele, kluci, potřebuji si zavolat na hotel, že přijdu později. Kde máte telefon?“ Věděla jsem, že na horách ho mívá jenom vedoucí v kanceláři.

„Jo, tamhle visí klíče od kanceláře, klidně si zavolej,“ řekl vrchní. Vzala jsem klíče a šla. Měla jsem takový strach, že pes baskervilský, byla proti tomu pohádka. Co když mě tam zavřou a něco mi udělají.

Co když mě hodí do spalovny? Je tam pořádný kotel. Horská bouda. Co jsem asi čekala, že budou topit v kamínkách?

Musím se vzpamatovat. Vždyť mě hlídají. Nemůže se nic stát. Jak se tak uklidňuji, vejdu do kanceláře a první, co mi padlo do očí byl prsten s krásným, zeleným kamenem. Byl vedle telefonu na modelu dámské ruky, která sloužila jako ozdoba na stole. Dokonce měla i nalakované nehty. Vystřelila jsem z kanceláře jako šíp. Vyděšená a vystrašená.

„Copak? Nedovolala jsi se?“ divil se vrchní.

„Ne. Pořád je tam obsazeno. Budu muset jet. Pořád máte taxíky u pošty?“

„Ano, pořád,“ odpověděl vrchní a dodal, „pojď dáme si ještě panáka na Alenku, a pojeděš.“

„Tak jo,“ špitla jsem, protože se mi strachy svíralo hrdlo. Když jsem vylezla na lokál, byli tam už všichni. Celé osazenstvo policejního auta se přestěhovalo ke stolu. Zklidnila jsem se a s grácií odcházela z restaurace. Chvilí jsem u auta čekala, než přišli. Kapitán mi příšerně vynadal.

„Ty jsi nám dala zabrat. Zakázal jsem ti chodit dozadu.“

„Já vím, tak už nekřičte, ten prsten je u vedoucího na stole. Vyloženě vystavený. Je to její, poznám ho.“ Kapitán Mašek se zamyslel a bylo vidět, že není ani trochu nadšený.

„Copak? Vždyť tohle jste chtěl, ne? Máme ho.“

„Ano, chtěl. Ale teď hlásili z centrály, že tenhle hajzlík opustil včera v noci republiku a požádal o azyl.“

„No a co? Co tím chcete říct?“

„Jenom to, že případ je uzavřený. Němci nám ho nikdy nevydají. Zbývá jen čekat, že někdy bude neopatrný a přijede sem. Stává se to.“

Proplakala jsem celou cestu zpátky. Nikdo mě neutěšoval, všichni byli zoufalí z toho, jak jsou bezmocní.

Žárlivost. Vztek. Nejstarší motivy na světě. Myslel si, že ji bude mít jen pro sebe, ale na to byla ještě příliš mladá, ale na smrt také. Zůstala mi jenom hezká vzpomínka. Sbohem, Alenko.

Jedna z dalších, negativních vlastností hospody. Nikdy nejsi dost dobře připravený!

Kapitola 13. Trest.

Běžely dny, týdny, měsíce. Všechno bylo nějaké stejné. Já už jsem fungovala jako děvečka pro všechno. Když bylo zapotřebí tak v kuchyni nebo v recepci, dokonce i na tu pokojskou došlo. Nejraději jsem byla na place s Járrou a Lídou.

Jednoho dne přivezli nové koženkové židle. Museli jsme na celý den zavřít. Vybalit tři sta židlí, z nichž měly všechny čtyři nohy obalené kreповým papírem. To dalo obrovskou práci. A pravda je, že nikdo nijak nespíchal. V poledne někoho napadlo dát si panáka. A průšvih se rýsoval.

Přišla pomoci i druhá parta. Výjimečně se stalo, že jsme se sešli všichni najednou a měli ještě volno. Panák začal střídat panáka, a za chvíli jsme měli všichni řádnou špičku. Vedoucího bílý plášť okolo nás vždy jenom s pokřizováním prolítl.

Ukázalo se, že to zrovna šťastný den na pití nebyl. Pro mě určitě ne. Začal na mě padat splín střídavě s agresí. To nebyla dobrá kombinace. Alkohol udělal své. Vztek, pláč, slzy a smích. Pocit, že mi ty nejkrásnější chvíle protekly skrz prsty, se stupňoval. Rozbila jsem spoustu skla i talířů. Každému jsem nadávala, ale tohle vše už bohužel vím jenom z vyprávění. Snažili se mě uklidit na pokoj, ale bezúspěšně. Vždy jsem zase odněkud vylezla, schopna neustále řešit neřešitelné.

Veliká dávka alkoholu dovolila emocím vyplavat napovrch a bolesti na tím, jak moc mi Radek chybí. Prostě druhý den, ne jenom, že jsem měla okno jako výkladní skříň, ale v hlavě ještě tisíc permoníku, kde každý bušil svým kladívkem v jiném tempu. S hrůzou a příšernou kocovinou jsem scházela po schodech do kuchyně. Vedoucí seděl za kasou v kuchyni. Podíval se na mě skrze brýle a začal:

„Ták mladá, teď už jsi to vážně přehnala. Tolerance končí. Už jsi dost dospělá na to, abys neustále takhle vyváděla. To byla poslední kapka.“

„Omlouvám se, já už nikdy pít nebudu,“ potichu jsem se skomíravým hlasem snažila omluvit.

„Bolí mě hrozně hlava, nemůžete mi vynadat později?“

„To teda nemůžu, jen si to užij a bude taky následovat trest,“ jeho pevně sevřené rty byly vždycky známkou vzteku.

„Od zítřka končíš se šichtami na place a budeš každý den, celé večery až do odvolání, dělat nabídkovou službu.“

„Proboha, co to je?“ nechápala jsem, co mi právě řekl.

„To je otázka. Prostě všechno, co zbyde ze zájezdů. Předkrmy, zákusky a to, co kuchař ještě vytvoří, a taky cigarety, slané mandle budeš nosit mezi hosty a formou nabídky, prodávat. Je to dost jasný?“

To už říčel vzteky. Moje hlava, ačkoliv byla bolavá, dala pokyn zmizet.

Panebože, tomuhle se každý číšník vyhýbal. Bylo to ponižující. Budou se mi smát. Zнала jsem tuhle službu jenom z doslechu a nic povzbuzujícího to nebylo. Bylo to jenom v podnicích pochybného charakteru.

Musela jsem hodně vyvádět, jinak by mi tohle nikdy neudělal. No, budu to muset nějak přežít. Moje kocovinová hlava se s tím ale vypořádat nechtěla. Pořád protestovala a vymýšlela, jak z toho ven. Nakonec jsem to vzdala. Tak jo. Děj se vůle boží.

Druhý den večer jsem nastoupila okolo jednadvacáté hodiny na plac. V kuchyni už byla připravená plata se vším možným. Ve výčepu připravené plato s cigaretami, mandlemi a oříšky.

No nazdar, blesklo mi hlavou. Ta zrzavá kštice se ale snaží. Co se dá dělat. Kolegové se potutelně usmívali a mně konečně došlo, že s touhle dennodenní službou se mi nepovede odjet ani na žádný mejdan. Dobře to vymyslel. Z restaurace zněla hudba, a jelikož byla sobota, bylo plno. Vzala jsem plato s cigaretami a opatrně se vydala na průzkum. Hosté moc tuhle službu neznali a bylo vidět, že jsou překvapeni. Okamžitě mě napadlo využít jejich překvapení a udělat z této služby luxus. Jestli se to povede, ví bůh.

„Dobrý večer přeji, ode dneška budete mít každý večer k dispozici moje služby. Je libo dortík nebo něco malého k jídlu? Cigarety nebo oříšky? Všechno mám pro vás připravené.“ Takhle jsem přivítala každý stůl.

„Já bych si nějaký dortík dala,“ ozvala se dáma u stolu.

„A pro mě topinku, nějakou ostřejší,“ přidal se pán od vedle.

Třeba to nebude taková hrůza. Pomyslela jsem si. Uvidíme. Vzala jsem připravená plata z kuchyně a začala procházet plac. Jelikož se

tahle služba kasírovala okamžitě, hned u prvního stolu mi došlo, že mi nepřipravili v tom zápalu trestu, ceny. Zhruba jsem věděla, co je asi tak nejdražší, a protože jsem nechtěla hned u prvního stolu vypadat jako blbec, udělala jsem si cenu sama.

A abych to měla jednodušší, tak pro všechno cenu jednotnou. Když na to zapomněli oni, tak já se ptát nebudu. Moje ješitnost opět vítězila. Jen aby mi to při vyúčtování vyšlo tak, abych alespoň prodané zboží zaplatila. Docela jsem se začala v té službě vyžívat, a navíc jsem zjišťovala, že mě to i baví. Za dvě hodiny jsem vše připravené měla prodané. Ládiček jenom kroutil hlavou a přiděloval topinky, dezerty, utopence a jiné... Kolem půldruhé ranní už bylo vše prodané a hosté prořídli. Vedoucí zasedl za kasu v kuchyni a začal dělat vyúčtování. Pořád ještě nikomu nedošlo, že mi neřekli ceny.

„Tak, Leny, udělala jsi hezkou tržbu, ani jsem to na té nabídce neočekával. Dáš mi jeden tisíc osm set dvacet korun.“

Rychlým pohledem do kasírtašky jsem odhadla, že tam mám tak dvakrát tolik. Co s tím? Napadla mě ta nejlehčí věc. Stoupla

jsem si před kasu a na její pultík vysypala celou kasírtašku.

Bez počítání jsem hromadu peněz rozdělila na dvě poloviny, koukla na vedoucího a s úsměvem se zeptala:

„Tak, pane vedoucí, kterou půlku chcete?“ Zrzavá kštica se ještě více zježila, jeho oči se vyvalily, vylítl z kasy jako čertík z krabičky a začal řvát:

„To se mi jenom zdá. Kde je ten trest!? Místo, aby byla naštvaná, tak za jeden večer vydělá to, co parta za tři dny. A ještě se u toho culí.“

S kopnutím do dřevěného rantlu u kasy se vrátil. Odpočítal si částku, která odpovídala tržbě a zbytek posunul beze slova ke mně. Sebrala jsem svůj výdělek a zamířila k východu z kuchyně. Nedalo mi to, abych si nerýpla. Ve dveřích jsem se ještě otočila.

„Šéfe, nezbylo by mi tolik, kdybyste mi řekli ceny. Musela jsem improvizovat.“ Rychle jsem zavřela dveře a uháněla na pokoj.

„Já ji snad zabiju,“ slyšela jsem ještě za dveřmi, a pak jeho smích. No, drzá jsem dost, ale snad mi to tentokrát projde. Mohla

jsem se zeptat na ceny, ale ta ješitnost.
Chtěla jsem dokázat, že zvládnu cokoliv.
Tudíž i takovýto trest.

Kapitola 14.Vinárna.

Příští večer už jsem měla ceny pečlivě připravené. A tak zase běžel den po dni. Den jsem prospala, pokud jsem nebyla zapotřebí někde jinde, a večer na place. I když jsem si ceny už nevytvářela, přesto jsem měla na tuzérech víc než kolegové. Byli i tací, kteří by si to rádi se mnou vyměnili. Ale já ne! Udělala jsem z nabídky službu, na kterou mohl být hotel hrdý. Službu, kterou by chtěl za chvíli dělat každý. Ale každý smysl pro obchod, jak říkal vedoucí, neměl.

A pak přišel ten den! Zdenička z vinárny oznámila, že je těhotná, a tím pádem její noční směny padaly. Čekala na to pět let. Kdo by jí měl za zlé, že chtěla na mateřskou okamžitě? Dalo se pochopit, že práce v noční vinárně nebyla vhodná pro těhotné.

„Leny, máš jít okamžitě k vedoucímu,“
hulákal z kuchyně kuchař Ládík.

„Do háje, vždyť jsem nic neprovedla, co se děje?“ protestovala jsem.

„Jo, to nevím,“ odpověděl Ládík a smál se.

„Ták děvče,“ začal vedoucí, „stručně a jasně. Zítra přebereš vinárnu. Předpokládám, že jsi z průšvihů vyléčená a chápeš, že to bude celé na tobě. Od objednávek po inventury. Celý provoz vinárny. Teď máš šanci ukázat, že jsem se v tobě nepletl. Dokážeš to?“

zakončil svou řeč otázkou a mně se z toho zatočila hlava. Nedoufala jsem, že by k něčemu takovému mohlo dojít. Všechno se ve mně bouřilo, ale snažila jsem se odpovídat klidně, dospěle:

„Určitě to zvládnou. Slibuji. Budete spokojený.“

„Zdenička tě ještě pár dní zaučí, a pak to bude na tobě. Dnes si vem volno, ať se na to pořádně vyspíš.“

„Jasně šéfe,“ zajásala jsem a vystřelila z kanceláře jako šíp. Všem jsem radostně sdělovala svou novinu, ale oni už to všichni věděli od rána.

„Vedoucí vinárny.“ Znělo to pěkně. Snad to zvládnou. Určitě to zvládnou! Budu zase každý večer v práci, ale to mi vadilo nejméně. Na zaučení mi stačil jeden večer.

Vinárnu jsem znala, a o to bylo zaučení jednodušší. Jenom to papírování! Vždycky mi to lezlo na nervy. Měla jsem raději práci, než se hrabat v účtech. Jak jsem viděla tři papíry pohromadě, dělala bych ohníček. Práce za barem mi to všechno vynahrazovala. Mohla jsem být pěkně oblečená, bez zástěrky a čelenky. Navštěvovat pravidelně holiče, a líčení vzalo taky jiný směr. Cítila jsem se dobře a bylo vidět, že se líbím. Hosté se jen hrnuli. I bachaři z nedalekých dolů, kteří byli zvyklí navštěvovat restauraci, chodili za mnou do vinárny.

Taky více nádherných, svobodných mladíků. Vzpomínka na Radka v návalu práce a nových ctitelů, pomalu bledla. Asi to tak mělo být.

Jednoho večera se tam objevil mladík, který mě na první pohled upoutal. Jiskřivě modré oči, blond vlasy, opálený, s krásným úsměvem. Zajímavé. Úplně jiný typ než

Radek. Tento by o moji přízeň nemusel moc prosit, blesklo mi úsměvně hlavou.

Usmál se, objednal si koňak a řekl:

„Co si dáte vy, slečno? Rád bych si s vámi připil.“ Usmála jsem se taky a beze slova jsem si nalila sklenku koňaku.

„Tak na vaše zdraví a můj návrat,“ pronesl přípitek a zadíval se mi přímo do očí. Trochu mě zamrazilo a zalechtalo okolo žaludku. Ach jo, že bych zase padala někam, kde se mi to potom vůbec nebude líbit? Bud' opatrná, varoval mě vnitřní hlas. No, jistě, já a opatrná.

Vždycky jdu do všeho po hlavě. Ne! Teď na to nebudu myslet. Nechala jsem ho sedět u baru a šla na plac. Když jsem se vrátila, byl pryč. No, moc pěkné, jen se mi někdo zalíbí, zdrhne bez placení. Mám já to ale kliku. Alespoň jsem na něj dostala vztek a náklonnost byla ta tam. Jenomže neuplynula ani půl hodinka a byl zpátky.

„Copak? Pán zjistil, že se tady i platí?“ přivítala jsem ho kousavě. „Omlouvám se, snad tohle jako omluva stačí.“ Podával mi kytici tulipánů, každý jiné barvy.

„Víte, nevím, jakou barvu máte ráda, tak jsem vzal od každé něco.“ „Vzal?“ zvedla jsem tázavě obočí, „v půl desáté večer mají ještě někde otevřeno?“

Naklonil se přes bar a šeptal:

„Mají. V místním parku. Že to na mě neprásknete?“ Jeho krásný úsměv a ohníčky v očích způsobily, že jsem začala cítit, jak se červenám. Otočila jsem se rychle na druhou stranu a hledala vázu.

„Odkud že se vracíte, pane, přeslechla jsem vaše jméno,“ snažila jsem se vést hovor jiným směrem.

„Jmenuji se Lukáš, Lukáš Mach, a vrátil jsem se z vojny. Díky studiu na vysoké jsem tam byl jenom půl roku. Je to dost vyčerpávající odpověď?“

„Jo, stačí,“ řekla jsem s úsměvem, urovnávajíc tulipány ve váze. Když jsem mu nalévala druhý koňak, chytil mě za ruku se slovy:

„Mohu na vás počkat a doprovodit vás domů?“

„Ani ne, bydlím totiž na hotelu,“ odpověděla jsem, a bavila se jak byl překvapený.

„A co takhle na procházku?“ okamžitě zareagoval.

„V noci? Víte, v kolik zavírám?“

„V noci se krásně povídá.“ Nedal se odbýt. Tak tuhle větu už jsem někde slyšela. Ne, nechci už žádné noční povídání! Vinárna se naplnila, a já už neměla tolik času se vybavovat. Zato Lukáš po mém odmítnutí důvod měl. Sedl si ke stolu, kde seděl kamarád s dvěma slečnami, a jasně mi dával najevo, že nejsem jediná. Moje ješitnost se začala drát na povrch. Co já mu jenom provedu. Nic kloudného mě nenapadalo. A pak se to stalo, aniž bych chtěla.

Když jsem jim nesla ke stolu červené víno, tak dvě sklenky nějak sklouzly z tácku rovnou do výstřihu slečny, ke které se Lukáš nakláněl. Vino z výstřihu okamžitě stékalo po celém těle.

„Jste nemehlo, mám zničené šaty z Tuzexu, co budu dělat?“ Ječela na mě a snažila se ubrouskama něco zachránit.

„Omlouvám se, asi se budete muset jít převléknout,“ řekla jsem pokorně, a přitom vyzývavě mrkla na Lukáše. Posbírala jsem střepy a vrátila se za bar. Než jsem se stihla otočit, už tam seděl.

„Co to mělo být? To jsi nemusela. Vrátil bych se,“ řekl a zadíval se mi zase do očí způsobem, který jsem vůbec neměla ráda. Nebo jo?

„Omyl, neudělala jsem to schválně,“ odsekla jsem, „a kdo ti stojí o to, aby ses vracel?“

Kapitola 15. A je to tady znova.

Pohodila jsem hlavou, až se mi vlasy stažené sponou rozlétly po ramenou a spona spadla na zem. Sehnula jsem se, abych ji zvedla, ale Lukáš byl rychlejší. Skočil za bar a se sponou v ruce mě políbil. Jen tak, letmo a jemně. Než jsem si stihla dát sponu znova do vlasů, seděl zase u svých přátel, a s tím svým krásným úsměvem se věnoval okolí. To je provokatér, pomyslela jsem si a pomalu zjišťovala, že ho mám plnou hlavu. Byly tři hodiny ráno, Lukáš kupodivu střízlivý a hostů

už jen pár. Rozhodla jsem se, že zavřu. Zkasírovala jsem poslední hosty, a čekala, až dopijí. Lukáš už zase seděl na baru.

„Předpokládám, že na pokoj mě nevezmeš, ale na tu procházku bychom mohli, uvidíme východ slunce. Co ty na to?“ začal znova dorážet.

„To máš pravdu,“ odpovídám, „na pokoj tě nevezmu, ale východ slunce? Tak jo, půjdu.“

Pořád jsem cítila ten letmý polibek. Bože, kam se to zase řítím! Noci už byly teplé a ranní ostrý vzduch přímo zahlcoval plíce, které byly celý den v prostředí kouře.

Lukáš mě vzal za ruku a obejmul. Bylo to příjemné. Rozsvícené náměstí a za ním ještě v pološeru místní park. Sundal si koženou bundu a položil ji přes lavičku.

„Pojď, posadíme se, odsud je krásně vidět na obzor a nohy tě musí bolet,“ řekl skoro šeptem, posadil mě, dal mi nohy na lavičku a hlavu k sobě do klína. Hladil mě po vlasech a líbal na tváře a čelo. Byl něžný, a krásná slůvka zněla jako rajská hudba. Najednou jsem chtěla, aby tu pusu konečně zavřel a pořádně mě políbil. Ale on ne. Ruce mu

sklouzly na mé boky a dál mě jenom hladil. Přivádělo mě to k šílenství. Cítila jsem, jak se celá třesu.

Ale to už asi bylo moc i na Lukáše. Po prvním vášnivém polibku následoval další a další. Vzájemné hlazení nebralo konce. Nechybělo moc a první milování by se odehrálo v parku na lavičce. Ranní chodec, který si krátil cestu přes park, mě vrátil opět na zem. To byla rychlost! Asi jsem se zbláznila. Je to tady znova. Vždyť ho znám pár hodin. „Nenech si zase zlomit srdce,“ varoval mě vnitřní hlas. Problém je v tom, že nevím, jestli ho poslechnu. Alespoň se o to pokusím.

„Lukáši, musím domů. Chci se trochu vyspat, doprovodíš mě?“ Pomalu a nerada jsem se vymanila z jeho objetí.

„Jistě, chápu,“ odpověděl a vzal mi hlavu do dlaní a dlouze se mi zadíval do očí.

„Zítřka zase přijdu, chceš?“ zeptal se a pevně mě přitiskl k sobě.

A tak jsme se pomalým krokem blížili k hotelu.

„To víš, že chci,“ odpověděla jsem a poslední silné objetí před hotelem mi začalo znova rozpalovat krev.

„Už prosím běž.“ Jemně jsem ho odstrčila a běžela po schodech na hotel. Ani jsem si neuvědomila, že jdu přes recepci. To bylo něco pro naší recepční Janičku.

„No prosím tě, kde jsi byla? Myslela jsem, že už dávno spíš.“

„Bolela mě hlava, tak jsem se šla projít,“ odpověděla jsem a pokračovala po schodech. Zakroutila hlavou a dál se neptala. Svalila jsem se na postel a myšlenky mi běžely v hlavě maratón. Nic nedávalo smysl. Všechno bylo popletené. Vůbec jsem se nevyznala sama v sobě. A tak pomalu a zmatená, pociťujíc ještě vášeň z jeho obětí, jsem usnula. Co asi bude zítra? Pozitří? Za měsíc?

Vinárna běžela jako po másle, tržba stoupala a hosté byli fajn. Tržbu jsem díky kuchyni, kterou jsem tam zavedla, zvýšila o padesát procent. Byla sice dřina mít neustále na jídelníčku čabajky, uherák, uzeného lososa a

kaviár, ale vedoucí to dokázal sehnat, a já prodat.

Vedoucí, jako by mi viděl do hlavy, jednoho dne přišel a řekl:

„Poslouchej, Leny, vedeš si dobře, ale taky už musíš být unavená. Uděláme v neděli zavírací den. To znamená hned zítra, tak si udělej hezký den.“

Zajásala jsem. Bylo toho opravdu už moc. Pomyšlení, že zítra mám volno, mi nalilo novou energii do těla. Hosté se pomalu scházeli a Lukáš nikde. Asi bude lepší, když nepřijde vůbec. Strach a zmatek, který mi v hlavě kraloval, byl pořád dost silný. Jenomže to horké objetí taky. Jak z toho se ctí ven? Jo, babo rad'. Z myšlenek mě vytrhla partička karbaníků. Hazard byl sice zakázaný, ale u mě měli v koutku za výklenkem box, kde mohli hrát třeba o auta. Ať někdo vyhrál, nebo prohrál, já jsem z toho vždy vyšla nejlépe. Z každé výhry šlo nejméně deset procent do takzvané „pinky“, což byl vypulírovaný půllitr. Někdy byla na stole taková hromada peněz, že by se dal koupit i

barák. Někdy se tam i prohrál. Policajti to sice hlídali, ale pokud nebyl malér, přivírali obě oči.

Jenomže dnes přišla úplně jiná sestava. Pepíček, jak jsme mu říkali, byl takový vůdce těchto partiček. Byl to vysoký, asi čtyřicetiletý prošedivělý elegán. Pravý gentleman. Přijeli mercedesem s německou poznávací značkou. Pepíčka a Němce, který vůz řídil, doprovázela dvě mladá atraktivní děvčata. Na první pohled bylo jasné, čím se děvčata živí. Divná společnost. Z toho nekoukalo nic dobrého. Pepíček byl i známý šmelinář s obrazy a uměleckými předměty. Nikdy ho nechytily, byl opravdu chytrý, a na všechno si najímal lidi, a to ještě přes třetí osobu. A tak mu policajti nikdy nic nemohli dokázat. Cítila jsem, že tady půjde o něco podobného, ale co to bude? Nezbývalo, než být ostražitá, aby se nic neodehrávalo ve vinárně, ale to snad Pepíček věděl také.

Najednou se ve dveřích objevil určitý Lukáš. „Běžím jak o závod, abych byl s tebou,“ chrлил ze sebe, „zdržel jsem se v klubu na fotbale.“

„Dobře, dobře, vždyť nehoří,“ usměřňovala jsem ho a odstrkovala od sebe. Políbil mě alespoň na tvář a sedl si k baru.

„Lukáši, jestli mi chceš pomoci, dívej se občas k tomu stolku za rohem. Kdyby se dělo něco divného, tak mi řekneš, ano?“

„A co divného?“ zeptal se nechápavě.

„Neboj, až se to bude dít, poznáš to,“ a věnovala jsem se své práci. Když jsem se vrátila z placu Lukáš hlásil:

„Ten Němec je na šrot, sotva drží hlavu, za chvíli ti tady usne.“

„A co ostatní?“ chtěla jsem vědět, měla jsem naspěch, protože bylo úplně narváno.

„Ostatní jsou kupodivu střízliví, ale na stole mají láhev whisky, to tady nemáš, kde se tam vzala?“

„Nedělej si s tím starosti, už asi vím, o co jde,“ řekla jsem a šla se k nim podívat.

„Pepíčku, copak kujeme?“

„Dívko našich snů, neboj se, ostudu žádnou neuděláme, znáš mě,“ mrknul na mě šibalsky Pepíček.

„No, právě,“ a mrknutí jsem opětovala.

Byl to sice karbaník a zlodějíček, ale byl úžasně chytrý, šarmantní a hlavně, alespoň k nám, férový. Byl tak oblíbený, že by nikoho ani nenapadlo ho prásknout policajtům. Naopak, všichni mu fandili. Dokonce i někteří policajti.

Kapitola 16. Nerozsvěcuj, prosím.

A bylo to tady.

Děvčata se zvedla od stolu a vycházela z vinárny. Pepíček kontroloval už spícího Němce, culil se na mě a byl v klidu. Začala jsem tušit, co se děje.

„Lukáši, chceš něco vidět? Pojd' se mnou,“ vzala jsem ho za ruku a táhla ho k zadnímu vchodu z hotelu. Bylo odtud krásně vidět na parkoviště.

„Co je? Co se děje?“ nechal se táhnout vyděšený Lukáš.

„Jenom se dívej, a buď potichu,“ odpověděla jsem a ukázala k mercedesu.

Naše atraktivní děvčata odemykala kufr mercedesu, a tahala z něj podle velikosti obraz. Hned na to otevřela kufr druhého auta, jehož značku jsem neznala a obraz jednoduše přemístila.

„Nezavoláme policajty?“ ozýval se za mnou vyděšeně Lukáš.

„Zbláznil ses? A co jim řekneš? Že je v kufru kradený obraz? A to ještě nejspíš z kostela? Okrádají jenom zloděje. Pusť to z hlavy.“

Zatáhla jsem ho zpátky do vinárny. Děvčata už opět seděla na svých místech. Tohle byla Pepíčkovu klasika. Obraz takhle prodal alespoň třikrát. Žádný z okradených Němců si nepůjde stěžovat, že mu vzali obraz. Kupodivu ho nikdo z nich ani nepodezíral. Vždycky jenom nadávali, jak ti komunisti kradou. Byla pravda, že jsme jim to přáli. Stejně sem jezdili jenom levně nakoupit, pobýt s holkami a dobře se najíst.

Blížila se třetí hodina ranní.

„Pepíčku, budeme zavírat,“ zavolala jsem na něj od baru, protože už tam zůstali sami. Pepíček vstal, přišel k baru a políbil mi s jemným úklonem ruku.

„Leny, přeložíme skopčáka do auta. Tam to dospí.“ Vyndal z náprsní kapsy balíček stokorun a se slovy díky odcházel.

„On je to opravdu sympaťák,“ prohodil Lukáš, ale tvářil se všelijak. „Neboj, pokud s ním nebudeš hrát karty, tak tě neokrade. Na to má jiné lidi,“ zasmála jsem se jeho udivenému pohledu.

Pepíček pokračoval na privát hned vedle hotelu, aby to mohl s děvčaty náležitě oslavit. Že se uměli pěkně zřídit, to jsem věděla, proto bylo příjemnější, když to bylo mimo hotel.

Vzpomněla jsem si, že jednou, když se pořádně zřídili, tak usnul na lavičce před vinárnou, kde se stihnul ještě nezřízeně pozvracet. Ráno, když šel okolo vedoucí a začal mu nadávat, tak mávl rukou a řekl:

„To je vaše vina, šéfe, to je z toho, jak tady vaříte.“

Takový byl prostě Pepíček. Byla jsem značně unavená. Sedla jsem si do boxu, dala Lukášovi hlavu do klína, a nechala se vískat ve vlasech. „Leny, lásko, usínáš, nechceš si jít lehnout?“

„Chtěla bych, moc bych chtěla, doprovodíš mě?“ Podívala jsem se mu pevně do očí a hledala odpověď, která mě zároveň děsila.

„Jasně, že chci, ale prosím, chvíli na mě počkej.“ Vyběhl z vinárny a oči mu zářily. Je to blázen. Co zase vymýšlí? Usmála jsem se a poklidila plac. Za dvacet minut byl zpátky i se svým krásným úsměvem. „Omlouvám se, jenom jsem potřeboval zařídit, aby na mě nečekali.“

„Dobře, Lukáši, můžeme jít, ale prosím potichu, ať nás neuslyší vedoucí.“

Měla jsem druhý den volno, tak proč toho nevyužít? Když tě nehoní absence spánku, je to balzám. Nahoru jsme šli opravdu jako myšky. Když jsem chtěla rozsvítit hned za dveřmi, chytil mě za ruku. „Nerozsvěcuj, prosím,“ zašeptal a vzal mi ruku z vypínače. Otevřel dveře dokořán a já jsem jen s úžasem koukala na svůj pokoj.

Stolek byl celý pokryt malými, krásnými kvítečky, mezi nimi stála láhev sektu a skleničky. Starodávný svícen mihotavě osvětloval celý pokoj. Kvítečka různých barev pokrývala i celou postel.

„Proboha, kde se to tu vzalo?“ divila jsem se s výrazem dítěte před vánočním stromečkem.

„No, víš, trochu jsem přemluvil recepční Janičku. Ostříhal jí dva květináče a zbytek vyhrabala ze skříně v recepci.

Já jí ty kytky zase koupím, slíbil jsem to. Jo, a ještě tohle,“ došel k policiče s knihami a pustil magnetofon. Krásná muzika skupiny „KTO“ mi tlačila slzy do očí. Zbožňovala jsem tyhle písně.

„Lukáši, víš o tom, že jsi opravdu cvok?“

„Vím. Zatančíme si?“ Přitiskl mě k sobě a já už byla schopna vnímat jenom jeho objetí a hudbu. Najednou jsme nepotřebovali slova. Jen horké polibky a něžné hlazení. I láhev zůstávala netknutá.

Ale přeci něco bylo špatně. Byla jsem pořád ještě v pracovních, i když hezkých šatech. Ráda jsem vždycky to zakouřené šatstvo co nejdříve sundala.

„Lukáši, dej si skleničku, já si zatím skočím do sprchy a převléknu se, ano?“

„Jistě,“ pomalu a nerad mě pouštěl z náruče. Alespoň trochu vychladnu, pomyslela jsem si.

Moc jsem ho chtěla, ale byl tak krásně zdrženlivý a já nechtěla být ta aktivní. Jen bůh ví, jak tato noc skončí.

Nestihla jsem ani domyslet, co se bude dít, když jsem ucítila jeho ruce na svých bocích. Pomalu mě otáčel k sobě, líbal, sprcha nám stékala po těle a mně se zatočila hlava.

Umáčenou a třesoucí si mě odnášel v náručí do pokoje. Byla to nejhezčí neděle, jakou jsem zažila. Asi bych se měla stydět, ale celou jsme ji strávili v posteli. Jenom hlad nás navečer vyhnal do restaurace.

Dozvěděla jsem se, že pracuje u ministerstva zahraničních věcí někde jako poradce na ambasádě. Víc mi říct nechtěl, nebo nemohl. Nevím. Jenom mě ubezpečil, že když tady dva až tři měsíce nebude, není to proto, že by mě nechtěl, ale že pracuje. Posmutněla jsem, protože to bylo to poslední, co jsem chtěla slyšet. Nevyzvídala jsem, i když bych velice ráda. Spoléhala jsem na to, že se časem dozvím víc.

A pak se to najednou stalo.. Přišel den, kdy musel odjet. Zbylo i pár hodin na rozloučení. Ještě dlouho mi v uších znělo:

„Miluji tě, víš to? Moc tě miluji. Mysli na to.“
Dlouho jsem cítila vůni posledního polibku.

Kapitola 17. Viróza

Bylo mi smutno, ale to už podle mých zkušeností vždycky vyřešila práce. Vymýšlela jsem nové jídelníčky, zaskakovala přes den v kuchyni a hlavně trápila kuchaře s neustálým řvaním mixéru, kde jsem vymýšlela koktejly. Neuvěřitelné! Pár kapek alkoholu, pár ingrediencí, trochu šťávy a smetany. Povedly se mi úžasné nápoje, ale nepsala jsem si, co jsem tam dávala, a tak byl každý nápoj jiný. Na baru se pochopitelně místo mixeru používal šejkr, ale na zkoušení byl mixer rychlejší.

„Ládíku,“ požádala jsem kuchaře, „prosím, nemůžeš někam čmárat, co tam dávám? Nejde tvořit a zároveň psát!“

„To víš, že jo,“ odpověděl se smíchem a dodal něco o čarodějnicích. A tak vznikaly nové nápoje pro vinárnu, mně nová náplň práce a vzpomínky na Lukáše se dostavovaly až před spaním. To jsem vždy zavřela oči a

obraz Lukáše s kyticí různobarevných tulipánů a náruč, ve které mě odnášel ze sprchy, mě s kanoucími slzičkami uspával.

Blížil se konec léta a Lukáš se ještě neukázal. Dlouhé čekání. Nevím, jestli to bylo z počínající nervozity, že se Lukáš neozýval, nebo se o mě pokoušela nějaká choroba, ale cítila jsem se hrozně unavená. Občas mě chytaly křeče do žaludku, až na zvracení. Někdy se to i povedlo. Hlavně ráno.

„Leny, dojdi si k doktorovi,“ řekl vedoucí, když mě viděl po ránu zelenou a průsvitnou jako svačínový papír.

„To určitě! S mastičkářema nekamarádím,“ pohrdavě jsem odpověděla a hodila hlavou s tím, že si půjdu ještě na chvíli lehnout.

Jen jsem vylezla na první schod, volá recepční Janička:

„Pojď sem ještě na chvíli.“

„Copak je? Budeš mě také posílat k lékaři?“

„Ale ne,“ řekla, „jen mi ukaž oči.“

„Oči? Co má být s mýma očima?“ Dlouze se mi do nich podívala, usmála se, a jen jako by mimochodem řekla:

„Být sebou, tak k tomu lékaři zajdu. Dám na to krk, že jsi těhotná.“

Ale ne! Pomyslela jsem si, mávla rukou a zmizela na pokoj. Asi se nám Janička zbláznila. Sekla jsem sebou na postel, ale červíček v hlavě začal pěkně usilovně vrtat. Co když má pravdu? Vlastně všechno na to ukazuje. Menstruovala jsem vždycky nepravidelně. Jeden měsíc jo, druhý ne, vždycky bylo nakonec vše v pořádku. Proč by to teď mělo být jinak? Ty příznaky! Tak jo. Na oběd do restaurace chodí pravidelně místní gynekolog, tak se ho zeptám. Když jsem si něco umínila, chtěla jsem to hned, nejpozději včera, a tak jsem sešla dolů do restaurace. Byl čas oběda a doktor už spolehlivě seděl na svém místě. Byl to kulaťoučkový doktůrek s bodrým výrazem, který pořád dával najevo, že je šťastný. S respektem, který mu náleží, jsem k němu přistoupila.

„Zdravím, pane doktore, mohu vám chvíli dělat společnost?“

„Jistě, ty můžeš všechno, copak tě trápí?“ řekl s úsměvem a jeho malá očička si mě prohlížela od hlavy k patě.

„Hm, hm, těhotná by jsi mohla být,“ řekl po mém vysvětlení a dodal, „nejlépe by bylo, kdybys šla hned se mnou. Mám tam sice naobjednané pacientky, ale pro tebe si čas udělám. Vidím, jak tě ta nejistota užírání.“

„Děkuji, pane doktore, počkám na vás v recepci,“ řekla jsem, a se studem odcházela do recepcie. Ano, styděla jsem se. Těhotné mají být vdané, a ne jako já. Na hotelu, bez muže, ani nevím, kde Lukáš je? Co tomu řekne? Snad to nebude pravda. Snad jenom zbytečně zmatkuji. Třeba je to opravdu jenom nějaká viróza.

Poliklinika byla šedivá a dveře do ordinace ještě víc.

„Tak co? Pane doktore, jenom nějaká viróza, že ano?“ A lezu ze stolu jako ze žebříku. Hrůza!

„Jistě, děvče moje, ale té viróze jsou tak tři měsíce a je velice živá.“ „Prosím? Co? Co to znamená? Nerozumím?“ koktala jsem vyděšeně. Kouknul na mě přes brejličky, usmál se a opakoval:

„No, jednoduše jsi tři měsíce těhotná.“

„Tak vám teda pěkně děkuji,“ řekla jsem a bez pozdravu odcházela z ordinace jako v mátohách. Za sebou jsem jenom zaslechla:

„A co těhotenský průkaz? A tak já ti ho přinesu až půjdu na oběd.“

Jako ve zlém snu jsem došla na hotel. Hlavu prázdnou a myšlenky rozházené všemi směry. Když jsem procházela okolo kanceláře vedoucího, zaslechla jsem jeho hlas:

„Hele, mladá, co se děje? Viděl jsem tě odcházet s doktorem?“ Cukla jsem sebou. Co mu mám tak asi říct? Jako vždy mi to ulehčil.

„Že ty jsi opravdu těhotná?“ Vzdala jsem to. Stejně by to ze mě vymámil.

„Ano,“ hlesla jsem skoro neslyšitelně.

„No, moc pěkné, co takhle antikoncepce? To ti nic neříká?“ Začal pomalu brunátnět.

„Ale jo, šéfe,“ pokývla jsem odevzdaně, „ale není to úplně moje vina. Jako mladá jsem prodělala ošklivé záněty a lékaři prohlásili, že se mám smířit s tím, že děti nikdy mít nebudu.“

„No nazdar, tak to aby se ti chytráci teď pustili do výchovy, ne?“ To už řval na celou

kancelář. Pak se začal smát až rozesmál i mě. Najednou zvažněl:

„Co budeš dělat? Kde je vůbec Lukáš?“

„Nevím, nevím, co budu dělat, ani kde je Lukáš,“ řekla jsem už zase sklesle a bylo po smíchu. Jedno jsem ale věděla určitě. Pokud jsem i přes lékařské prognózy otěhotněla, tak si dítě nechám, ať se děje cokoliv.

Zpráva se po hotelu rozlétla rychlostí blesku. Někdo mě pomlouval, někdo záviděl a někdo přál. Přesně tak, jak to u těchto situací bývá. Jenom ten Lukáš chyběl, a nebylo kam mu dát zprávu. Jára s Lídou to už slavili panáčkem a já vodou. Měli velikou radost.

Sami děti mít nemohli, o to víc jsem si jejich přátelství a podpory vážila.

„Neboj, Lukáš se vrátí, a my vám uděláme velikou svatbu,“ řekla Lída a Jára ji doplnil, „a taky půjdeme za kmotry. Budeme hlídat, vozit, všechno co budeš chtít.“ Rozesmáli mě. Cítila jsem, jak se mi dělá dobře, jak se zklidňuji, jak odchází strach a přichází radost.

Kapitola 18. Lukáš píše...

Do rozesmátého výčepu dorazil vlající bílý plášť vedoucího a jeho zakaboněná tvář nevěstila nic dobrého.

„Leny, budeš muset asi skončit ve vinárně a vy, co jste tady, hledejte náhradu!“ Rozhlédl se po všech přísným pohledem a bylo po smíchu. „Šéfe, vy jste se snad zbláznil, nikde končit nebudu,“ rozčíleně jsem vyhrkla.

„Zdenička taky musela...“

„Co, musela! Chtěla! Já nechci!“ skočila jsem mu do řeči, „jsem těhotná, ne chromá a nemocná.“ Třískla jsem dveřmi a v slzách vzteku utíkala na pokoj. Je to přeci moje rozhodnutí, co budu a nebudu dělat.

Přeslechla jsem i zaklepání na dveře. Když jsem zvedla hlavu, vidím zrzavou kšticí ve dveřích.

„Můžu dál?“ Na odpověď samozřejmě nečekal. Sedl si ke mně na postel a vzal mě okolo ramen.

„Leny, já tě tam teda nechám, ale při nejmenších obtížích mi to řekneš? Platí?”

Doktor říkal, že máš být opatrná. Chceš přeci zdravé miminko?“

„Jistěže ano, spolehněte se.“ Zajásala jsem a radostí ho políbila na tvář.

„No, no, zase to s těmi díky nepřeháněj.“

Pohrozil prstem, pohladil mě po vlasech a s hlubokým povzdechem odcházel. Viděla jsem to u něj poprvé. Zalilo mě teplo, jako kdyby to byl opravdu táta. Jenomže každá radost někdy skončí. Ani tahle neměla trvat dlouho. Ranní nevolnosti ustoupily a břicho se začalo kulatit.

Všichni prorokovali, že budu mít chlapce, protože děvče bere mamince krásu. Mimořádně mi to slušelo. Celá jsem se rozsvítila, jak říkal vedoucí. A tak jsem v té pohodě a s dobrou náladou seděla na recepci a třídila poštu.

Najednou jsem měla v ruce modrou obálku s barevným lemováním. Bože, to je letecká obálka, a je pro mě. Srdce se mi rozbušilo. Otočila jsem ji na druhou stranu. Ano, jistě, je to od Lukáše. Slzy mi vlítly do očí a s obálkou v ruce jsem pobíhala po hotelu a doslova křičela:

„Lukáš píše, Lukáš přijede. Slyšíte? To je od Lukáše.“ Vedoucí vyběhl z kanceláře a chytil mě za tu mávající ruku.

„Zadrž, děvče, nebo se zblázníš. Co kdybys ten dopis nejdříve otevřela.“ Smál se a vypadal spokojeně.

„No jasně, to víte, že jo. Asi nejsem normální.“ Smála jsem se taky a rychle s třesoucíma se rukama jsem otvírala to očekávané psaní. Vytáhla jsem z obálky divný skládací pohled. Nechápala jsem. Co to je? Rozkládám ho, a před očima mi zlatým písmem někdo oznamuje:

„ELIZA A LUKÁŠ BYLI ODDÁNI V PAŘÍŽI,
DNE... „

Přes slzy jsem nemohla číst dál. Cítila jsem, jak se mi podlomila kolena a padala jsem někam do tmy. Ještě jakoby v dálce jsem slyšela: „Tak co píše...“ Pomalu jsem otvírala oči. Nade mnou se rýsovala kulatoučká tvář doktora.

„Ty nám dáváš,“ naslouchala jsem jeho laskavému hlasu a nevěděla, co se děje.

„Co se stalo? Pane doktore,“ optala jsem se, ale vlastně jsem ani nechtěla slyšet odpověď.

Můj pohled zavadil o modrou obálku na stole a všechno mi došlo. „Omdlela jsem? Asi ano.“ Položila jsem otázku a zároveň si na ni i odpověděla.

„Jsem v pořádku. Nechte mě prosím samotnou.“ zažadonila jsem.

„Nechám, ale za dvě hodinky se na tebe přijdu podívat.“ Zkontroloval ještě puls, pohládl mě a odešel.

Teď mi teprve začalo všechno docházet. Rozplakala jsem se nahlas a usedavě. Slzy už promáčely polštář, mně se neulevovalo a pláč nechtěl přestat. Proč mi to jenom udělal? Co jsem udělala špatně, že na mě tak rychle zapomněl? Kdy už mě konečně potká něco pěkného až do konce? Zpozorněla jsem. Co to je? Co se děje? Pane bože, moje dítě se pohnulo! Ono mě koplo. Neupravená, s oteklýma očima jsem vklouzla do bot a letěla dolů.

„Lído, Járo, kde jste všichni. Pojdte si honem sáhnout, moje dítě kope.“ Modrá obálka mi byla ukradená. Tohle bylo to štěstí, které bude trvat do konce. Byla jsem uprostřed lidí,

kteří mě měli rádi a jeden přes druhého křičeli:

„Pustí! Uhni! Taky si chci sáhnout.“ V dušičce to sice bolelo, ale drobeček, který dával tak mohutně najevo, že je tady se mnou, mi vléval neuvěřitelnou sílu a energii do celého těla...

Uplynulo pár měsíců.

Zradu a stesk po Lukášovi, zaháněla příprava výbavičky pro miminko. Přátelé vyloučili, že by se měla narodit holčička, a tak dali chlapci i jméno. Začali mu všichni říkat Miky. Stalo se to tím, že místo těhotenských chutí jsem měla změnu hudebního žánru. Trempské písničky vyměnil tvrdý rock. Od rána do večera jsem dokola pouštěla singly Mikyho Volka. Bylo to tak sugestivní, že ani já už jsem nepřipouštěla narození něčeho jiného než chlapce jménem Miky. Předpokládané se stalo pravdou.

Nesnášela jsem bolest jakéhokoliv druhu, a tahle si dala opravdu záležet. Žádné hrdinství a ješitnost! Ječela jsem na celou porodnici jako píchlý tele. Jekot střídala nevybíravá

slova na adresu všech chlapů na světě. Po dvanácti hodinách utrpení byl na světě.

Tříapůlkilový, blondatý, modrooký s tvářemi jako broskvičky. Žádné pomačkané, červené mimino, jak mi každý říkal. Nikdy jsem neviděla aby bylo tak malé miminko, tolik podobné svému otci. Žal a smutek!

I v té nejšťastnější chvíli si tě najde.

Dívala jsem se do té krásné Mikyho tvářičky, a z očí mi tekly slzy. Samovolně. Jako kdyby tam byly už dlouho schované a musely ven. Jedna láska na dvě noci, druhá na jedno léto. Miky navždy.

To bylo konstatování skutečnosti.

Dívám se z oken porodnice, pod kterými postávají tatínci a mávají na své milované. Jen pod mým oknem je prázdnost!

„Ale, maminko, neplačte, mohla byste mít problém s mlíčkem. Radujte se. Váš Miky se stal okamžitě miláčkem celé porodnice,“ řekla sestra s úsměvem, když mi upravovala postel.

„Ano, miláčkem to on bude, tatínkovi to taky šlo.“ podotkla jsem smutně a slzy se znova roztekly.

„Pošlu pana doktora,“ řekla sestra
znepokojeně.

„Ne, ne sestři, nikoho nevolejte. Už je
dobře.“ Vzala jsem Mikyho z postýlky a jeho
našpulenou pusinku přisunula k prsu. To bylo
ono, teď mi bylo dobře. Nejkrásnější pocit na
světě. Do tváře se mi zase vloudil úsměv.
Tak tenhle chlap už u mě zůstane napořád.
Krásná myšlenka. To, že mi ho za dvacet let
odvede úplně cizí žena, mě ani nenapadlo.
Proč taky. Na to je spousta času.

Kapitola 19. Rodný list.

Kolegové telefonovali, posílali kytky po
taxikářích a porůznu blahopřání.

Hospodský život je jako závazek u oltáře, „v
dobrém i ve zlém.“

Teď to bylo vidět nejvíce. Museli se podělit o
moji práci, než najdou kvalitní náhradu.

Trochu proklaté povolání pro soukromý život.
Jeden stálý host, který nás každoročně
navštěvoval, byl bývalý hoteliér, nyní v

důchodu. Nebyl moc sdílný, ale jednou si mě zavolal a řekl:

„Jste moc šikovná, ale pamatujte si, hospoda, to je jed do krve, jak se vám tam jednou dostane, je to navždy. A vám tam ten jed už pěkně koluje.“ Dnes už jasně vím, co tím myslel.

Asi je dobře, že zůstanu s Mikym sama. Kde by se našel tak tolerantní partner, aby respektoval hospodu jako druhou rodinu. Být věčně v práci, brát šichty za nemocné a v neposlední řadě i nějaký ten neplánovaný mejdan? Do mého přemýšlení o životě, se ozvalo zaklepaní. Otevřely se dveře a zrzavá kštica ve dveřích mě jenom přesvědčila o tom, že mé přemýšlení se ubíralo správným směrem.

„Leny, nesu ti peníze,“ podával mi vedoucí obálku

„Jaké?“ zeptala jsem se nechápavě.

„No, přeci tvoje výplaty, které jsem ti celou dobu dával do trezoru.“ *„Ježíši,“* vyjekla jsem, *„já bych si na to ani nevzpomněla.“*

„To jsi celá ty. Jo, a taky jsem ti domluvil u tvoji bytné, že ti přidá jednu místnost.“

Postýlku už tam máš, a Lída ti tam udělala generální úklid.“

„Děkuji,“ špitla jsem a roztekly se mi slzy.

„Nebreč, nemáš proč, a koukej mi ukázat toho malého zbojníka. Víš, jakou mi dalo práci, aby mě sem pustili?“ směje se a podává mi kapesník.

„To nic, to hormony,“ smála jsem se přes slzy, a to už sestra přinesla Mikyho.

„To je opravdu celý Lukáš. Nezapřel by ho, ani kdyby chtěl. A vůbec, copak jsi uvedla do rodného listu?“

„No, no,“ začala jsem koktat, „řekla jsem, že nevím.“

„Cože?“ začal se rozčilovat.

„Vždyť se na tebe budou dívat jako na nějakou běhnu.“ Použil výraz, který se mi vůbec nelíbil, ale měl pravdu.

„Už se stalo, pane vedoucí, pár takových sestřiček chodí okolo mě se zvednutým nosem. Je to takové opatření, že Miky bude opravdu jenom můj.“

„Chápu to, ale jestli jsi udělala dobře, to nevím. No, teď se tím nezabývej, zítra jdete domů, tak se občas přijedte ukázat. Ano?“
Dal mi pusku na čelo, dlouze se podíval na malého a dodal:

„A nemysli si, že se nedozvím, co děláte? Pořád budeš pod mým dohledem.“ Zasmál se a tiše za sebou zavřel dveře. To byla má poslední návštěva v porodnici, než nás s malým propustili.

Konečně doma. Snad neustále se mnou někdo byl. Všichni, jak slíbili, tak mi pomáhali a čas běžel. Miky už začal chodit a bylo ho všude plno. Otce by opravdu nezapřel. Vkradly se mu do očí i ty jeho šibalské jiskřičky. Nic se mu nedalo odmítnout, což jeho tatínkovi tehdy taky ne.

Miky rostl, a mně už začala scházet práce. Jednou, při podvečerním sezení na dvorku u pískoviště, přišel sám velký šéf, zrzavá kštice. Chodil zřídka, a teď byl nějaký zasmušilý. Jedině já jsem mu mohla říkat „šéfe“, kdy se mi zachtělo, aniž by ho to vytáčelo.

„Zdravím, šéfe, co se děje?“ prohodila jsem s úsměvem a sledovala, jak Miky trhá krabici s autem, které mu přinesl.

„Mám trochu starosti, čekám, že bys mi mohla pomoci.“

„Já?“ podivila jsem se.

„Ano, Miky už by mohl do školky, ne?“ řekl opatrně.

„Hele, šéfe, na rovinu, o co jde? Tyhle okolky nemám ráda, víte to.“

„No, přidali mi na starost ještě jeden hotel, teda spíše penzion, a sám to nezvládnou. Potřeboval bych tam spolehlivého zástupce.“

„A to mám být já?“ nevěřícně se mu dívám do očí.

„Ano, ať jsem to probíral jak chtěl, nikdo jiný mi nevyšel. Jsi jediná, která si poradí v jakékoliv situaci i beze mě. A to je přesně to, co potřebuji.“

„Jo, ale taky to vždycky slavně nedopadlo,“ podotkla jsem.

„To je pryč. Jsi starší, zodpovědnější, věřím ti, dokážeš to.“ Díval se při tom na mě tak

sklíčeně, že jsem se nemohla nechat dál prosit.

„Tak jo. Jak si to představujete?“ zeptala jsem se a vzala do náruče Mikyho, aby si uvědomil jeho přítomnost v mém životě.

„Neboj, myslel jsem na něj. Vedle penzionu jsou jesličky i školka. Budeš dělat samé ranní. Na večery v podniku dohlédnu já, a když to bude nutné pomohou kmotři, ne?“ Jasně. Jára s Lídou se na něj jen třásli. Pro ně by to opravdu problém nebyl.

„Kdy si představujete nástup?“

„Do týdne.“ odpověděl a předstíral, kolik má práce na pískovišti. Co jiného jsem asi mohla čekat. Vždycky to tak u něj bylo. Zasmála jsem se:

„Víte, že se už docela těším? Zastavím se v týdně a domluvíme to přesně. Nejdříve si prohlédnu tu školku.“

„Věděl jsem, že je na tebe spolehnutí, děkuji.“

„Prosím, prosím,“ řekla jsem trochu pichlavě, abych ho rozesmála.

„Tak jo, dávejte na sebe pozor,“ a s úsměvem odcházel.

Školka, jesličky, no pohoda. Bylo mi jasné, že tam vedoucí už byl. Co všechno zmůžou peníze, pomyslela jsem si.

„Dobrý den, tak tady máme toho kloučka jako sluníčko,“ přímo zašvitořila ředitelka školky.

„Ano. Jistě.“ odpověděla jsem sebevědomě, překvapená jejím přístupem, ale ne zase tak moc. Nakonec bylo dobře, že tam vedoucí byl.

Jako servírka a samoživitelka, jsem se v naší společnosti pohybovala na dost tenkém ledě.

Ale stejně. Nezačíná to s tou péčí vedoucí přehánět? Co se vlastně stalo s jeho dcerou? Nikdy o ní nemluvil. Věděla jsem jenom, že se jmenuje Eliška a studuje jazyky.

Penzion. Byl to spíše menší hotel. Měl dvacet pokojů, restauraci, salonek, pochopitelně recepci a deset lidí co by personál. Nikdy jsem nikomu nevládla, a tak se opět dostavoval ten pocit, že to taky nemusím zvládnout. Jaké bylo mé udivení, když

v recepci vidím elegantní Janičku a z placu mi jdou naproti Lida s Járrou.

„Nestůj s otevřenou pusou, to vedoucí nás přemluvil, abychom tu byli s tebou, že prý na hotel už si někoho najde,“ jako mluvčí prohlásila Janička.

„Tak to zvládneme všechno,“ zajásala jsem a objala je všechny najednou. Stýkali jsme se sice pravidelně, ale v práci to bylo něco jiného.

„Moc se mi stýskalo,“ už jsem dodávala v slzách, „ale něco mi tu nehraje,“ řekla jsem a prohlížela si je jednoho po druhém:

„Cítím nějakou kulišárnu.“

„No, víš,“ ujal se slova Jára, „tady se totiž scházejí úplně jiní lidé. Většinou se sem schovávají slavné osobnosti s milenkami nebo různé celebrity, ale také hodně lidí ze západu. Proto tady chtěl vedoucí personál, který umí držet pusy, a na nic se neptat.“

„Tak jo, ale mohl mi to říct.“

„A proč? Vždyť víš, že tě vždycky postavil před hotovou věc. Proč by to najednou měnil?“ řekla Lída a společně jsme se

zasmáli. Trochu jsem z toho měla vítr, ale známé tváře po boku mi dávaly naději, že to zvládnou.

Mikymu se v jesličkách líbilo, a to bylo v tuhle chvíli to hlavní.

Kapitola 20. Ach ta podoba.

Stala se ze mě sice paní vedoucí, ale kdykoliv jsem mohla, už jsem byla na place nebo v kuchyni. Dost se mi po práci na place stýskalo. Jednou takhle převlečená za servírku jsem uváděla ke stolu starší pár. Ona upravená, navoněná blondýna v tuzexovém kostýmku vínové barvy, on prošedivělý, vysoký, ve světle šedých šatech. I přes vyšší věk měl jiskrné modré oči, a rysy jeho tváře jako bych už někde viděla. Prostě elegán. Nepřikládala jsem tomu žádnou důležitost, protože tam opravdu jezdili lidé neustále někoho připomínající. Z televize, z filmu, časopisů a odjinud.

Přesto mi zvědavost nedala, a šla jsem se podívat do recepce, kdo že to k nám zavítal.

Nějací Machovi. On státní zaměstnanec, ona v domácnosti.

Jméno mi bylo povědomé, ale i to se stávalo.

„Dejte si na tom páru výjimečně záležet,“ řekla jsem ráno při poradě, „od státních zaměstnanců nikdy nevíme, čím nás překvapí.“ Machovi byli celkem příjemní lidé, i když na můj vkus madam dost pila. Vždycky tajně bez manžela v recepci.

„Víte, manžel pracuje na ministerstvu, pořád hlídá, abych mu neudělala ostudu. Blázen jeden.“ svěřovala se Machová na recepci Janičce.

„Beze strachu,“ řekla Janička, „my jsme tady taková malá republička v republice. Od nás se nikdo nic nedozví, kdyby nějaká ta ostuda byla.“

„To mu taky říkám, vždyť proto jsme tady. Je tu klid. Žádní novináři ani fotografové,“ odpovídala paní Machová a otočila se po mně. Zrovna jsem přivedla Mikyho ze školky. Ten okamžitě běžel k Janičce, protože mu dovolovala hrát si s telefonem.

„Halo, halo, já sem Miky,“ hulákal do telefonu a očička mu zářila spokojeností. Paní

Machová celá zjihla, otočila se ke mně a řekla: „To je váš syn?“

„Ano, to je moje štěstíčko,“ odpověděla jsem pyšně. Miky měl opravdu dar se každému okamžitě zalíbit.

„Taky mám syna. Taky byl takhle krásný, když byl malý. Jako by mě ten váš vrátil o nějaký ten pátek zpátky. Pojď ke mně, ať si tě pochovám,“ řekla a natáhla ruce k Mikymu. Miky se nechal vzít do náruče se slovy:

„A máš něco dobrého?“

„Něco ti určitě koupím,“ rozesmála se a dodala, „ty jsi tak krásný klouček.“ A najednou koukáme, jak ji po tváři stékají slzy.

„Promiňte,“ řekla, položila Mikyho na zem a beze slova odcházela z recepce. Bylo to trochu divné, ale asi si vzpomněla na mládí. Taky mě přeci napadlo, co bude, až vymění mámu za úplně jinou ženskou. V neděli před odjezdem, přišel pan Mach vyrovnat účet:

„Paní vedoucí, říkála manželka, že máte krásného syna. Kdepak ho máte teď?“

„Ale někde tu pobíhá, myslí si, že je hotel hřiště,“ odpověděla jsem mu s úsměvem.

„Mohl bych ho vidět? Ta moje manželka o něm přímo básní.“

„Ale jistě. Tady zrovna běží. Miky dávej pozor, zase budeš mít rozbitá kolena.“

„No, ukaž se ty chlape,“ řekl pan Mach a chytil Mikyho do náruče. Zadíval se na něj a překvapeně řekl:

„Ona měla pravdu.“

„Pravdu? V čem pravdu,“ nechápala jsem, o čem to mluví.

„Podívejte se,“ a vytahoval z peněženky starou ohmatanou fotku. Vzala jsem ji do ruky a nestačila se divit.

„Ano. Je opravdu podobný Mikymu. To je váš syn?“

„Víte, ani nevím, kde teď je. Vnoučat se taky nedočkám. Vzal si prý nějakou tanečnici, a ta si nebude ničit postavu dítětem. Ani na svatbě jsme nebyli. Nedivím se, že pohled na toho vašeho kloučka manželku tak rozesmutněl.“

„To je mi líto,“ řekla jsem zúčastněně, „víte, říká se, že každý má na světě svého dvojníka, akorát tenhle se narodil trochu později.“ Oba jsme se tomu pousmáli, pan Mach vyrovnal účet a odjeli.

Dlouho jsem se za nimi dívala oknem. Co asi bude, až Miky dospěje? Jednou takhle po poradě jsme zůstali s vedoucím sedět u kávy. Nedalo mi to a zeptala jsem se:

„Pane vedoucí, vím, že o tom nechcete mluvit, ale přesto, co je s vaší dcerou?“
Dlouze se na mě podíval:

„Musíš to vědět?“

„Nevytáčejte se, vy o mně víte všechno, taky bych si zasloužila vědět víc.“

„Tak jo, když jinak nedáš, ale moc toho nevím. Když manželka umřela, zůstala Eliška bydlet na koleji. Dodělala vysokou školu ekonomie a jazyků. Přijela asi třikrát, a to jenom proto, že potřebovala peníze. Pak odjela na roční stáž do Francie. Mé poslední zprávy jsou, že se tam vdala, a čím se živí, snad ani nechci vědět.“

„A to jste nebyl ani na svatbě?“

„Ne! Nepozvala mě! Stejně by mě tam nepustili.“

„A to nemáte chuť ji vyhledat? Nestýská se vám?“

„Ani ne, mám tady vás, a to mi stačí. Musí! Děkuji, že tu jste.“

Vstal, a tím dal kategoricky najevo, že hovor ukončil. Najednou mi ho bylo hrozně líto. Došlo mi, že veškerý svůj žal řeší jako já, prací. Tak moc jsme si byli podobní...

Než jsme se nadáli, byly tady Vánoce. Zdobili jsme hotel a připravovali vánoční jídelníčky. Jako každý rok, k nám jezdili hosté na týdenní pobyt až do Nového roku. Pokud jim nestačil program u nás, odjížděli pár kilometrů na hory, nebo do blízkých lázní. Většinou to byli cizinci, a tak se podle toho upravoval i jídelníček. My jsme si dělali Štědrý den v salonku. Byli jsme taková hospodská rodinka. Jára s Lídou, vedoucí, já, a když přibyl Miky, stalo se to samozřejmostí. Nikdo nechtěl být sám. Ani tentokrát to nebylo jiné.

Miky, už skoro čtyřletý, nedočkavě pokukoval po stromečku a řízeček z filete, který miloval, mu mohl být ukradený:

„Papej, maminko, rychle, nebo mi Ježíšek dárky odnese.“ Byli jsme pobavení nad tou dětskou dušičkou, ale své utrpení dokázal tak podat, že jsme nevydrželi ho déle trápit. Stejně byly největší odměnou jeho rozzářené oči a výkřiky nad každou rozervanou krabicí.

Unaveného, když usínal u stromečku, jsem ho odnášela do postýlky. My jsme seděli dlouho do noci, dokud z vedlejší restaurace neodešli poslední hosté. Na plac, ani do kuchyně jsem nemusela. Personál byl dokonale sehraný a spolehlivý. I když jsem byla po ruce, nebyla jsem zapotřebí. Poprvé za dlouhou dobu mě vedoucí pochválil, jak dobře vybral vedoucí pro tento hotýlek. Byla jsem na sebe pyšná. On, jak bylo známo, pochvalami nehýřil.

Kapitola 21. Vedoucího dcera.

Brzy ráno jsem šla zkontrolovat knihu hostů, abych věděla, jestli přijeli všichni nahlášení hosté. Pochopitelně nechyběli Machovi, kteří si hned domlouvali, že vezmou Mikyho na výlet. Miky už jim říkal strejdo, této a řádně s nimi manipuloval. Dělali, co mu na očích viděli. Najednou se ve mně zastavil dech. V knize hostů čtu jméno: „Eliška Vránová.“ Číslo pasu, bydliště Francie.

Zrovna přicházela recepční Janička.

„Janičko, tebe tohle jméno nezarazilo? Ani nebyla nahlášená.“

„Jaké jméno,“ podívala se do knihy. „Jo tohle? Ne? Nezarazilo? Mělo by? Pokoje jsme měli volné, tak jsem tě tím neobtěžovala.“

„Ano, ano,“ nepřítomně jsem odpověděla a měla hlavu plnou otázek, kdo to je. Třeba jenom shoda jmen. Je přece vdaná, měla by se jmenovat jinak. Nebo taky ne! Co s tím, abych zbytečně neplašila? Z úvah mě vyrušil arogantní hlas:

„Vy jste tady vedoucí?“

„Jistě,“ odvětila jsem a zvedla hlavu od knihy.

„Jsem Vránová, dnes by měl přijet můj manžel, budu na pokoji, dejte mi vědět, prosím. A mimochodem, máte to tu moc pěkné, léta jsem tu nebyla.“

„Děkuji,“ odpověděla jsem s úsměvem, jak bylo mým zvykem, a prohlížela si dámu asi třicetiletou, skoro hezkou, s postavou manekýny. Její nazrulé, dlouhé vlasy s blond melírem a hnědýma očima dělaly příjemný kontrast s jemným make-upem.

No nazdar. Musím vzbudit Lídu. Byla jsem v koncích. Co když je to opravdu vedoucího dcera a vrátila se domů. Jako kdyby ho táhl šestý smysl. Jen jsem dosedla v kanceláři, objevil se vedoucí ve dveřích, a dokonce s dobrou náladou.

„Tak jak je po ránu?“ zeptal se jen tak, a naléval si kávu z konvice. Lída nešla a tak jsem to riskla.

„Pane vedoucí, podívejte se, kdo k nám přijel neohlášený,“ a dala jsem mu do ruky její pas.

„Copak? Nějaká nehlášená celebrita?“ Otevřel pas a úsměv mu zmizel z tváře. Pevně sevřené rty říkaly vše.

„To je Eliška. Kde je? Kde se tu vzala? Zase jí došly peníze?“

„Zadržte, šéfe, třeba se chce usmířit, má za ní přijet manžel,“ snažila jsme se ho uklidnit.

„Cože? Tak najednou? Bez ohlášení? Ne! To slušný člověk nedělá!“ Byl rozhořčený a já nevěděla co s tím. Jak mu pomoci.

„Budu u sebe na hotelu. Ona ví, kde mě hledat. To, že se ubytovala tady, bude mít nějaký důvod. Věř mi.“ Vzal si kabát a beze slova odešel. Konečně přišla Lída. Vypověděla jsem jí, co se právě seběhlo. Zbývalo už jenom konstatovat, že musíme vyčkat, co z toho vyleze. Po velice krátkém uvažování, jak bylo mým zvykem, jsem se rozhodla, že to vezmu do vlastních rukou. Zvedla jsem hotelový telefon:

„Paní Vránová, udělala byste si na mě chvíli čas?“

„Stalo se něco?“ ozvalo se na druhém konci.

„Ne, jenom bych měla pár soukromých dotazů, nevádí?“

„Ani ne, stejně nemám co dělat, ale v tom případě s sebou vezte něco k pití.“

„Jistě.“ Vzala jsem láhev sektu a šla nahoru.

Rozhodla jsem se jít přímo na věc, prostě už jsem byla taková, tak proč to měnit. Po formalitách představení jsem nalila sklenky a usedla do křesla.

„Podívejte se, paní Vránová, hlavním vedoucím na tomto hotýlku je váš otec.“

„Cože? No, to je v háji. Už ví, že jsem tady?“

„Ano, ví. Proč jste tak najednou přijela?“

„A proč bych to měla říkat zrovna vám?“
řekla s arogancí, která jí byla viditelně vlastní.

„Víte, paní Vránová, váš otec mi hodně pomohl. Byla jsem nezkušená, mladá a hloupá. Udělal ze mě to, co dnes jsem. Nejmladší vedoucí hotelu v širokém, dalekém okolí. Pracovala jsem od rána do večera. Od uklízečky po recepční. Ničeho mě neušetřil.“

Řešil moje průšvihy i radosti. Jenom na to, že jsem svobodnou matkou, bohužel neměl vliv. Ale jsem pyšná na své dítě a hrdá na to, co všechno díky němu umím.“

„A co já s tím?“ arogantně odsekla.

„Vy, třeba nic, ale já nedopustím, abyste mu jakkoliv ublížila. Vlastně by se dalo říct, že jsem mu celou dobu nahrazovala vás. Takže na rovinu, co máte v plánu?“ Najednou se zklidnila a tvrdý výraz jí zmizel z tváře.

„Dobře, povím vám to,“ dolila si sklenku, zadívala se na mě zkoumavým pohledem a pokračovala, „chtěla bych se s tátou usmířit. Udělala jsem spoustu hloupostí, když maminka umřela. Nechala jsem tátu samotného, protože jsem si myslela, že trpím jenom já. Odjela jsem do zahraničí na stáž, a dokonce jsem se tam i vdala, aniž bych mu něco řekla. Zamilovala jsem se do krásného, českého kluka, který tam byl za prací. Asi jsem žila v domnění, že mi nahradí tátu, někoho na koho je spolehnutí.“

Ale ono to není tak jednoduché, jak se zdá, a tak se rozvádíme. Každý máme jiný zájem. On chce děti a já chci tančit, dokud to půjde.

Víte, kromě ekonomie a výuky jazyků tančím balet v divadle. Byl to můj koníček od mala, a věřte mi, docela slušně mě to živí a jsem v tom dobrá. Pamatuji se, jak se na mě chodil táta dívat na školní představení a byl pyšný. Chtěla bych, aby z toho měl někdo takovou radost jako já. Dnes už vím, že tohle dokáže jenom táta. Miluji balet a jenom táta je schopný to pochopit. Každý chlap vám dá vybrat, buď to, nebo tohle, ale táta, ten miluje bez podmínek. No, a teď víte vše.“

Ukončila svůj monolog a po tvářích se jí koulely slzy jako hrách přes nabarvené řasy. „Pomůžete mi, jak se k tátovi přiblížit? Víím, že se hrozně zlobí.“

„Určitě, spolehněte se, pomůžu,“ zavzlykala jsem, neboť ani já se slzám neubráníla. Jak jsme se tak na sebe dívaly, rozesmály jsme se. Ona umouněná od slz zbarvených make-upem, a já se zarudlýma očima.

„Nějak to vymyslíme, dám vám vědět. Teď už musím jít, přijede mi syn z výletu.“

Docela hezky jsme se rozloučily. Skoro jako přítelkyně. Ubrečené jako Dorotky, ale

s vyhlídkou, že se vše dá do pořádku. Moc bych si to přála.

Když jsem scházela do recepce, zahlédla jsem paní Machovou, jak stojí s telegramem v ruce a se slzami v očích. Pane bože, pomyslí si, vánoční svátky a my se tu topíme v slzách.

„Copak? Paní Machová, stalo se něco?“ zeptala jsem se a sama jsem měla ještě oči zarudlé.

„Musíme odjet, představte si, že přijede náš syn. Pět let jsme ho neviděli. Táta sice bručí, ale znáte chlapy. Moc se na něj těším, na syčáka.“

„Tak to vám přeji. To si na vás na Nový rok alespoň vzpomeneme.“ „Třeba se vrátíme i s ním, i když...“ zadržela se a posmutněla, „vůbec nevím, jak dlouho se zdrží? Jestli přijede sám, nebo s manželkou. No, uvidíme.“ Utřela si slzu, objala Mikyho a šla balit. Přála jsem jí to. Rodiče by měli být u svých dětí alespoň na Vánoce.

Nic jsem neodkládala a vydala se za vedoucím. Jeho bílý plášť, který zase vlál po veliké restauraci, mě na chvíli vrátil do

vzpomínek. Zatáhla jsem ho do kanceláře a vylíčila mu, proč vlastně Eliška přijela.

„Tak ona se rozvádí? To jí to dlouho nevydrželo,“ odsekl. Vzápětí mu tvář zjihla. Jakoby se vrátil do vzpomínek.

„Ale balet jí opravdu šel. Byla úžasná.“

„No, tak vidíte, já bych pro Mikyho dýchala, a neříkejte mi, že jste na tom jinak.“

„Dobrá, dobrá, ty liško podšitá. Tak ať přijde. Nečeká snad, že za ní poběžím.“

„To víte, že ne,“ zajásala jsem, „ale nic jí nevyčítejte. Užila si asi dost. Já jsem měla vás jako anděla strážného, ona to zvládala sama. Nezapomeňte na to.“

„Mohla ho mít taky,“ zabručel, ale na chvíli jakoby omládl. Když jsem se vrátila, našla jsem Elišku u drinku s nepřítomným pohledem. Jemně jsem ji vzala za rameno.

„Eliško, bude to dobré. Tatínek vás rád uvidí. Je sice trochu nabručený, ale je vidět, že se těší.“

„Opravdu? Nemohla jsem se dočkat, až se vrátíte. Mám trochu strach.“ Bylo vidět, že je jí těžko tomu uvěřit.

„Tak hlavu vzhůru a běžte za otcem, zvládnete to. Budu vám držet palce,“ povzbudila jsem ji a vyprovázela přes recepci.

Stejně mi ještě jedna věc vrtala hlavou a musela jsem se na ni zeptat: „Eliško, proč sem má přijet váš muž, když se rozvádíte?“

„Víte, má tady poblíž rodiče a chtěl by je taky vidět. Navíc, my se sice rozvádíme, ale zůstáváme přáteli. Vždycky byl mezi námi víc přátelský vztah než milenecký nebo manželský. Už ani nevíme, proč jsme se vlastně vzali.“

„Je to sice trochu nezvyklé, ale snad je to dobře. Teď už běžte a vysvětlete to i otci. Není přítelem rozvodů, a takhle to alespoň lépe přijme.“

Kapitola 22. A zase ten Lukáš.

Začala jsem si připadat jako poradna, ale sama si poradit, to byl vždycky problém. Večer přišel vedoucí s Eliškou. Oba spokojení a zářící. Měla jsem radost, když jsem ho

viděla spokojeného. Takový šťastný výraz měl naposledy, když viděl poprvé Mikyho. Vedoucí ji všem představil, a my jsme získali nového člena naší hospodské rodiny. Co na tom, že místo piva nosila baletní střevíčky. Její arogance zmizela a stala se z ní fajn holka. Bylo pár dní před Novým rokem, když přiběhla recepční Janička do kanceláře.

„Leny, Machovi se vracejí. Prý se tady setkají se synem, ale syn bude bydlet u vedoucího na hotelu.“

„Proč tam? Proč ne s rodiči?“ zeptala jsem se.

„Nevím, oni se doma nějak minuli, tak jenom telefonovali. Třeba proto, že je tam vinárna. Taky jsem to moc nepochopila.“

„Hlavně, že se sejdou. Hotel od nás není nějak daleko,“ řekla jsem a hlavou mi problesklo, „jsem snad poradna?“ Sama nad sebou jsem se usmála, a pokračovala dál ve fakturách, neboť konec roku byl na dohled.

Zatímco já jsem se topila ve fakturách, uzávěrce a přípravách oslav Nového roku, začaly se okolo mě dít nevídané věci.

Vedoucí na svém hotelu jako obvykle kontroloval večer knihu hostů. Jméno Lukáš

Mach, které tam viděl, mu bylo silně povědomé. Než stačil cokoliv domyslet, recepční řekla:

„Všiml jste si, že přijel ten Lukáš, co chodil s naší Leny? No, ten Mikyho táta,“ dodala, když vedoucí nechápavě vytřeštil oči.

„No, tak toho si teda podám! Ten má ale drzost!“ Jenom jeho pevně sevřené rty prozrazovaly míru vzteku.

„Já jsem mu neřekla ani slovo,“ bránila se rychle recepční.

„To je v pořádku,“ odpověděl a podle tušení, si to namířil rovnou do vinárny. Bylo brzy, hosté se teprve scházeli.

Lukáš zrovna usedal za bar udivený, že je tu jiná barmanka, než očekával. Než se stačil zeptat, vedoucí ho předešel.

„Tak vás tu vítám, Lukáši,“ řekl ostře a ironicky.

„Dobrý večer, pane vedoucí. Kde je Leny, potřeboval bych s ní mluvit.“

„A nemáš náhodou trochu zpoždění? Nečekala tě dřív?“

„Já vím, trochu se mi to vymklo, ale rád bych ji alespoň viděl.“

„Ale tady už nepracuje,“ důrazně stál vedoucí na svém.

„A kde ji najdu?“

„Ty? Ty nikde!“ Rozčílil se až do nepřičetnosti a pokračoval: „Víš, že jsi tu nenechal jenom jí? Klidně se oženíš a místo vysvětlení pošleš svatební oznámení.“

„Jak jenom jí?“ zpozorněl Lukáš. Vedoucí si uvědomil, že řekl něco, co ani nechtěl, spíše neměl.

„Ale, škoda slov,“ mávl rukou a vztekle odešel. Na schodech celý rozčílený málem vrazil do Elišky.

„Tati, stalo se něco? Jsi úplně bledý.“

„Ale nic děvče, jeden syčák mi hnul žlučí,“ řekl už klidněji a obejmul ji. „Tati, pojd', dáme si kávu, a pak bych ti chtěla představit svého už skoro exmanžela. Měl bys vědět, že jsem ta léta nestrávila s žádným lumpem,“ řekla a usmála se na něj tak, jak to umí dcery. Nedalo se odmítnout.

„Dobře, dobře, ale nejdřív si dám panáka, myslím, že ho potřebuji.“ Panáka vypil jedním douškem a kávy jenom usrkl.

Z nepřítomného pohledu ho Eliška vyrušila:

„Půjdeme, tati? Máme sraz tady ve vinárně.“

„Jistě, holčičko,“ řekl a pohladil ji po vlasech. Je to fajn, že je tady, pomyslel si.

Lukáš už neseděl u baru, ale u stolku, který v noci obsazovali karbaníci. Vedoucího polilo horko, když ho Eliška vedla přímo k němu.

„Tati, chtěla bych ti představit Lukáše. Lukáš to je můj otec.“ Oba dva naprázdno polkli.

Eliška se nechápavě dívala z jednoho na druhého.

„Copak? Vy se snad znáte?“

Vedoucí těžce dosedl na židli. Rukama si prohrábl své zrzavé vlasy a velice tiše, s kapitulací v hlase řekl:

„Tak tohle to děvče zničí.“

„Tati, koho to zničí? Proč? Vysvětli nám to, prosím.“

„Ne, omlouvám se, ale nemohu. Nemám právo vám cokoliv vysvětlovat. To musí někdo jiný. Teď mě omluvte, musím si jít

odpočinout.“ Když byl pár kroků od stolu, otočil se a řekl:

„Máš pravdu, Eliško, není to až takový lump, on jenom nic neví.“ Oba zůstali sedět jako opaření.

Když se Eliška vzpamatovala, uhodila rovnou na Lukáše:

„Nechceš mi náhodou něco říct?“

„Nevěděl jsem, že je to tvůj táta. Tak jako nevíš ty, kdo jsou moji rodiče. Vzpomínáš? Nechtěli jsme se tím zabývat. Samozřejmě, že se známe. Jezdil jsem na tenhle hotel denně. Chodil jsem tady s barmankou. Pak jsem služebně odjel a zbytek už znáš.“

„Asi ne celý,“ zaječela Eliška hystericky, „to by táta takhle nevyváděl. Tak to vybal celé.“

„Je to jednoduché. Ta barmanka byla jeho miláček, staral se o ni jako o dceru. No, a já ji opustil. Bez vysvětlení. Poslal jsem jenom to naše rádoby vtipné svatební oznámení, kde byla jenom křestní jména, pamatuješ?“

„Aha. Takže táta ho viděl taky, aniž by věděl, že jde o mě.“ pronesla zamýšleně Eliška.

„Tak nějak,“ řekl Lukáš a zadíval se do prázdna.

Eliška si poručila panáka a rychle se napila:

„Lukáši, jak se ta holka jmenovala?“

„Leny, všichni jí říkali Leny, proč? Eliško, teď to nevyřeším, mám sraz s rodiči. Snad něco vymyslím.“ Vzal si bundu ze židle a zamířil ke dveřím.

„Počkej Lukáši,“ zavolala Eliška, protože jí konečně došlo, jak se věci mají, a proč je táta rozčilený.

„Potom, Eliško, potom,“ odpověděl mezi dveřmi a zmizel. Do háje, pomyslela si Eliška, ani nevím, kde má s těmi rodiči sraz. Zajdu za tátou. Musíme něco vymyslet.

Eliška vyběhla po schodech rovnou do tátova pokoje. Zaklepala, ale na pozvání nečekala.

„Pojď dál, Eliško,“ řekl, aniž by se otočil od okna.

„Čekal jsem, že přijdeš!“

„Tati, vím, proč jsi rozzlobený, vím, o koho jde. Můžu prosím nějak pomoci?“

„Tak to je to, co nevím.“ řekl vedoucí a prohrábl si vlasy.

„Musí být nějaká možnost. Lukáš se po ní ptá a my se rozvádíme. Neměl by v tom být tak veliký problém.“

„To si jenom myslíš. Leny je hrozně paličatá a hrdá. Nejsm si jistý, že mu odpustí. A navíc je tu Miky, a o tom Lukáš neví.“

Kapitola 23. Rodinné setkání je dřina.

„A kdo je Miky? Ona někoho má?“ zeptala se Eliška, „no, vlastně bych se ani nedivila,“ dodala.

„Ale ne, Miky je její syn, teda jejich syn,“ rozumíš?

„O to by to mělo být jednodušší, nemyslíš?“ Zajásala Eliška.

„Ne! Nemyslím! Po tom vašem vtipném svatebním oznámení ho nenechala ani napsat do rodného listu jako tátu.“

„A koho tam napsala?“

„Nikoho. Udělala ze sebe lehkou holku, jenom aby o Mikyho nikdy nepřišla. A taky z trápení, ze vzteku, z bolavého srdce a věř mi, že vím, čím si to děvče prošlo. Další zklamání neunese.“

„Pane bože, co když mu opravdu neodpustí?“ pronesla Eliška a těžce usedla do křesla.

„Bylo by lepší, kdyby se nesetkali já jí lhát neumím. Nevím, co si s tím počít.“

„Tatí, on už půl roku o nikom jiném nemluví než o ní,“ oponovala Eliška, „pojď, půjdeme za ní a pokusíme se jí to nějak vysvětlit.“

Do toho zazvonil telefon.

„Tady Lída, pane vedoucí, je tady Lukáš, Lenin Lukáš.“

„Co tam proboha dělá?“

„Nebudete tomu věřit, ale přišel sem za rodiči.“

„Kdo jsou jeho rodiče?“

„Představte si, že Machovi, ti, co tolik milují malého Mikyho.“ Vedoucí zbledl, jo krev není voda, tady se to potvrzuje.

„Kde je Leny? Ví to?“ zděsil se.

„Ne, neví, jsou doma. Přijde až zítra.“

„Hlavně nic nepodnikejte a nikomu nic neříkejte. Za chvíli jsem tam. Položil sluchátko a otočil se na Elišku.

„Slyšela jsi? Je u Leny na Hotýlku. S rodiči.“

„Fajn,“ zajásala Eliška, „alespoň víme, kde je. Musíme mu to říct. Je jediný, kdo nic neví.“
Trvala na svém.

„Ne, Eliško, první se musí rozhodnout Leny. Co když ho už nechce? Nezapomeň, že uplynula dlouhá doba.“

Mezitím na hotelu sedí Machovi u kávy, když Lukáš přistoupil zezadu potichu k mamince a přikryl jí oči.

„Hádej? Kdo je?“ Paní Machová se lekla a vzápětí vykřikla:

„Lukáši, dítě moje, ukaž se mi, ať si tě prohlédnu.“ Slzy se jí tlačily do očí.

„Doma jsme se minuli, už jsme si mysleli, že nepřijedeš. Takže jsi vzkaz našel?“

„To víš, že našel,“ obejmul ji a v očích měl pořád ty své šibalské plamínky. Pan Mach to vzal po chlapsku:

„Tak tě vítám průšviháři, kdepak máš tu svojí krasotinku?“

„Sedneme si na to?“ zvažněl Lukáš a vyprávěl jim svůj zamotaný život ve Francii.

„Tak se vlastně nic nestalo, když jsme snachu ani nepoznali,“ konstatoval pan Mach.

„Ale táto, zůstali jsme dobrými přáteli, takže seznámení stejně neunikneš.“

„To mám radost,“ zabručel.

„Přestaňte se dohadovat o hloupostech, hlavně, že jsi tady,“ vmísila se kategoricky do hovoru pani Machová.

„Lukáši,“ nedala si vzít slovo paní Machová, „paní vedoucí tohoto hotýlku má syna, a ten je věrná kopie tebe, když jsi byl malý. S tatínkem jsme pro něj teta a strejda, moc jsme si ho oblíbili. Musíš ho vidět. Někdy se mi zdá, že má i tvoje gesta.“ Lukáš se zasmál, obejmul ji a řekl:

„Vím, kam tím míříš, ale slibuji, že se jednou taky dočkáš vnoučat.“ Jeho smích je rozesmál oba.

„Jenom doufám, že se toho dožijeme.“
podotkla maminka.

Pohodové setkání Machových netrvalo dlouho. Do restaurace vstoupila Eliška s otcem. Lukáš okamžitě zareagoval a šel jim naproti, aby je uvedl ke stolu. Když se vzájemně představili, Lukáš objednal láhvinku sektu, aby prolomil ledy, které se nakupily okolo stolu. Až paní Machová to nevydržela a velice lidově a spontánně se ujala slova:

„Tak co, pane Vrána, nedal byste těm dvěma na zadek?“ Vedoucí se usmál a prohrábl si neustále rozježené vlasy.

„Paní Machová, kdyby se tím dal vrátit čas, o který oba přišli, mlátil bych je od rána do večera.“

Všichni se rozesmáli a napětí se alespoň trochu uvolnilo. Protože restaurace byla poloprázdná, nebylo možné přeslechnout dětské volání:

„Teto, strejdo, já jsem viděl tákhle velikého vlka“ křičel malý Miky od vchodu a běžel ke stolu s roztaženýma rukama.

„Omlouvám, se pane vedoucí,“ řekla recepční Janička, „byli jsme na pohádce v divadle. Jeho „zlatá maminka“, jak Miky s oblibou říká, šla dokoupit ještě nějaké věci na výzdobu restaurace, tak jsem ho vzala s sebou.“

„Teto Janičko, ty jsi to popletla, maminka je zlato a já jsem zlatíčko,“ začal vysvětlovat Miky s vážností dospěláka. Všichni se zasmáli. Byl opravdu kouzelný a oči mu jenom jiskřily při tak závažném sdělení.

„Máš pravdu,“ šeptal Lukáš mamince, „kdybych si nebyl jistý, že žádné dítě nemám, taky bych si myslel, že je to můj syn.“ Eliška užaslá nad podobou Mikyho a Lukáše se rozhodla promluvit. Podívala se zpříma na otce. Ten okamžitě odhadl situaci.

„Eliško, pojď mi pomoct, uděláme Mikymu svačinu. Máš určitě hlad ty zbojníku, vid?“ Vzal Mikyho do náruče a šel do kuchyně. Eliška se poslušně zvedla a následovala ho. S námahou musela opět slíbit, že nepromluví.

Tak moc by to chtěla Lukášovi říct, až to bolelo. Byli přeci dobří přátelé.

„Janičko,“ nakazoval důrazně vedoucí, „až Miky dojí svačinu, odvezete ho domů. Leny neřeknete ani slovo, ráno si s ní promluví sám.“

„Jistě, pane vedoucí,“ odpověděla Janička a věnovala se Mikymu.

„A ty, Eliško,“ pohrozil prstem a ještě jednou zdůraznil, „ať tě ani nenapadne udělat, co ti vidím v očích.“

„Jistě, tati,“ s nevolí odpověděla Eliška, „omluv mě prosím u stolu, půjdu se projít. Nejsem si jistá, že bych to vydržela.“

Kapitola 24. Útěk.

Ráno jsem si přivstala a odvedla Mikyho do školky už na šestou hodinu. Práce bylo hodně, a ráno tam byl největší klid. Vešla jsem postranními dveřmi do kanceláře a pustila se do povinností. Pootevřela jsem dveře z kanceláře do recepce. Recepční si šla

asi udělat kafe, pomyslela jsem si, když najednou slyším Janičky hlas:

„Kdyby tak Machovi věděli, že Miky je jejich vnuk.“

„To je to nejmenší,“ zaslechla jsem hlas vedoucího. „Nevím, jak Leny říct, že je tady Lukáš a že Eliška je jeho žena, i když se rozvádějí.“

„To je ale situace,“ hlas vedoucího vystřídal Janiččin, „ale říct jí to musíte vy. Když se to dozví jinak, tak vám to neodpustí.“

Nevěřila jsem svým uším. Co se to děje? Při pomýšlení na Lukáše mi srdce tlouklo až v krku, ale vzápětí se vrátilo zpátky.

Hlavou se mi začaly honit otázky jedna za druhou. Lukáš! Eliška! Machovi! Proč mi to neřekli rovnou? Co skrývají? Co když to už Machovi vědí dlouho? Výbuch otázek bez odpovědí mi nahnal strach a vnesl zmatek jak do hlavy, tak do duše. Co jen mám dělat? Všechno ústilo do jediného konstatování.

Oni mi chtějí vzít Mikyho! Musím něco udělat. Teď hned! Musím pryč!

Celý hotel mi může být ukradený. Zvládnou to i beze mě. Už jsem nechtěla nic slyšet. Potichu jsem zavřela dveře. Vyndala jsem z trezoru svoje a Mikyho osobní doklady a oblékla se. Na stůl jsem položila vzkaz se dvěma slovy: „NEHLEDEJTE NÁS“.

Nic moudřejšího mě v ten moment nenapadlo. Vyběhla jsem z hotelu, vyzvedla Mikyho ze školky a bez představy, kam půjdeme, jsme běželi domů. Sbalila jsem nejdůležitější oblečení.

Klid, děvče, řekla jsem si, zapálila cigaretu a začala konečně alespoň trochu uvažovat. Hanka! Ano, kamarádka Hanka. Bydlí na vesnici asi dvacet kilometrů odsud. Má tři děvčata nejmladší je zrovna tak stará jako Miky. S nikým jsem o ní nemluvila, nemělo by tudíž nikoho napadnout, že tam jsem. Dlouho jsme se neviděli, ale bude mít určitě radost. Pomůže mi uklidit zmatek v hlavě, a snad najít i řešení.

Načmárala jsem rychle na papír její adresu a dala jí bytné se slovy: „Paní Jaruško, musím odjet. Tady máte adresu, na které budu, kdyby se dělo něco nutného. Jste jediná,

„která ví, kde budu, tak ať to tak prosím zůstane.“

Když jsme přišli na nádraží, vlak se chystal k odjezdu. Jen tak tak jsme nastoupili. Miky jel vláčkem poprvé, a tak byl plný dojmů a všemu se divil. Mně zůstával prostor uspořádat si trochu situaci. Udělala jsem dobře? Nebylo zbrklé takhle utéct?

Bylo to poprvé, co jsem před něčím utíkala, ale tady šlo přeci o Mikyho. Otázky a jenom otázky. Kloudné odpovědi mě nenapadaly.

Konečně jsme byli na místě. Vesnička čítala jenom pár baráčků a byla krásně zasněžená. Před baráčkem s velikou zahradou stavěla děvčata sněhuláka. Hanka nás zahlédla oknem a běžela k brance. Se svým věčným úsměvem odemykala branku.

„No, to jsou k nám hosti. Pojdte dál. Stalo se něco? Nebo se vám po nás stýská?“

„To je to tak vidět? Můžeme tady pár dní zůstat?“

„Samozřejmě,“ usmála se a jakmile mě zavedla do kuchyně, stavěla na čaj. Miky zůstal venku, aby si užil sněhu, který ve

městě vždy rychle zmizel. Dostavoval se zdánlivý klid bezpečí, který mě uklidňoval.

„Tak povídej,“ řekla Hanka, „co se stalo?“

Usadily jsme se před příjemně hořící krb. Vyprávěla jsem jí události posledních dní. Pokyvovala jen udiveně hlavou.

„Leny, je ti jasné, že jsi útekem nic nevyřešila, ale jenom oddálila?“

„Ano, teď už ano, ale musím se na to nějak připravit. Tam bych na to rozhodně čas neměla.“

„Máš Lukáše ještě ráda?“ zeptala se a bedlivě mě pozorovala.

„Mám, to víš, že mám, ale co když on ne! Co když o Mikym ví, a chce mi ho unést do Francie?“

Rozebírání situace nebralo konce. Usoudily jsme, že se na to vyspíme a ráno vymyslíme co dál. Děti po vydatné večeři usnuly s úsměvem na tvářičkách, unavené a spokojené. My jsme ještě seděly dlouho do noci se snahou vyprávět si úplně jiné historky.

Uvolněná smíchem a lahvičkou vína jsem konečně usnula i já.

Mezi tím na hotelu začal vznikat zmatek. Lída přišla do recepce a zamířila si to do kanceláře. Janička ji zastavila.

„Leny ještě nepřišla.“

„Volala? Nebo co se stalo? Je Miky nemocný?“ Zaplavila Lída otázkami Janičku.

„Nevolala. Nevím,“ odpověděla stroze Janička.

„Ty mi něco tajíš, znám tě. O co jde?“ nedala se Lída odbýt.

„Mám jenom divné tušení.“

„Jaké tušení. Tak řekneš mi to?“ rozzlobila se Lída

„Myslím, že se dozvěděla, že je tady Lukáš, Eliška je jeho žena, Machovi prarodiče, a jelikož nevím, jak se to dozvěděla, tak mohla i někam utéct. Znáš ji, když si s něčím neví rady, tak to řeší podle svého. Měl ji to vedoucí říct dříve.“

„Janičko, jsi tu od noci, musela bys vidět, kdyby jí někdo něco říkal.“

„No, právě. Bavili jsme se o tom ráno s vedoucím, tady na recepci. Nejsem si jistá, jestli už v kanceláři nebyla a neslyšela nás.“

„A v kanceláři jsi byla?“

„Ano, teda nakoukla jsem tam.“ Lída otevřela dveře do kanceláře a šla rovnou ke stolu. Ležely tam pečlivě napsané jídelníčky a vedle nich onen vzkaz.

„Janičko, pojď sem. Tohle jsi neviděla?“ ukazovala jí Lída vzkaz.

„Ne. Nebyla jsem u stolu,“ řekla sklesle Janička a jenom dodala, „to je malér, ona opravdu někam utekla, musela nás slyšet, ale nezná souvislosti.“

„To už je jedno, volej vedoucího, musíme ji najít,“ řekla kategoricky Lída a šla za Járrou. Vedoucí se přímo zděsil. Měl jsem jí to říct dříve. Je to přeci statečná holka. Ustála by to. Co mě to jen napadlo. Dalo se čekat, že to praskne, a teď ani netuším, co ví, a co ne. S těmito myšlenkami se hnul rovnou k Lukášovi na pokoj. Lukáš, který si rád přispal, se při pohledu na vedoucího okamžitě probral.

„Co se děje?“

„Vím, že je brzy,“ řekl vedoucí, „ale nalij nám panáka. Já ho potřebuji hned, a ty za chvíli.“

„Vy mě děsíte,“ řekl Lukáš a šel pro sklenky.

„Ještě jsem nezačal,“ zabručel vedoucí.

„Sedni si, nemluv a jenom poslouchej.“ Vypil panáka na ex a pustil se do vyprávění. Lukáš seděl s otevřenou pusou. Vypil svého panáka taky na ex.

„A to mi všechno říkáte až teď? To jste to nemohl říct rovnou? Zblázním se. Mám krásného syna, ženu, kterou jsem nikdy nepřestal milovat a teď zase nevím, kde jsou. Jste patlal! Šéfe!“

„Hele mladej, nech si kritiku na potom, teď ji musíme najít. Doufám, že si taky uvědomuješ, že tě už nemusí chtít?“

„To snad zvládnu, vždyť díky Mikymu mě má pořád na očích. Zkuste mi trochu věřit.“

„Dobře, dobře, teď mě napadá jediné, pojedeme k ní domů. Třeba se tam dozvíme víc.“

Kapitola 25. A kde jsou ty prskavky?

Po dlouhém dohadování, jestli pojedou jenom Lukáš nebo oba, jeli nakonec spolu. Dlouhé zvonění dávalo jasně najevo, že doma nikdo není. Když tak stáli bezradně před domem, otevřely se dveře a v nich bytná: „Á to jste vy. Copak se děje? Vyzváníte jak na lesy.“

„Sháníme Leny, nevíte, co je s ní?“ vyhrkl vedoucí.

„To teda nevím,“ řekla váhavě bytná a zavírala dveře.

„Počkejte, počkejte, nezdá se mi, že by odjela a nic vám neřekla,“ přidal se Lukáš.

„Ne! Neřekla!“ trvala na svém.

„Víte, jsem Mikyho táta, a jestli něco víte, řekněte mi to. Musím ji vidět. Nemůže přeci zmizet beze slova?!“

„Co když se jí něco stalo? Nebo si něco udělá?“ Vložil se do toho vážně vedoucí. Bylo vidět, že se trochu vyděsila.

„Víte, jediné, co tady mám, je tahle adresa. Dala mi ji, kdyby se dělo něco vážného. A to se asi děje, že jo?“ uklidňovala si svědomí, že slib, který dala, porušuje.

„Tak to mi nic neříká,“ civěl na adresu vedoucí.

„Ukažte?“ vzal mu Lukáš papírek z ruky.

„To jméno je mi povědomé, jednou o nějaké kamarádce Haně mluvila. Třeba to bude ona. Jedu tam. Vy musíte hlídat teď dva hotely, ne?“

Rychle naskočil do čekajícího taxíku a odjel. Vedoucí zůstal stát překvapený na chodníku. To je ale pacholek, měl jsem jet s ním, pomyslel si. Ale nakonec, co si nadrobil, ať si sní. Horší už to stejně být nemůže.

Lukáš dojel do vesničky, kde opravdu nebyl problém baráček najít. Bylo jich tam asi dvacet i s kostelem a hospodou. Nechal zastavit na kraji a dál šel pěšky. Před baráčkem u zamrzlého potůčku si hrály děti.

Mikyho poznal i zabaleného v šále a čepici. Tak rád by se k němu rozběhl a vzal ho do náruče. Cítil se jako před první schůzkou. Proč taky ne, vždyť ho vlastně neznal. Srdce mu bušilo a ztrácel odvahu jít dál. Najednou nejstarší holčička, Hanička, si ho začala prohlížet.

„Pane, vy někoho hledáte?“

Už nebylo vyhnutí. Všechny děti na něj obrátily zrak.

„Ano, hledám vaši maminku, odvedeš mě k ní?“

„Mamí,“ přímo zaječela malá Hanička. Ale to už byla Hanka v okně.

„Dobrý den, co potřebujete?“ zeptala se, protože Lukáše nikdy neviděla.

„Hledám Leny, měla by být u vás, když je tu její syn,“ vychrlil ze sebe, aby neměla čas se vymluvit.

„Počkejte chvíli,“ a otočila se od okna.

„Leny, zdá se, že tady máš návštěvu.“

Slyšela jsem jeho hlas a rozlítla se k nepřičetnosti. Vlítla jsem do okna:

„Tak poslouchej, Mikyho ti nikdy nedám, jasné! A teď odsud zmiz! A vy, děti, okamžitě domů, všichni, hned!“ Vztek a slzy se mísily dohromady.

„Ale já ti nechci vzít Mikyho, já si chci vzít vás oba.“ Jenomže to už ho nebylo za třísknutím okna slyšet.

„No, to se ti moc nepovedlo,“ pronesl nahlas Lukáš, protože slyšet ho mohl jenom pes u branky.

„Leny, co blázníš, vždyť on si přijel pro tebe i pro Mikyho,“ řekla Hana, která zaslechla Lukášovo odpověď.

„Jo, a proč tedy přijeli všichni? Rodiče, manželka i on najednou? Trochu moc náhod, nemyslíš?“

„Nemyslím,“ odpověděla Hana a nalila dvě domácí slivovičky. „Přemýšlej trochu, ale hlavně se zklidni,“ dodala.

„Stačí, že jsem s děvčaty sama já, nemusíš mě ve všem následovat,“ usmála se, pohládila mě, a sedla si vedle mě ke krbu.

„Víš, Hani, měla jsem tolik nápadníků, až se mi z toho někdy točila hlava, ale nikdo se nezdál být dost dobrý pro Mikyho.“

„Vidíš, třeba si podvědomě čekala, že se Lukáš někdy vrátí.“

„Blbost! Poslední dobou jsem si na něj ani nevzpomněla. Ale pravda je, že to bylo spíše kvůli práci, Mikymu, prostě nebyl čas přemýšlet o něčem, co bylo tak vzdálené.“

„Víš co?“ Podívám se, jestli tam ještě je, pokud ano, pustím ho dovnitř a promluvíte si, souhlasíš?“

„Ale jo, stejně už tam nebude, sedíme tady už hodinu a venku mrzne.“

Hana odešla k oknu. Tušila, že když vážil cestu taxíkem až sem, že se tak lehce nevzdá. A měla pravdu. Lukáš nechal taxíka zaparkovat před barákem, a čekal s očima upřenýma do oken. Když Hana otevřela okno, vystřelil z auta jako kometa. Než ho stačila pozvat, už bral za kliku branky. Hana se pousmála.

„Tak pojdte dál, vy hříšníku. Jsem zvědavá, jak to zvládnete.“

„A nepomůžete mi trochu?“ řekl kupodivu bojácně Lukáš.

„Jen si pomozte sám. Hlavně jí neubližte, to byste pak měl co dělat se mnou,“ odpověděla s úsměvem. Vzala děti a odešla s nimi do kuchyně.

Sebrala jsem všechno své sebevědomí a řekla:

„Tak se posaď a spusť, co bys rád.“

„Moc ti to sluší,“ začal.

„Děkuji, ale na to jsem se neptala,“ odpověděla jsem a sklopila oči, protože jsem cítila, jak mě ty jeho plamínky propalují.

„Dobře, půjdu tedy k věci. Myslel jsem na tebe, ale Paříž mě uchvátila. Byl jsem tam déle, než jsem předpokládal. Na ambasádě se střídal jeden večírek za druhým, a tam jsem potkal Elišku. Byla zábavná a nespoutaná. Začal jsem vedle ní zapomínat na všechno. A tak se stalo, že jsme se po jednom večírku vzali. Víím, není to omluva, ale je to fakt. Potom jsme zjistili, že to není to, co bychom oba od vztahu očekávali a mně se neustále vracely myšlenky na tebe. Potom jsme se rozhodli, že pojedeme oba domů. Eliška si chtěla upravit vztah s otcem a mně skončila smlouva. Prostě jsme chtěli každý za svým. To, že jsme se tady takhle sešli, byla opravdu souhra náhod. Ani jsem nevěděl, že sem jezdí naši. To je vše.“

Nastalo dlouhé mlčení, nevěděla jsem, co odpovědět. Měla jsem chuť se mu vrhnout do náruče, i kdyby to mělo být na chvíli.

Ted' mi teprve docházelo, jak moc mi scházel. Jeho úsměv, oči, objetí. Ale co když zase někam odjede? Jako by mi četl myšlenky.

„Prosím, vezmeš si mě? Já už nikam neodjedu. Přišel jsem o nejkrásnější roky svého syna, nedovol, abych přišel o další.“ Úsměv vystřídalo napětí. Sklopil oči a čekal na ortel.

„Víš co? Ted' jed' zpátky. Musím si všechno promyslet. Není to tak jednoduché. Zítra se vrátím. Snad budu vědět víc.“

„Přece se nebudete trmácet vlakem, počkám do rána v taxíku,“ řekl Lukáš odevzdaně, protože věděl, že tlačit na mě není moudré, ale zrovna tak věděl, že nechat mě vychladnout taky ne. Najednou vběhl do pokoje Miky.

„Maminko, teta říkala, že strejda mi spraví tohle auto.“

„Jistě, že ti ho spravím, ukaž,“ vzal si Mikyho na klín a začal mu vysvětlovat, proč to kolečko upadlo. Pohled na ně mi vehnal slzy do očí. Tak tohle nevydržím. Ta Hanka! Věděla, že bez Mikyho se nehne z místa. Hlavně já.

Najednou jsem tam byla jaksi přebytečná, ale šťastná. Miky si s Lukášem tak rozuměl, že mi začalo docházet, jak moc tátu potřebuje. Jeho otázky a Lukášovo trpělivé vysvětlování. Když společně auto opravili a oba najednou zvedli ruce a zařvali „hurá“, byla jsem překvapená, jak moc mají společného, aniž by se kdy viděli.

Vzdala jsem to. Musím to zkusit už kvůli Mikymu. Miky odběhl do kuchyně pochlubit se opraveným autem. Lukáš se zatvářil spokojeně.

„Vidíš, ani se mě nebojí? Tolik jsem se bál prvního setkání.“

„Vidím, vidím,“ a slzy mi stékaly po tváři.

„Pojď ke mně,“ řekla jsem a natáhla k němu ruku přes stůl, který nás dělil.

„Leny, lásko, odpouštíš mi? Prosím, že je to pravda? Že se mi to jenom nezdá?“ Padala z něj otázka za otázkou a nepřestával mě objímat a líbat.

„Ne, neboj, je to pravda,“ šeptala jsem a nebránila se objetí, které mi tak dlouho scházelo.

„Pojedeme domů,“ nadnesl Lukáš, „taxík pořád čeká.“

„Pojedeme,“ přikývla jsem v slzách, které se nedaly zastavit.

„Miky, pojedeme domů,“ najednou zahulákal Lukáš na celý barák.

„Hurá, pojedeme domů tím taxíkem,“ zakřičel Miky a rozletěl se z kuchyně rovnou k nám na pohovku. Vtlačil se mezi nás a zahlaholil:

„Pojedeme tím taxíkem, že jo strejdo?”

Teď už jsme seděli v slzách oba dva, neschopni odpovědi a Miky se na nás díval s udiveným, ale spokojeným výrazem. Tak takhle vypadá to štěstí, na které jsem tak dlouho čekala? Najednou se ve mně vzbudila zodpovědnost.

Vždyť je Silvestr a vedoucí je tam na všechno sám.

„Pojedeme rovnou ke mně na hotel,“ řekla jsem.

„Pojedeme, maminko, kam chceš, vid’ Miky?”

„Jasně, strejdo, budou prskavky,“ radostně výskl Miky.

Než jsme dojeli na hotel, Miky už spal. Lukáš ho vynesl z auta a šli jsme potichu k recepci. Na restauraci se svítilo, ale v recepci byla tma. Co se probůh děje? Jen jsme se dotkli lítaček, rozsvítilo se a ozval se bouřlivý potlesk s výkřiky:

„Jsou tady, jsou tady, hurá.“

Stáli jsme jako u vytržení. Byli tam všichni. Personál, Machovi, Eliška, vedoucí a házeli po nás malá, silvestrovská kolečka, která se uklízejí ještě v květnu. Já jsem se pochopitelně rozbřečela, Lukáš mi slíbal slzy a Miky, který se vzbudil, řekl:

„A kde jsou ty prskavky?“

Pokud nevíte, jak vypadá štěstí, tak tohle je jedno z nich.

KONEC

© Tamara Ludvová 2009 Velký Rybník

© ilustrace obálky Barbora Lokvencová